DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Tarihte ilk Osmanlı-Rus savaşını yaratan kin ve kıskançlık tohumları 1470 yılında Çar Üçüncü İvan'ın güzel metresi Prenses Aleksandra'nın yatak odasında atıldı.

O zamana kadar Türklerle Ruslar arasında kayda değer hiç bir çatışma olmamıştı.

Binlerce kişinin korkunç acılarla can vermesine ve insan kanının sel gibi akmasına, Prenses Aleksandra'nın ihtirası sebep oldu.

Prenses âşıktı... Padişahın elçisi olarak Moskova'da bulunan bir Türk'e gönül vermişti. Mustafa beyi her gece gizlice odasına alıyor, vücudunu saran o güçlü kolların arasında kendisini dünyanın en şanslı kadını hissediyordu.

Prenses Aleksandra mutluydu. Güzel ve zarif vücudu Mustafa beyin koynunda zevkle inlerken, bu çılgın aşkın getireceği tehlikeleri düşünmek bile istemiyordu.

Çar kıskanç bir adamdı. Aldatıldığını anlarsa, ikisinin de ölümlerden ölüm beğenmesi gerekirdi.

Nitekim sarayın baş casusu Vladimir, bu gizli aşkı çok geçmeden öğrendi. Alacağı ödülü düşünerek Çar'a koştu, sevgilisinin Türk beyi ile kendisini aldattığını haber verdi.

Çar'ın gözlerinde delice bir bakış belirdi:

— Bu çok ağır bir suçlama!

Casus Vladimir ellerini ovuşturdu:

— Mukaddes haç üzerine yemin ederim ki hepsi doğrudur...

— Türk beyi ne zamandan beri Prensesle ilişki kurmuş?

— İki ay oluyor efendim...

— Peki bana durumu neden daha önce bildirmedin?

— Emin değildim...

Çar'ın yüzü öfkeyle gerildi, gözleri düşünceli bir hal aldı:

Demek hayatta en sevdiğim kadın beni aldatıyor?

— Ne yazık ki öyle efendim...

— Sözlerini doğru olarak kabul etmem için bana delil göstermelisin...

Casusun yüzünü hınzırca bir ifade kapladı:

— Bu gece de sevişiyorlar efendim. Sizi onların yanına götürebilirim...

— Sen onları sevişirken hiç gördün mü?

— Evet... Size doğru haber verebilmek için bunu yapmaya mecburdum. Gizli geçitten konuşmalarını bile dinledim...

— Ne konuşuyorlardı?

— Sevgilinizin vücudu çok beyazmış... Gül kokusu ile vücudunu ovarmış... Siz gül kokusunu çok severmişsiniz...

Çar'ın bakışlarında korkunç bir öfkenin ışıltısı belirdi, boğuk bir sesle sordu:

— Sevişirken bunları mı konuşuyorlar

— Evet efendim... Türk beyi Prenses Aleksandra'ya çok ateşli bir kadın olduğunu da söyledi...

Çar başını salladı:

— Evet öyledir... Peki bu gizli ilişkiyi senden başka bilen var mı?

— Hayır efendim... Benden sonra ilk öğrenen sizsiniz...

— Peki... Arkanı dön ve hiç kımıldamadan bekle.

Casus Vladimir, Çar'ın bu emrine pek anlam veremedi,yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona arkasını dönüp öylece durdu.

O zaman Çar,yavaş yavaş kendisine yaklaştı. Parmaklarının arasında ışıl ışıl parlayan bir hançer tutuyordu. Bunu ansızın, casusun sırtına, kalbinin hizasına kadar sapladı.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitmişti.

Odayı korkunç bir çığlık kapladı.

Yüzü ölüm acısıyla kasılan Casus Vladimir kanlar içinde yüzükoyun yere kapaklandı.

Çığlığı duyan muhafızlar kapıyı açarak içeriye dalmışlardı. Çar'ın elindeki kanlı hançeri görünce,dehşet içinde donakaldılar.

Çar İvan donuk bakışlarla casusun son çırpınışlarını seyrediyordu.Sırtı kandan kıpkırmızı olan adam birkaç dakika sonra hareketsiz kaldı.

Çar muhafızlara dönerek:

— Şu leşi atın... Hançerimi de temizleyip getirin.. Yine lazım olacak! dedi.

Çar İvan, sevgilisinin aşk odasına giden gizli geçitte hızla ilerledi. Casusun anlattıklarına tam olarak inanmamış gibi bir hali vardı. İçini korkunç bir şüphe kemiriyordu.

Gizli bir yaya dokunuz dokunmaz, duvara gömülü kapı açılıverdi. Aynı anda Çar İvan kapının önünde taş gibi dondu kaldı.

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyüdü.

Düşmemek için duvara dayandı.

Gördüğü manzara gerçekten dehşet vericiydi.

Prenses Aleksandra yatağında Mustafa beyle çılgıncasına sevişiyordu... Üzerlerinde yorgan, çarşaf filan kalmamıştı... Çar, bu müthiş anda bile Prenses'in vücudunun harikulade güzel olduğunu düşündü.. Sevgilisinin kendisini bir başka erkeğe verişi, adamı deliye döndürdü...

Hızla dışarı çıkarak, kapıyı usulca çekti.

Çar İvan, aynı gizli yoldan kendi dairesine dönerken kafasında korkunç ölüm planları hazırlıyordu.

— Gel bakalım, benim sevgili celladım. Sana önemli bir görev vereceğim...

— Emredin efendim!

— Prenses Aleksandra beni aldatıyor.

— Olamaz!..

— Ne yazık ki olmuş... Şu anda Mustafa bey onun odasında.. Sevişiyorlar... Mustafa bey onun yanından çıkınca al, güzelce sorguya çek. Ama sağır ve dilsiz cellatların yanında tabii... Aldatıldığımı kimsenin duymaması gerek.. Bu sırrı sadece sen ve ben bileceğiz.

— Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim efendim...

Çar kaşlarını çatarak,kararını bildirdi:

— O Türk'e her türlü işkenceyi yapabilirsin... Geberince cesedini sarayın kapısına as.. Orada birkaç gün kalsın... Sonra da kafasını kesip bir kavanoza koyarak bana getir...

— Kavanoz mu dediniz?

— Evet...

— Emredersiniz... İlk iş olarak kocaman bir kavanoz sipariş edip, sonra Türk'ün kafasını keserek o kavanoza koyacağım ve getirip size tak-

dim edeceğim efendim...

Davidov, Çar'ın başı neden kavanoza koymak istediğini anlamamıştı ama emir emirdi. Bunu yapacaktı.

Sarayda Prensesin de casusları vardı. Çar'ın korkunç halinden ve peş peşe verdiği garip emirlerden durumu anlar gibi olmuşlardı...

Evet...Çar, Prenses Aleksandra'dan şüpheleniyordu.

Hemen koşup, durumu haber verdiler.

Aşklarının en ateşli anında gelen bu haber iki sevgilinin üzerinde soğuk bir duş etkisi yarattı. Prenses, kapının altından atılan pusulayı okurken birden sapsarı kesilmiş,ince tül geceliğinin altında bütün kıvrımları iştah açıcı bir şekilde görünen güzel vücudu titremeye başlamıştı...

Odada bir süre sessizce durdular...

Sonra Prenses gelip tekrar yatağın üzerine oturdu. Birkaç kelimeyle olanları anlattı.

Yakışıklı Türk'ün rengi hafifçe uçtu, heyecandan dudakları kurudu ama yine de korktuğunu belli etmemeye çalıştı:

— Affedin beni Prensesim, dedi. **Bütün bunlara ben sebep oldum. Çar beni dünyada affetmez. Beni mutlaka öldürtür. Hiç olmazsa ölürken mutlu olmalıyım...**

Prenses Aleksandra şaşkın bir sesle sordu:

— Ölen bir insan nasıl mutlu olur ki?

— Beni sevdiğinizi söyleyiniz...

Prenses fısıldadı:

— Seviyorum... Hem de çok seviyorum...

— Bir de şimdi yazacağım mektubu İstanbul'a yollayın... Lütfen yollayacağınıza söz verin...

— Söz veriyorum...

Mustafa bey derin bir soluk aldı:

— O halde rahat ölebilirim...

— Genç adam kalktı, yazı masasının önüne gitti. Kağıt ve kalem alıp bir süre yazdıktan sonra tekrar kadının yanına döndü.

Prenses mektubu aldı. Elleri titriyordu. Yatağının altına koyarak mırıldandı:

— Artık git buradan...

Genç kadının bakışlarında derin bir acıma vardı.. Bir idam mahkumuna bakar gibiydi.

Mustafa bey:

— Gidiyorum, dedi. **Hemen gidiyorum. Bu odanın dışında beni uğursuz bir sonucun beklemekte olduğunu hissediyorum. Dönüşü olmayacak bir yolculuğa çıkacağım.**

Mustafa bey sustu, dışarıdan gelen sesleri bir süre dinledi:

— Bakın duyuyor musunuz? Dışarıda rap rap yürüyen, bir grup askerin ayak sesi var.

Gittikçe yaklaşıyor bu sesler. Yemin ederim ki bunlar beni almaya geliyorlar.. Elveda sevgilim!

Prenses Aleksandra ansızın hıçkırdı. Bütün irade gücüne rağmen bu hazin sahneye daha fazla dayanamamıştı. Şimdi ağlıyordu. Mustafa bey içini çekti:

— Elveda Prensesim.. Elveda güzellerin güzeli sevgilim... Ama yemin ederim ki ölümün önünde cesur olacağım..Ağzımdan çıkacak son kelime de sizin adınız olacaktır.

— Lütfen git Mustafa bey...

— Gidiyorum... İzin verin de güzel yüzünüzü birkaç saniye daha seyredeyim...

Mustafa bey eğildi, Prensesin titreyen dudaklarını uzun uzun öptü:

— Bakın ölüme gitmeden önce dudaklarınızı öpmek cesaretini bile kendimde buldum...

Dışarıdaki ayak sesleri birden kesilmişti. İkisi de kapının açılmasını beklediler. Heyecandan

kalpleri göğüslerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu...

Fakat kapı açılmadı..

Prenses Aleksandra titrek bir sesle:

— Git Mustafa bey!.. Bu kadar yetişir! diye tekrarladı.

— Hemen gidiyorum Prensesim.. Mektubu lütfen İstanbul'a iletin.. Bakın, ne kadar cesurum artık...

Mustafa bey, Prenses Aleksandra'yı selamladı ve metin adımlarla gidip kapıyı açarak dışarı çıktı. Kendisini tutuklamaya gelen askerleri kapıda bulacağından emindi.

Fakat şaşılacak şey!

Kimseler yoktu.. Yoksa Prensese gelen haber yanlış mıydı?

Ağır ağır yürüdü. Koridorun köşesini dönerken koluna birinin girdiğini hissederek ürperdi:

— Kimsin sen?

— Yabancı değilim.. Benim, Davidov...

Sarayın uğursuz sorgu yargıcı Davidov'du bu.. Herkes ondan korkar ve nefret ederdi.. Adam, koridorun zayıf ışıkları altında bir kat daha çirkin ve korkunç görünüyordu...

Sesi bir yılan ıslığı gibi çıktı:

— Yorgun görünüyorsun dostum...

Mustafa bey başını salladı:

— Evet biraz yorgunum, yatacağım!

Sorgu yargıcı Davidov sırıttı:

— Yorulmak iyi değildir. Ama inan ki bu senin son yorgunluğun olacaktır.

Mustafa bey kaşlarını çattı:

— Ne demek istediğini anlayamadım...

— Anlarsın Mustafa bey.. Anlarsın yakışıklı efendim... Anlayacaksın çapkın Türk...

Mustafa bey kuşkuyla çevresine bakınınca biraz ötede dizili duran askerleri görerek ürperdi. Herşeyi bir anda anladı. Bu uğursuz herifin

koluna niçin yapışır gibi girdiği belliydi. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatarak:

— Beni tutukluyor musunuz? diye sordu.

— Evet...

— Fakat neden?

— Bunun sebebini çok iyi biliyorsun sanıyorum. Hem burası konuşulacak bir yer değil, aşağıya inelim.

Davidov'un "Aşağı" dediği yer korkunç sorguların yapıldığı Kremlin Zindanı idi...

Mustafa bey tüm soğukkanlılığını toplayarak sordu:

— Beni öldürmeye mi götürüyorsunuz?

— Şimdilik konuşacağız. Sorduklarıma doğru cevap vermezsen ölürsün...

Mustafa beyi, sarayın en alt katındaki koridora indirdiler...

Burası rutubet ve küf kokuyordu. Koridorun sonunda korkunç bir oda vardı: İşkence odası...

Devamı Gelecek Sayıda

Tadı Nefis

Turbo

SÜPER BALONLU ÇİKLET

yeni ARMAĞANLAR veriyor!

Sevilen Turbo balonlu çiklet yeni bir armağan kampanyasına başladı. Çekilişsiz, kurasız, herkese dilediği kadar armağan. İstediğiniz armağana göre TURBO DİZİSİNİ toplayıp gönderin.

1 (BİR) TURBO DİZİSİ: Sıra numarasıyla 50 resim,
1/2 (YARIM) TURBO DİZİSİ: Sıra numarasıyla 25 resimden oluşur.

TURBO ARMAĞAN A — **EŞOFMAN ÜSTÜ :** İçi pamuklu, özel baskılı 2 (İKİ) TURBO DİZİSİ

TURBO ARMAĞAN B — **EŞOFMAN ALTI:** Eşofman üstü ile aynı kalitede 2 (İKİ) TURBO DİZİSİ

TURBO ARMAĞAN C — **OYUN SETİ:** Özel çantasında, satranç, tavla gibi 9 ayrı çeşit oyun 1 (BİR) TURBO DİZİSİ + 1/2 (YARIM) TURBO DİZİSİ

TURBO ARMAĞAN D — **ARMAĞAN PAKETİ:** Özel metal kutuda, Turbo oyun, yarış kartları ve nefis "kent" ürünleri 1 (BİR) TURBO DİZİSİ + 1/2 (YARIM) TURBO DİZİSİ

TURBO ARMAĞAN E — **39 ADET KARİKATÜRLÜ** çıkartma seti, karaşimşek poster, kumaş poster ve dev balon 1 (BİR) TURBO DİZİSİ

Sibil - 144 32 48

Adınızı, soyadınızı, yaşınızı, cinsiyetinizi, adresinizi ve hangi gurup armağan istediğinizi (Eşofman isteyenler kaç beden giydiklerini) eksiksiz ve okunaklı, şekilde yazın.
Biriktirdiğiniz TURBO DİZİSİ (veya DİZİLERİ) "KENT- TURBO Şişli- İstanbul " adresine postalayın.
Müracaat sırasına göre armağanlarınız taahütlü olarak adresinize postalanacaktır.
Bu armağan kampanyamız 30 NİSAN 1987 tarihinde sona erecektir.

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Mustafa bey başına gelecekleri anlayarak titredi...Acaba kendisine yapılacak müthiş işkenceye dayanabilecek miydi?

—Beni nereye götürüyorsunuz?

—Gördüğün odaya...Orada güzel aletler var...Kerpeten, keski, testere, şiş, zincir gibi...

—Fakat neden?...Neden oraya götürüyorsunuz beni?

—Muhabbet olsun diye...Haydi yürü...

Mustafa bey kükredi:

—Beni oraya götürmeye hakkınız yok..Çar'la konuşmak istiyorum...

Davidov homurdandı:

—Edepsizlik etme Osmanoğlu..Beni ve cellatlarımı kızdırma..Onları kızdırman çok kötü olur..Canını daha fazla yakarlar.

Birkaç dakika sonra Mustafa bey işkence direğine bağlanmıştı. Kolları ve bacakları zincirlerle sarılıydı. Köşede şişlerin kızdırıldı-

ğı ateşin sıcaklığı tüm işkence odasını kaplamıştı.

Sorgu yargıcı Davidov bütün askerleri dışarı çıkarıp, yalnız sağır ve dilsiz cellatla, onun gibi olan yardımcılarını içeride bırakmıştı..Çar'ın emri böyleydi çünkü...

Davidov Mustafa beyin karşısına geçerek sordu:

—Söyle bakalım ahbap..Bana Prensesle olan ilişkinden bahset...

—Ona derin bir saygım var..

—Başka?

—O kadar...

— Yalan söylersen seni mahvederim. Prensesle ne zamandan beri sevişiyorsun?

Mustafa bey, aşkını itiraf ederse Prenses Aleksandra'nın da ölüme mahkum edileceğini anlayarak sustu. Anlaşılan Çar, içindeki şüpheyi silmek ve Prenses'in ihanetinden emin olmak istiyordu...

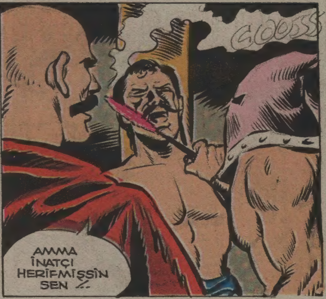

—**Prensesle hiç sevişmedim.**

—**Her gece odasında ne yapıyordun?**

—**Ona şiir okuyordum...**

—**Yalan söylüyorsun..Şimdi bunun cezasını göreceksin..**

Yukarısı çıplak olan dev yapılı adam, hemen ateşte nar gibi kızarmış olan bir şişi alarak geldi ve Mustafa beyin yüzüne yapıştırdı.

İşkence odasında iğrenç bir cızırdı ve mide bulandıran yanık et kokusu duyuldu.

Mustafa Bey, duyduğu korkunç acıya rağmen gık bile demedi. Yüzü sonsuz bir ıstırapla buruştu, gözleri çakmak çakmak olarak dışarı fırladı, dişlerini birbirine kenetledi fakat sesini çıkarmadı.

Sorgu yargıcı Davidov bu direnme gücü karşısında şaşırdı kaldı:

—**Vay canına!...Amma inatçı herif mişsin sen?**

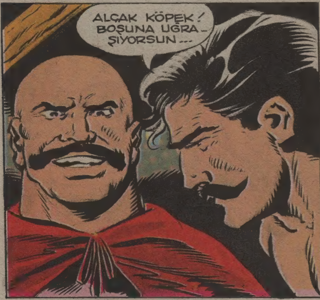

Mustafa Bey hafifçe inledi:

—**Boşuna yoruluyorsun köpek!..Ağzımdan prensesin aleyhinde tek kelime alamazsın...Çünkü onun hiç bir suçu yok!..**

Davidov kin dolu bir sesle homurdandı:

—**Göreceğiz bakalım, ne kadar dayanacaksın?**

—**Alçak herif...Rezil köpek...İşkence yaptırmak sana zevk veriyor değil mi? Sen, hayvandan da aşağılık bir adamsın..**

Davidov iğrenc bir kahkaha attı

—**Bana hakaret ediyorsun....Bunun cezasını parmaklarını kırarak vereceğim!**

Sorgu Yargıcı'nın işareti üzerine cellat, eline geçirdiği bir kerpetenle, Mustafa Bey'in on parmağını da birer birer kırdı..Bu işi o kadar kolay yapıyordu ki, sanki fındık kırar gibiydi...

Uzun süre sonra, acıya dayanamayan Mustafa Bey bayıldı kaldı.

Davidov işaretle emretti:

—Ayıltın serseriyi!

Cellatla yamakları, Mustafa Bey'in üzerine kovalarla su döktüler...Genç adam hafifçe gözlerini açtı.

Davidov, celladın elinden kızgın şişi alarak Mustafa Bey'in başına dikildi:

—Cevap ver! Prenses Aleksandra senden hoşlanıyordu değil mi?

—Bilmem ki..

—Onunla yattın mı?

—Hayır!

—İtiraf et! Onunla aranızda yasak bir ilişki vardı...

—Hayır...Hayır..

Sorgu Yargıcı Davidov, Mustafa Bey'in yüzüne kinle tükürdü:

—Bu yalanın cezasını gözlerinden biri ile ödeyeceksin!...

Davidov'un elindeki kızgın şiş, Mustafa Bey'in gözüne girdi...

Tüyler ürpertici bir cızırtı...Ve insanın kanını donduran korkunç bir çığlık duyuldu..Genç Türk bayılmıştı..

Kurbanının kendine geldiğini gören Davidov yeniden başucuna dikilmişti:

—Daha inat edecek misin?

Mustafa Bey'in sol gözü yoktu artık..Gözünün yerinde kanlı bir boşluk vardı... Zavallı genç adam, bitkin ve perişan bir halde:

—Canavar! diye inledi.

Davidov uğursuz bir şekilde güldü:

—Doğru..Belki de canavarım..Bu tür işkenceler bana zevk veriyor. Sen güzel bir kadını koynuna aldığın zaman nasıl zevk duyuyorsan, ben de suçlulara işkence yaptığım zaman zevk alıyorum..Haydi konuş..

—Konuşacak bir şey yok...

—Hayatında pek çok Rus kadını ile yatmışındır...

—Evet yattım..
—Güzel miydiler?
—Çok güzeldiler...Rus erkekleri onları mutlu edemiyordu...
—Küstah!..Ölmek üzereyken bile bize hakaret ediyorsun....
—Evet, ediyorum...
—Prenses Aleksandra'da yatakta güzel miydi?
—Onunla yatmadım..

Sorgu Yargıcı Davidov Mustafa Bey'i konuşturmaktan umudunu kesince cellat yamaklarından birine bir işaret yaptı...
Dev adam kalın bir ipi Mustafa Bey'in boğazına dolayıp onu hemen boğdu...
Genç Türk ölmüş, fakat sevdiği kadın aleyhinde tek kelime bile konuşmamıştı...
Sorgu Yargıcı Davidov işkence odasından çıkıp, zindancının odasına girdi.
—Mahkumun işi tamam mı?

—Tamam....
—Cesedi ne yapacağız?
—Gece sarayın önüne asacaksınız...Sabah olunca herkes görsün..
—Suçunu itiraf etti mi?
—Hayır..Hiç bir şey söylemedi...Çok inatçıymış!
Sorgu Yargıcı Davidov raporunu vermek için Çar İvan'ın odasına gitti:
—Onu atalarının yanına yolladım

efendim..
—Geberdi demek...
—Evet
—Neler söyledi?
—Hiç konuşmadı efendim...
Çar İvan öfkeyle homurdandı:
—Nasıl konuşmaz köpek?
—Konuşmadı efendim...Sonunda öldü gitti..
—Bu Türkler müthiş insanlar...Hepsin-

den nefret ediyorum..Rusların en büyük düşmanı onlar...Tüm Osmanlı ülkesini yerle bir edeceğim!

Bu konuşmalar olurken Çar'ın metresi Prenses Aleksandra bitişikteki odada onları dehşet içinde dinliyordu.

Genç kadın, Çar'ın Yargıç Davidov'u neden böyle sorguya çektiğini çok iyi biliyordi. Çar böyle yaparak kendisinden bir çeşit intikam alıyor, sevdiği adamın korkunç işkencelerle nasıl öldüğünü ona duyurmak istiyordu... Prenses Aleksandra, Mustafa Bey'in her şeye rağmen kendisi hakkında tek bir söz söylememiş olduğunu öğrenince onu her zamankinden daha fazla sevdi...

Kalbinde derin bir sızı vardı. Sevdiği adamın ölümü genç kadını çok sarsmıştı. Gözlerini havaya dikti, soluk dudaklarının arasından şu sözler döküldü:

—Kahraman sevgilim...Rahat uyu...Sa-

na bu işkenceyi yapanlar cezasız kalmayacak. intikamını mutlaka alacağım!

Sorgu Yargıcı'nı yolladıktan sonra Çar İvan ellerini sevinçle ovuşturarak Prenses Aleksandra'nın odasına girdi..

—Konuştuklarımızı duydun mu?

—Evet...Hepsini duydum...

—Domuz Türk cezasını buldu sonunda..

—Suçu neydi?

—Sende gözü vardı, sevgili Aleksandra...Bunu bilmiyor musun?

Prenses Aleksandra sessizce başını eğdi.

Çar İvan hain hain güldü:

—Kim bilir yakışıklı Türk'ün suratı ne hale gelmiştir..Görmek ister misin?

—Hayır efendim...Benim için dünyada sizden başka yakışıklı erkek yoktur...

—Öyleyse gel yanıma...

Adam, ihtirasla sarılarak metresinin du-

daklarını kanatırcasına öptü.. Prenses Aleksandra ondan nefret ettiğini hissediyordu.. Şimdi artık bir şey için yaşayacaktı:

İntikam!

Çar İvan, doymak bilmez bir iştahla kendisini severken, Aleksandra, Mustafa Bey'in intikamını nasıl alacağını düşünüyordu.

Genç Türk beyinin cesedi, sarayın önündeki darağacında üç gün kaldıktan sonra başı kesilerek kavanoza konuldu.

Çar İvan, bu kesik başı, yatak odasına, Prenses Aleksandra'nın başucuna yerleştirdi:

Böyle yaparak metresinin sinirlerini büsbütün bozmak istiyor, kendisini aldattığı için ondan değişik bir intikam alıyordu.

Prenses Aleksandra bu manevi işkenceye büyük bir direnç gösterdi. Hiç oralı olmuyor, Çar'a sadık bir sevgili rolü oynuyordu.

Bir yandan da kendi kendine durmadan yemin ediyordu...

Evet...Ne pahasına olursa olsun intikamını alacaktı..

Hem yalnız Çar'dan değil, Sorgu Yargıcı Davidov'dan da...

Mustafa beyin kavanoz içindeki kesik başına bakarak yeminini tekrarladı..

—Öcünü alacağım sevgilim!..Yemin ederim ki onların kelleleri de böyle kavanoz içine girecek.!.

Çar İvan, metresinin yatak odasına her

girişinde masanın üzerinde kavanoz içinde duran kesik başı zevkle seyrediyor, Prenses Aleksandra'yı ihtirasla soyuyor ve onunla uzun uzun sevişiyordu.

Kesik başın önündeki bu çılgın sevişme Çar'a sadistçe bir zevk ve anlatılmaz bir heyecan veriyordu.

—"İşte, benim kadınıma el sürenin sonu bu olur!" diye homurdanan Çar İvan ansızın aklına gelen bir düşünceyle irkildi.

Devamı Gelecek Sayıda

Turbo

SÜPER BALONLU ÇİKLET

yeni ARMAĞANLAR veriyor!

Sevilen Turbo balonlu çiklet yeni bir armağan kampanyasına başladı. Çekilişsiz, kurasız, herkese dilediği kadar armağan. İstediğiniz armağana göre TURBO DİZİSİNİ toplayıp gönderin.

1 (BİR) TURBO DİZİSİ: Sıra numarasıyla 50 resim,
1/2 (YARIM) TURBO DİZİSİ: Sıra numarasıyla 25 resimden oluşur.

TURBO ARMAĞAN A — **EŞOFMAN ÜSTÜ :** İçi pamuklu, özel baskılı 2 (İKİ) TURBO DİZİSİ

TURBO ARMAĞAN B — **EŞOFMAN ALTI:** Eşofman üstü ile aynı kalitede 2 (İKİ) TURBO DİZİSİ

TURBO ARMAĞAN C — **OYUN SETİ:** Özel çantasında, satranç, tavla gibi 9 ayrı çeşit oyun. 1 (BİR) TURBO DİZİSİ + 1/2 (YARIM) TURBO DİZİSİ

TURBO ARMAĞAN D — **ARMAĞAN PAKETİ:** Özel metal kutuda, Turbo oyun, yarış kartları ve nefis "kent" ürünleri 1 (BİR) TURBO DİZİSİ + 1/2 (YARIM) TURBO DİZİSİ

TURBO ARMAĞAN E — **39 ADET KARİKATÜRLÜ** çıkartma seti, karaşimşek poster, kumaş poster ve dev balon. 1 (BİR) TURBO DİZİSİ

Adınızı, soyadınızı, yaşınızı, cinsiyetinizi, adresinizi ve hangi gurup armağan istediğinizi (Eşofman isteyenler kaç beden giydiklerini) eksiksiz ve okunaklı, şekilde yazın.
Biriktirdiğiniz TURBO DİZİSİ (veya DİZİLERİ) "KENT- TURBO Şişli- İstanbul " adresine postalayın.
Müracaat sırasına göre armağanlarınız taahütlü olarak adresinize postalanacaktır.
Bu armağan kampanyamız 30 NİSAN 1987 tarihinde sona erecektir.

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Yargıcı Davidov'u çağırarak kükredi:

—Mustafa Bey denilen bu rezilin yanında bir Türk daha vardı..

—Evet efendim...Durakoğlu adında biri..Moskova'ya Mustafa Bey'le beraber gelmişti...

—Şimdi nerede o?

—Bilmiyorum...

—Derhal bulun ve onun da kafasını kesin!...

Davidov, askerce selam vererek odadan çıkarken, dönüp sordu:

—Durakoğlu'nun kafasını kestikten sonra kavanoza koyarak size getirelim mi?

—Hayır..Bir çöplüğe atın, gitsin!...

—Emredersiniz efendim...Fakat..

Sorgu Yargıcı Davidov bir an kararsız bir şekilde durakladı,bakışlarını Çar'a dikti:

—Durakoğlu'nu nasıl yakalayacağız efendim?

—Sersem herif, bunu bana nasıl sorarsın? Askerlerim ne güne duruyor?

—Fakat onu tanımıyoruz efendimiz..Gerçi saray kayıtlarında Mustafa Bey'le beraber Durakoğlu adında bir Türkün'de Moskova'ya geldiği yazılı...Fakat onun yüzünü gören yok..

Çar düşünceli bir şekilde başını salladı:

—Haklısın Davidov..Onu tanıyan yok..Belki de kaçıp ülkesine dönmüştür bile..Evet evet..Arkadaşının kafası kesilince mutlaka kaçıp gitmiştir..Tek başına Rusya'ya savaş ilan edecek değil ya!..

Çar İvan kaba bir kahkaha attı..Sadece adını bildiği meçhul Türk'ü kafasından sildi...

Fakat Çar yanılıyordu. Durakoğlu, tek başına Rusya'ya savaş ilan edecek kadar gözü kara bir akıncıydı..

O sabah tüm Moskovalılar erken saatlerde sokaklara dökülmüşlerdi.

Herkeste bir merak, bir heyecan vardı.

Şehrin dışındaki büyük alanda ok, kılıç, mızrak ve at yarışları yapılacaktı.

Aynı yöne doğru hızlı hızlı yürüyen halk, Çar'ın şerefine düzenlenen karşılaşmaları seyre gidiyordu.

Rusya'nın en usta silahşörleri aylardır bu yarışmalara hazırlanıyordu.

Kimler kazanacaktı? Bunu bilmek mümkün değildi. Yalnız ortaya çeşitli isimler atılıyor, favoriler üzerine girilen bahisler artıyordu.

En iyi at süren, en iyi ok atan, en iyi kılıç kullananlar Çar'ın askerleri arasındaysa hemen terfi eder, dışarıdan olursa derhal muhafız kıtasına alınırlardı.

Çar Üçüncü İvan, kazanan silahşörlere ödüllerini kendi eliyle verirdi... Herhangi bir dalda birincilik almak, zengin olmak demekti.

Tıklım tıklım dolu olan alanda özel bir tri-

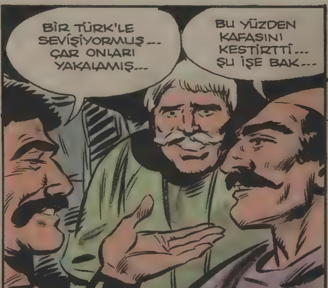

bün yapılmıştı. Çar İvan, yanında metresi Aleksandra ile büyük locada oturuyordu.

Onları merak ve korkuyla izleyen halk, dedikodu yapmak fırsatı bulduğu için memnundu:

—Bu nasıl iş? Bir erkek nasıl bu kadar geniş yürekli olabilir?

—Evet haklısın... Çar, kendisini aldatan metresini hem affetti, hem de koluna takıp törene geldi...

—Belki söylentiler doğru değildir.

—Hayır... Doğru... Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, Çar, Aleksandra'yı Türk elçisiyle yakalamış,çılgın gibi sevişiyorlarmış?

—Evet... Adamı öldürtmüş ama metresine kıyamamış... Büyük adamların bile, zayıf bir yanı oluyor demek ki...

Birden alanda borular öttü.

Bu, at yarışlarının başlayacağını bildiren ilk uyarıydı...

İleride bir ağaçlık vardı. Atlılar bu ağaçlığı dolaşacaklar ve dönüp, Çar'ın locasının önüne dikilen bayrağı kapmaya çalışacaklardı. Bunu yapan yarışı kazanmış olacaktı...

Bayrak, bir mızrağın ucuna takılarak yere çakılmıştı...

Yarışmada her şey serbetti. Süvariler ve silahşörler, birbirlerini devirip çiğneyebilir, bıçak gibi keskin olan mahmuzlarıyla kendilerini geçmek isteyen atların karınlarını yarabilir, kamçılarla rakiplerinin kafalarına vurabilir ve onları öldürebilirdi.

Bu yüzden her yıl, yarışmalar çok kanlı geçer ve halk müsabakaları seyrederken heyecana düşerdi.

Sahadaki yöneticiler, herkese açık olan bu yarışmaya katılan atları sıraya sokmaya çalışıyorlardı. Bir uçtan öbür uca kalın bir halat

gerilmişti. Yarışacak atlar bu ipin arkasında duruyorlardı.

Yetmiş kadar kendine güvenen iddialı yarışçının altındaki atlar rahat durmuyor, tepiniyor, şaha kalkıyor, kişniyorlardı. Binicileri kadar hayvanlar da heyecanlı görünüyordu.

Yarışı yönetenler, yarışçıları ve atları gözden geçirirken birden, zayıfça bir ata binmiş olan soluk yüzlü bir gencin önünde durdular...

Binicisinin de tam bu zayıf ata layık, fakir bir genç olduğu belliydi. Delikanlının sevimli bir yüzü vardı, ama elbisesi eski,eyer takımı berbattı.

Yöneticilerden biri, yabancı gencin yanına yaklaştı:

—Hey, sen... Bu halinle yarışa katılamazsın...Çabuk ayrıl oradan...

Delikanlı gülümsedi, fakat cevap vermedi...

Adam kızdı:

—Hey... Laf anlamıyor musun sen? Bu veremli at, öbürlerinin arasında koşamaz. Görmüyor musun? Etraf canavar gibi hayvanlarla dolu...

Delikanlı, dudaklarındaki gülümsemesi silinmeden, sakin bir sesle cevap verdi:

—İzin verirseniz, şansımı deneyeceğim!

Yönetici köpürdü:

—Yahu, senin kulakların zor duyuyor galiba?... Ezerler, parçalarlar zavallı atı... Onların hepsi de iyi eğitilmiş savaş hayvanları... Senin atı öldürürler...

—Olsun, yine de şansımı denemek istiyorum...

Yönetici iyice kızdı:

—Yalnız atın değil, sen de ezilirsin... Delirdin mi be? Haydi, çek git buradan...

Aslında adam samimiydi. Gerçekten Rusya'nın en usta binicileri ve en iyi silahşörleri arasında bu gencin hiç şansı yoktu.

Bu sırada yöneticinin yanına başka bir görevli geldi, telaşla:

—İşaret verildi, hemen çekilin! diye bağırdı.

Birtakım borular öttü. Gergin ip birden kaldırıldı ve atlar büyükbir gürültüyleortaya çıktı.

Yöneticinin gözleri, fakir kılıklı gençteydi.

Bağırmalar, haykırmalar, zaman zaman küfürler duyuluyordu. Sağ tarafta orduya, sol tarafta ise Çar'ın muhafız kıtasına ait en usta biniciler vardı. Diğer yarışmacılar ise orta kısımda yer almışlardı.

İki taraftaki biniciler, gitgide artan bir hızla atlarını sürerlerken, taraftan da aralarında kalan diğer süvarileri sıkıştırıp, geride bırakarak birbirlerine yaklaşıyorlardı... İşte o zaman iki grup arasında birincilik için kanlı bir mücadele başladı.

Halk, yarışçıları büyük bir heyecan içinde izliyordu.

Çığlıklar, haykırışlar çevrede korkunç bir gürültü meydana getiriyordu.

Bu arada süvarilerden yere yuvarlananlar oluyor, düşenlere, ezilenlere, hatta kafası patlayıp ölenlere seyirciler sadistçe kahkahalar atarak gülüyordu.

Az önceki meraklı yönetici, hep fakir kılıklı gencin düşmesini, hatta atların ayakları altında kalarak can vermesini bekliyordu.

Fakat adamın korku dolu bakışları bunu göremedi. Fakir kılıklı yabancı genç gözden kayboluncaya kadar atının üzerinde kaldı...

Yöneticinin yanındaki adam:

—Seninki düşmedi! dedi..

Yönetici başını salladı:

—Evet, ata iyi biniyor...

—İyi diyorsun ama en arkadan gidiyor...

—Onun için bu bile büyük başarı. Yarışı ezilmeden bitirsin de varsın sonuncu olsun...

—İster misin birinci olsun?

Buna imkân var mı?

—Elbette yok, ama diyelim yarışı kazandı.

Yönetici gevrek bir kahkaha attı:

—O zaman çok komik olur işte... Çar böyle çulsuz birini karşısında görünce şaşırır...

—Ya Çar böyle birini yarışa soktuğumuz için bize kızarsa?

—Neden kızın? Fakirler yarışa giremez diye bir emir yok ki...

Seyircilerin gürültüleri birden azaldı. Çünkü atlar ilerideki ağaçlıklar arasında gözden kaybolmuşlardı.

Şimdi küçük orman geçilirken, yarışın en kanlı olayları yaşanacaktı. Daha sonra tekrar düzlüğe çıkılacak ve Çar'ın locasının önünde duran bayrağı kapmak için cehennemi bir yarış başlayacaktı.

Süvarilerin ağaçlar arasındaki korkunç mücadeleden sıyrılıp, düzlüğe çıkmaları için on dakika vardı.

Bu arada bir binici Çar'ın ve ordunun süvarilerini iki mızrak boyu geçmişti. Altındaki sağlam ata bakılacak olursa düzlüğe çıktıktan sonra onu yakalamaya imkan kalmayacaktı.

O zamana kadar birbirleriyle boğuşan ordu ile muhafız kıtasına mensup biniciler hemen birlik oldular. İçlerinden ikisi, bellerindeki Kafkas bıçaklarını çıkardı ve hızla fırlattı.

Bıçaklar havada ok gibi uçtu ve peş peşe hayvanın sağrısına saplandı. Zavallı at acı acı kişneyerek şaha kalktı ve binicisiyle beraber yere yuvarlandı.

Tehlike böylece savuşturulduktan sonra dört atlı yıldırım hızıyla düzlüğe çıktı. İkisi orduya, ikisi de Çar'ın muhafız kıtasına mensup atlılardı bunlar.

Seyirciler bitiş noktasına doğru hızla yaklaşan dört kahramanı alkışlarken, çok geriden bir atlı daha göründü... Bu, fakir kılıklı yabancı gencin atıydı...

Dört atlı en önde fırtına gibi gidiyordu. Herhalde bayrağı bunlardan biri kapacaktı.

Halk, gittikçe coşan bir heyecanla yarışçıları alkışlıyordu...

Fakat o ne?

En arkadaki yabancı atlının birden arayı kapatmaya başladığı görüldü.

Mesafeleri yutarcasına aşarak hızla yaklaşıyordu. On at boyu altıya, sonra üçe indi.

Şimdi biri Çar'ın muhafız kıtasına, biri orduya mensup iki atlı en önde gidiyor, onları bir boy farkla diğer ikisi izliyordu.

Kim olduğunu hiç kimsenin bilmediği beşinci atlı ise bir boy farkla dört süvarinin peşine takılmıştı.

Hedefe dörtyüz metre kala iki atlı, arkadaşlarından hızla uzaklaşarak arayı açmaya başladılar. Aynı anda beşinci sıradaki binicinin atağa kalkarak, önündeki iki atlıyı geçerek üçüncü sırayı aldığı görüldü.

Onu kimse tanımıyordu. Halk şaşkınlık içinde söylendi.

—Kim bu?

—Çok yaman bir binici...

—Nasıl olmuş da askerlerin arasından sıyrılabilmiş? Askerler bütün sivil yarışçıları ormanda yok ederlerdi...

—Müthiş bir şey bu...

Yarışın bitmesine iki yüz metre kala, meçhul atlı, önündeki iki süvariye yetişmiş bulunuyordu.

Cılız görünen at sanki kanatlanmış gibiydi. Uçarcasına giderek askerlerin atlarını geçmeye başladı. Birinciliğin elden gitmek üzere olduğunu gören askerler, yanlarından geçen fakir kılıklı gence kırbaçla acımasızca vurmaya başladılar.

O zaman halk arasında büyük bir uğultu yükseldi:

—Aaaa bakın... İkisi de zavallı yabancıyı

kırbaçlamaya başladı...

—Kalleşlik bu...

—Alçaklar!... Böyle yarış kazanılır mı?

—Zalim herifler, bırakın zavallıyı!

Seyirciler böyle homurdanırken, meçhul binici yediği sert kırbaç darbelerine rağmen asker binicilerin arasından sıyrıldı ve iki at boyu öne geçti.

Halk şimdi onu bir kahraman gibi çılgınca alkışlıyor:

—Yaşa yabancı? Şımarık askerlere iyi bir ders verdin! diye bağırıyordu.

Fakir genç, bayrağın yanına ulaşıp, onu kaptığı zaman yer yerinden oynadı. Alandaki binlerce kişi o güne kadar görülmemiş bir zafer karşısında şaşkına dönmüştü.

Yabancı binici, bayrağı kaptıktan sonra atını bir süre koşturdu, yavaşladı, sonra yarım daire çizerek halkın alkışları arasında Çar'ın locasına doğru ilerlemeye başladı.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Bütün muhafızlar kendisine düşmanca bakıyordu. Yarışın heyecanlı kısmı sona ermiş, şaşkınlık kısmı başlamıştı. Bu şaşkınlık yarışı kazanan yabancı gencin perişan halinden ileri geliyordu.

Halk şimdi dehşet içinde mırıldanıyordu:

—Dilenci gibi bir adam bu be...

—Pantolonunda birçok yama var.

—Şimdi Çar'ın yabancıyı kabul edip ona ödül vermesi gerekiyor.

—Rezalet bu be... Vallahi rezalet...

—Çar fena kızmışa benziyor...

—Kızar tabii. Haksız mı? Böyle bir serseri, böyle önemli bir yarışa sokulur mu?

Her kafadan bir ses çıkıyor, gürültü dalga dalga bir uğultu halinde yükseliyordu.

Çar'ın sağ tarafında oturan güzel Alman kontesi Hanna yüzünü buruşturarak söylendi:

—Bu bir skandal majeste! Bir dilencinin yarışı kazanması çok çirkin bir olay...

Çar sustu, yutkundu, cevap vermedi... Fakat sol yanında oturan metresi Prenses Aleksandra, Kontes'in sözlerine tepki gösterdi:

—Onun dilenci olduğunu nereden çıkarıyorsunuz Kontes? Bir dilencinin böyle güçlü atı olabilir mi?

—Kıyafetine bakın...

Prenses Aleksandra yüzün astı.

—Fakir olabilir... Bu ülkede, halkın yarısından çoğu bu kıyafette değil mi?

Kontes Hanna inatla fikrinde israr etti:

—Ne olursa olsun, böylelerini yarışa sokmamak lazım...

Kontes gözlerini Çar'a dikerek sordu:

—Onu nasıl kabul edeceksiniz majeste?

Çar kaşlarını çattı:

—Onu kabul etmek zorunda değilim Kontes... Ama yarışı kazanmıştır. Ödülünü alacaktır. Belki kazandığı parayla kılık kıyafetini değiştirir.

Bu sırada büyük bir uğultu yükseldi. Halkın bir kısmı fakir genci tutuyor, onu destekliyordu.

Çar başını kaldırarak ileriye baktı. Bir subay, yarışı kazanan yabancı gencin koluna yapıymış onu sürüklemeye çalışıyor bir yandan da elindeki kırbaçla onu tehdit ediyordu. Seyircilerin bir bölümü bu yüzden protestoya başlamıştı.

Çar gür sesiyle bağırdı:

—Hey, yüzbaşı!...Bırak onu, buraya gel...

Halkın homurtuları hemen alkışa dönüştü.

—Yaşasın Çar...

—Yaşasın adil hükümdarımız..

Öfkeli yüzbaşı Çar'ın sesini duyunca titreyerek yabancı genci bıraktı ve locaya çıkıp Çar'a askerce bir selam vererek durdu. Çar sordu:

—Ne yapıyorsun ona!

—Kendisini yüksek huzurunuzdan uzak-

laştırmak istiyordum efendim...

—Neden?

—Kıyafeti çok kötü de...

—Fakat yarışı kazandı, değil mi?

—Evet, kazandı...

Çar kaşlarını çattı:

—O halde böyle birine geçildikleri için bütün savaşçılarım utansın!...

—Çok üzgünler. Fakat oldu bir kere...

—Bu gece hemen iyi bir elbise bulun, giy-

dirin. Onu sarayın muhafız kıtasına alıyorum.

—Emredersin efendim...

—Böylece, onu karşılarında gördükleri sürece bütün silahşörlerim bugünkü acı yenilgiyi hatırlayarak utançtan yerin dibine geçecekler... Hah, hah, ha!...

Çar'ın muhafız kıtasına alınmasını emrettiği yabancı genç Durakoğlu'ndan başkası değildi.

Delikanlı, can yoldaşı Mustafa beyin öcünü almak için Özbek köylüsü kılığına girmişti. Kalbi intikam duygularıyla doluydu... Fakat yüreğini tutuşturan ateşi bastırıyor, usta bir avcı gibi beklemesi gerektiğini biliyordu..

Aradan üç gün geçti..

O gün Çar, yanında General Aleksiyev ile saraydan çıkmak üzereyken avluda bir gürültü koptu. Dönüp baktı.
Muhafızlar birbirine girmiş dövüşüyorlardı.

Sağdan soldan koşuşmalar oldu. Çar, bulunduğu yerde durarak kavgayı seyre başladı.. Gerilen yüzünden öfkelendiği anlaşılıyordu. Kamçıyı çizmelerine vurarak:

—**Bu ne kepazelik?** diye homurdandı.

Gerçekten saygısızca bir olaydı bu.. General Vladimir:

—**Herhalde sizi görmediler majeste!** diye mırıldandı.

Çar'ın sesi öfkeli bir hırıltı halinde çıktı:

Görsünler görmesinler, sarayda böyle edepsizlik olur mu?

—**Haklısınız majeste.. Hepsini bir güzel dayaktan geçirip işlerine son vermeli..**

Gözlerini kavgacılardan ayırmayan Çar, birdenbire onlarla ilgilendi. Gördüğü şey onu neşelendirmişti:

—**Bak general, gördün mü? Bir kişi üç kişiyle dövüşüyor. Yani üçü bir olmuş birini dövmek istiyorlar..**

—**Evet majeste..**

—**Fakat o tek kişi üçünün de hakkından geliyor.. Bak bak, nasıl vuruyor hınzır!.. Her vuruşta birini yere yıkıyor..**

Çar'ın keyiflendiğini gören general de neşelendi..

—**Evet majeste.. Yaman dövüşçü..**

—**Birini kavga dışı bıraktı bile...**

—Bak, şimdi ikincisini haklıyor.. İşte sıra üçüncüde.. Bravo..

—Evet majeste.. Bu kuvvette az adam bulunur. Dövüşmesini de iyi biliyor..

—Kim acaba?

—Yeni muhafızlardan biri olacak efendim..

—Yüzü bana pek yabancı değil.. Sanki tanır gibiyim.. Bak bak... Bu olmadı işte.. Üç kişi daha saldırıyor üzerine.. Durdur şunları, buraya gelsinler..

General Aleksiyev hemen ileri atıldı, sağa sola emirler yağdırdı.. Kavgacılar hemen ayrılıp dağıldılar..

General bağırdı:

—Gelin buraya hergeleler.. Gelin de efendimiz Çar hazretleri layık olduğunuz cezayı bizzat versin..

Kavgacı muhafızlar süklüm püklüm gelerek Çar'ın karşısına dizildiler..

Bu sırada Muhafız Kıtası Komutanı da koşup gelmişti.

Çar önce ona çattı:

—Nedir bu kepazelik? Nedir bu kavga?

Komutan boynunu büktü:

—Emrederseniz hepsini cezalandırayım efendimiz.. Geçen gün yine dövüştüler.. Birer gün hapsettim hepsini..

—Neden dövüşüyorlar?

—Efendim, yeni gelen muhafızla pek geçinemiyorlar..

—Kim bu yeni muhafız?

—Şu delikanlı efendimiz..

Çar ancak o zaman, yaman dövüşçünün kim olduğunu anladı.. Sordu:

—Neden geçinemiyorlarmış?

—Onu bende anlamadım.. Herhalde asi, dikbaşlı bir genç olacak.. Laf anlatamıyorum..Emrederseniz saraydan atalım kendisini..

Çar, gözlerini Durakoğlu'nun gözlerine dikerek sordu:

—Adın ne senin?

—Kara Tegin efendimiz..

—Nerelisin?

—Özbekistan'dan geldim..

—Senin için huysuz ve geçimsiz diyorlar..

Durakoğlu hiç sesini çıkarmadan sağ kolunu Çar'a gösterdi. Dirseğinin az üstünde ete iyice gömülmüş diş izleri vardı. Sonra göğsünü açtı. Kanayan yara görülüyordu.

Çar durumu anlamıştı.

—Benim emrimle muhafız kıtasına alınan bir kimse nasıl olur da bu kadar hırpalanır? Ona bunu yapanlara derhal onar kırbaç vurun ve on gün hapsedin..

—Bu gence gelince.. Çok iyi ata biniyor, çok iyi dövüşüyor. Onu özel muhafızlarım arasına alıyorum..

Çar kısa bir an karşısındakileri süzdükten sonra geri döndü ve generalle beraber kapıya doğru yürüdü:

—Ne dersin general, iyi yaptım mı?

—İyi yaptınız asaletmeap...

Çar, bir gülüşle başını salladı:

—Bir defa çok kuvvetli bir genç.. Üstelik saf ve cesur görünüyor.. Ata da çok iyi biniyor..

—Evet efendim.. Mükemmel binici..

—Böyle bir adam beslemek, bir düzine muhafız beslemekten daha iyi.. Ona yüksek bir maaş verin.. Gittiğim yerlere o da benimle gelsin.. Haa.. Aklıma gelmişken söyleyeyim.. Bu gece senin o güzel sevgilinle ben kalmak istiyorum..

General Aleksiyev birden bire sarardı. Kalbi umutsuzlukla çarptı. Sevgilisi İvanovna'ya Çar'ın göz koyduğunu çoktan anlamıştı ama yapacak bir şey yoktu.. mırıldandı:

—Emredersiniz.. Ne vakitten beri bu emrinizi bekliyordum zaten.. Sevgilim sizindir..

Çar memnun memnun sırıttı:

—Güzel bir kadına göz koyan çok olur general.. O kızı nereden buldun bilmiyorum ama, çok nefis .. Onu seninle paylaşırız..

—Emredersiniz..

—Ben eve geldikten ve birkaç kadeh içtikten sonra sen git.. Bizi İvanovna ile yalnız bırak..

—Başüstüne..

General Aleksiyev akşam evine döndüğü vakit, sevgilisi İvanovna onu her zamanki gibi coşkun bir sevinçle karşıladı. Çizmelerini çıkarmak istedi.

—Hayır, çıkarma..

—Neden?

—Çar bu gece bize gelecek..

—Öyleyse sofrayı ona göre hazırlayayım..

—Evet, çok güzel bir sofra hazırla..

—Çalgı ister mi?

—Hayır, hayır.. Ne çalgıcı, ne de şarkıcı istiyor.. Çar sadece seni istiyor İvanovna..

Genç kadın soran bakışlarını, sevgilisi Aleksiyev'e dikti:

—Ne demek oluyor bu? Çar hepimizin babası değil mi?

General yutkundu, sesi boğazında düğümleniyordu sanki. Sonunda güçlükle

söylendi:

—Çar hepimizin hem babası, hem kocasıdır..

—Anlamadım..

—Bu gece anlarsın.. Hadi, hemen kolları sıva, sofrayı hazırla..

Çar, ortalık karardıktan sonra, tek başına eve geldi ve şahane sofradaki yerini aldı.

İvanovna sağına, general de soluna oturmuştu..

Hemen içmeye başladılar... Birinci şişe bittiği vakit, şen kahkahalar salonu çınlatmaya başlamıştı.

Bir süre sonra General Aleksiyev, ansızın aklına gelmiş gibi ayağa fırladı:

—Affedersiniz Çarım... İzninle ben gideyim. Hatırlayacağınız gibi gündüz bana muhafız kıtasını teftiş etmek için emir vermiştiniz.

Çar başını salladı:

—Tabii general... Gidebilirsiniz...

İvanovna konuşulanları duyunca hafif bir şaşkınlık geçirdi. Bu teftiş işinin bir bahane olduğunu hemen anlamıştı. Demek ki sevgilisi, kendisini Çar'a teslim ediyordu.

General Aleksiyev genç kadına:

—Bu gece ev sahipliği bana düşüyor dedi. Benim teftişim sabaha kadar sürer.. Çar hazretlerini memnun etmeni istiyorum.

Az sonra güzel İvanovna, şehvet düşkünü Çar'la yalnız kalmıştı... Bu durum genç kadın-

da derin bir heyecan yarattı... Çar boşalan kadehini uzattı.

Genç kadın kadehe votka doldururken ellerinin titrediğini hissetti...

—Elin neden titriyor İvanovna? diye sordu.

Bütün gayretine rağmen, genç kadının sesi de titrek çıktı:

—Heyecanlandım galiba efendimiz.

—Neden heyecanlandın?

—Belki sizinle yalnız kaldığım için...

—Benden korkuyor musun yoksa?

—Hayır... Korkmuyorum.. Ama içimde tuhaf bir ürperme var.

—Belki de üşüdün...

—Olabilir... Moskova geceleri çok serin oluyor.

—Ver elini ısıtayım.

İvanovna elini uzattı. Küçücük eli, Çar'ın iri elleri arasında adeta kayboldu:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

—Elin sahiden soğukmuş.. Benim öpücüğüm şimdi onu ateş gibi ısıtır...

Çar, sıcak dudaklarını İvanovna'nın pembe eline götürdü, şehvetle öptü:

—Ne kadar tatlısın güzelim... Çok hoşuma gittiğini biliyorsun değil mi?

—İltifat ediyorsunuz efendimiz..

—Sevgilisi olduğun için, generali çok kıskanıyorum. Eğer seni benimle paylaşmaya razı olmasaydı onun boynunu vurduracaktım.. Seninle sevişmek istiyorum..

İvanovna, ne kadar zamandan beri beklediği dakikanın geldiğini hissetti.. Çar'ın nasıl olsa tadına bakmak isteyeceğini biliyordu. Heyecandan yüzü pembeleşmişti...

Çar, güçlü kollarını genç kadının beline dolayarak onu kendisine doğru çekti.. Alev gibi nefesi İvanovna'nın yüzünü yalıyordu..Soluk soluğa mırıldandı:

—Çok güzelsin... Belin ince, kalçaların

da yerinde. İnsanın kucağını dolduruyorsun. Kalçaları dolgun olan kadınlar ateşli olur...

Çar şimdi, genç kadına daha güçlü sarılmış, pembe dudaklarını şehvetle öperken, bir taraftan da iri elini onun vücudunda dolaştırmaya başlamıştı:

—Ne güzel vücudun var?.. Sen mükemmel bir kadınsın.. Tam istediğim gibi sağlıklı ve şehvetli.. Haydi, biraz daha içelim, sonra da keyfimize bakalım.

Kadehler peş peşe sıralandı.. Artık ikisi de sarhoş olmaya başlamıştı.. İvanovna başının döndüğünü hissediyor, bütün gayretiyle Çar'ı memnun etmeye çalışıyordu..

Çar, Rusya'nın tek hakimiydi.. Onu elde ederse, ülkenin en güçlü kadını olabilirdi... Erkekleri iyi tanıyor, onlara karşı nasıl davranacağını biliyordu...

Çar da, bir erkekti ve her erkek gibi tuzağa düşmeye hazırdı.

O zamana kadar yatmış olduğu erkeklerin hepsi de onun aşkından memnun kaldıklarını söylemişler. "Sende insanları büyüleyen erkekleri çeken bir güç var" demişlerdi.

Acaba Çar da aynı duyguya kapılacak mıydı? Kendisinden memnun kalıp, General Aleksiyev'in elinden alarak saraya götürecek miydi?

İvanovna, birdenbire çıplak kollarını Çar'ın boynuna doladı ve onu ihtirasla öpmeye başladı. Dudaklarını kanatırcasına öpüyor, ısırıyordu..

Çar birden şaşırdı..Şimdiye kadar hiç bir kadın ona karşı böyle davranmamıştı. Hepsi de kendisinden korkar önünde cansız bir cisim gibi hareketsiz yatarak teslim olurlardı.. Herhangi bir harekette bulunmak, Çar'a karşı saygısızlık gibi gelirdi.

Oysa İvanovna öteki kadınlar gibi davranmamış, bütün dişiliğini kullanarak Çar'ın

başını döndürmüştü..

Zevkten gevşeyen adam şimdi halının üzerinde sırtüstü yatıyor, İvanovna da çıplak bir halde onun çevresinde dolaşıp vücudunu öpüyor, kedi gibi mırıldanıyor, sivri tırnaklarını Çar'ın vücuduna batırıp onu bağırtıyor, sonra öpücüklerle acıyan yeri okşuyordu.

Tatlı ürpertilerle zevk içinde inleyen Çar, hayatında ilk defa bir kadının kendisini böylesine mutlu ettiğini düşündü.

Deli gibi sevdiği, uğrunda birçok adam öldürdüğü metresi Prenses Aleksandra aklına geldi.. Kendisiyle sevişirken bir ceset gibi hareketsiz olan Prenses, acaba Türk Elçisi Mustafa Beyle sevişirken, İvanovna gibi böyle ateşli bir kadın mı oluyordu?

Çar'ın kalbi birden kin ve kıskançlıkla doldu.

—İyi ki o Türk'ün kafasını kestirttim! diye homurdandı.

Bu sözleri duyan İvanovna titredi, dehşet içinde kalarak sordu:

—Kafasını mı kestirttiniz? Kimin?

Çar birden kendisini toparladı.. Şimdi, bu sevişme anında başkasını düşünmenin bir anlamı var mıydı?

Şehvetle önündeki kadına sarıldı.. Bir saate yakın, birbirleriyle kenetlenmiş gibi kaldılar. İvanovna tüm zekasıyla ustalığını toplamış,aşk oyunlarıyla Çar'ı adeta deli etmişti.

Sonunda ikisi de bitkin bir halde, soluk soluğa kaldılar. Çar İvan belki de hayatında ilk defa olarak aşkın ne demek olduğunu anlıyordu:

—Sen çok yaman bir kadınmışsın İvanovna dedi. Senin gibisine hiç rastlamadım. Şimdiye kadar sarıldığım, sevdiğim kadınlar meğerse birer tahtadan farksızmışlar..

İvanovna şehvetli sesiyle fısıldadı:

—Sen de güçlü bir erkeksin.. Hiçbir er-

kek senin kadar güçlü olamaz..

—Seni sevdim İvanovna.. Sen de benden hoşlandığına göre gel keyfimize bakalım. Haydi içelim..

Yataktan kalkıp tekrar sofraya oturdular. İçtiler, içtiler... Sonra tekrar yattılar.. Tekrar kalkıp içtiler..

Dördüncü defa yatağa girerken, uzaktan horozlar ötmeye başlamıştı..

İvanovna, uykuya dalmadan önce tatlı

tatlı gerindi.

Bu gece Çar'ın metresi olmuştu. Yarın da onun gözdesi olabilirdi pekala.. Çar, kadınlara çok düşkündü.. Aynı zamanda cömertti de.. Ona mücevherler, elmaslar armağan edebilirdi..

Önündeki tek engel Prenses Aleksandra idi..

Acaba Çar'a Prensesi unutturabilecek miydi?

Bu sırada Prenses Aleksandra, yanındaki muhafızlarla beraber Kremlin Sarayı'nın avlusunda Çar'ı bekliyordu. Çünkü Çar o sabah, güzel metresiyle bir yolculuğa çıkacaktı.

Çar, aşk ve şehvet dolu bir gecegeçirdiği konaktan Kremlin Sarayı'na gelir gelmez hareket ettiler. Prenses Aleksandra Çar'ın uykusuz ve yorgun halinden onun geceyi başka bir kadının koynunda geçirdiğini anladı ama aldırış etmedi. Çünkü zaten Çar'dan nefret ediyordu, mecbur olduğu için onun yanında yaşıyordu.

Sorgu Yargıcı Davidov, Çar'ın emri üzerine yanlarına beş muhafız almıştı. Bu muhafızlar arasında Durakoğlu da vardı.

Prenses Aleksandra, Durakoğlu'na kuşkuyla baktı. Bir an göz göze geldiler. Bakışlarını kaçıran Prenses oldu. Genç kadın düşünceli bir halde, "Bu yeni muhafız ilginç biri.. Sanki onu daha önceden tanıyor gibiyim.

Bakışlarının ifadesi bana Mustafa Bey'i hatırlatıyor" diye mırıldandı.

Durakoğlu da o anda Prenses'e bakarken şöyle düşünüyordu:

"—Mustafa bey bu kadın yüzünden öldürüldü. Gerçekten güzel bir kadın. Fakat uğrunda ölmeye değer mi acaba?"

Şehir dışına çıkıncaya kadar hiç konuşmadılar. Issız kır yolunda ilerlemeye başladıkları vakit Sorgu Yargıcı Davidov, Çar'a sordu:

—Kafilemiz az değil mi Çar'ım?..

—Evet ne olacak?

—Geçeceğimiz yol tehlikeli.. Sizin de duymuş olmanız gerek.. Serseriler ve soyguncular, ormandan geçen bu yolda sık sık pusu kuruyor, gelen geçenleri soyuyorlar..

—İyi ya işte.. Ben de bunun için bu yolu seçtim..

—Ne yapmak istediğinizi anlayamadım efendim..

—Ben bütün Rusların Çar'ı değil miyim? Eğer bizi soymak için yolumuza çıkacak olurlarsa onlarla konuşacağım..

—Tehlikeli bir istek bu?..

—Neden? Çarlarına karşı mı gelecekler?

—Haydutlar yakalandıkları vakit zavallı olurlar efendim.. Fakat dağ başlarında, ormanlarda, silahlarla insanın karşısına çıktıkları vakit canavar kesilirler..

—İşte ben de onları gerçek yüzleriyle tanımak istiyorum..

—Bu çok tehlikeli efendim..

—Korkuyor musun yoksa?..

—Bana bir şey yapamazlar.. Ben onların da Çar'ıyım..

—Bu soygunların önü neden alınamıyor, bunu öğrenmek istiyorum. Bunlar işsizlikten mi kötü yola sapıyorlar, yoksa bu iş gerçekten çok mu kârlı? Bunu öğrenmek istiyo-

rum.

—Sizi anlıyorum Çar'ım.. Fakat yine de haydutlara rastlamamak için dua edeceğim.

—Haydi oradan korkak, sen de..

—Çok tehlikeli bir oyun bu..

—Bu kadar ürkek olma.

Az sonra ormana girdiler.. Ağaçlıklar arasında atlarla ilerlemek zor oluyordu.. Ansızın sert bir ses gökgürültüsü gibi patladı:

—Dur!...

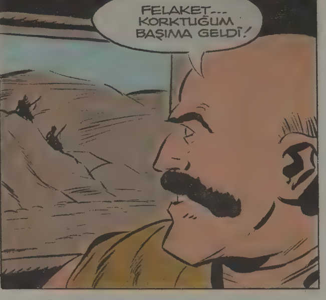

Çar "Ne oluyor?" diye sorarken, yolun iki tarafından bir çok okun kendilerine doğru çevrildiğini görerek ürperdi..

İri ağaç gövdelerinin arasında bir anda, bir sürü haydut yola çıkmıştı.. Bazılarının ellerinde arkebüz (Çakmaklı tüfek) vardı.

Sorgu Yargıcı Davidov:

—Felaket! diye inledi.. Korktuğum başıma geldi..

Çar da çok heyecanlanmıştı...

Soğukkanlılığını korumaya çalışan Çar, haydutların ellerindeki tüfeklere bakarak:

—Bak Davidov.. Görüyor musun? Ordudan çalınmış tüfekler bunlar.. Silah depolarından çalınmış ve serserilere satılmış..

Bu sırada haydutlar, çevrelerini iyice sarmışlardı.

Ansızın bir gürültü oldu.. Haydutların ağızlarından öfke çığlıkları yükseldi. Çar ile Prenses Aleksandra dönüp bakınca, Durakoğlu'nun atını şahlandırıp serserilerin üzerine saldırdığını gördüler.

Bu yeni muhafız deli miydi? Haydutlara tek başına nasıl saldırırdı?

Prenses gözlerini kapayarak:

"—Eyvah!.. Şimdi onu öldürecekler!" diye düşündü..

Fakat Durakoğlu, atını yakalamak isteyen iki haydutu birer tekme darbesiyle yere serdikten sonra şimşek gibi bir hızla kılıcını

çekti.. Keskin çelik havada peş peşe iki defa ışıldadı. İki serseri daha yere devrildi..

Aynı anda tüfekler patladı. Kurşunlar Durakoğlu'nun başının üzerinden vızıldayarak geçti.. Delikanlı geri çekilerek ağaçlar arasına doğru dört nala sürdü..

Arkasından peş peşe kurşun sıkıldı ama hiçbiri ona isabet etmedi.. Delikanlı eğerden kayıp atın karnına inerek hedef olmaktan çıkmıştı..

Haydutların reisi olduğu anlaşılan iri yarı adam:

—Yakalayın onu! Kaçırmayın! Gebertin! diye haykırdı.

Ağaçlar arasından hemen dört atlı fırladı ve Durakoğlu'nun peşine takıldı.. Şimdi ormanda bir ölüm yarışı başlamıştı.. Çar yavaş bir sesle:

—Yakalayamazlar.. Yetişemezler ona! diye mırıldandı..

Prenses Aleksandra başını salladı:

—Evet, ata şeytan gibi biniyor.. Geçen haftaki yarışları da böyle kazanmıştı..

Sorgu Yargıcı Davidov heyecanlı bir sesle:

—İnşallah gidip saraya haber verir.. Bunu akıl ederse kurtuluruz! diye söylendi.

Çar başını salladı:

—Akıl eder.. Zeki bir genç çünkü.. Sen bu haydutlara kim olduğumu söyleme sakın.. Beni bir komutan sansınlar.. Muhafızlara da söyle kimse konuşmasın. Adamların tavırlarını beğenmedim..

Haydutların reisi, kalın sesiyle emretti:

—İnin atlarınızdan!

Kafile emre uydu.. Adam tekrar kükredi:

—Verin silahlarınızı!

Bunu da yaptılar. Haydutların reisi, adamlarına dönüp emretti:

—Hepsinin ellerini arkalarına bağla-

yın.. Kadının da..

Çar, ilk defa itiraz etti:

—Buna ne gerek var? Kaçacak değiliz ki.. Atımız da, silahımız da kalmadı..

—İtiraz istemem! Kesin sesinizi!..

Sorgu Yargıcı Davidov birden öfkelendi, haydutlara kafa tutarcasına dikildi:

—Siz bizim kim olduğumuzu biliyor musunuz?

Haydutların reisi ona küçümseyerek baktı:

—Kim olursanız olun.. Sopa yemek istemiyorsanız emirlerime uyacaksınız!

Reis, adamlarına emir verdi.. Birkaç dakika içinde hepsinin ellerini arkalarına bağladılar..

Prenses Aleksandra ile bizzat haydutların reisi ilgilendi.. İri yarı adam ipe düğümler atarken gevrek gevrek gülüyor:

—Böyle güzel bir av yakalayacağım hiç aklıma gelmezdi, diyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Genç kadının saçlarından yayılan güzel koku adamı adeta sarhoş etmişti.. Birden iri eliyle Prenses'in çenesini tuttu, yüzünü kendisine doğru kaldırdı ve kalın dudaklarını onun pembe ağzına yapıştırarak ihtirasla öptü..

Prenses Aleksandra çırpınıyor, kurtulmak istiyor ama dev yapılı adamın güçlü pençeleri buna izin vermiyordu.

Aleksandra bir ara ağzını yana kaçırarak:

—**Alçak adam, bırak beni!** diye haykırdı.

Haydutların reisi kahkahalarla güldü:

—**Bu gece benim olacaksın güzelim.. Seni soyup önce vücudunun her yanını öpeceğim, sonra sabaha dek seveceğim.. Ayak parmaklarının ucundan, saçlarının her teline kadar benim olacaksın..**

—**Asla!...Asla!..** diye inledi Aleksandra.. Bu iğrenç haydutun, dudaklarını koparırcasına öpmesi Prenses'in gururunu incit miş, kalbini nefretle doldurmuştu..

Metresinin, gözleri önünde saldırıya uğraması Çar İvan'ı sarsmıştı. Rusya'nın tek hakimi olan Çar, kendisini bu orman haydutu karşısında aciz hissetti, ona karşı bir şey yapamamanın ıstırabı ile kıvrandı. Öfkeyle:

—**Bu hareketini çok pahalıya ödeyeceksin sersem!**

Haydutların resi Çar'a döndü, kanlı gözlerini onun yüzüne dikerek homurdandı:

—**Adın ne senin?..**

—**İvan..**

—**Galiba askersin?**

İvan, Çar olduğunu söylemeyi tehlikeli bulduğu için:

—**Generalim,** dedi..

Haydut, aşağılayıcı bir tavırla yere tükürdü:

—İstersen Çar ol.. Vız gelir bana.. Bu ormanların hakimi benim.. Elime geçirdiğim esirlere her şeyi yaparım.. Kollarımın arasında, kafesteki güvercin gibi çırpınan bu kadını, yarına kadar hamile bırakmazsam bütün adamlarım benimle alay eder..

Çar İvan, her geçen an durumun kötüye gittiğini görüyor, korkunç sonuçtan kurtulamayacaklarını anlıyordu.. Yanına az sayıda asker alarak yola çıkmanın büyük bir hata olduğunu nihayet kabul etmişti.

Haydutların reisi kaba bir sesle sordu:

—Sen general olduğuna göre herhalde çok zenginsin..

—Generaller zengin mi olurlar?

—Elbette..

—Neden?

Haydutların reisi alaylı birtavırla güldü:

—Bütün orduyu soyarlar da ondan..

Çar İvan'ın kaşları hayretle havaya

kalktı:

—Yaaa?

—Evet.. Rus ordusundaki tüm generaller soyguncudur.. Sen de onlardan biri olduğuna göre kurtulmak için bana yirmi bin altın vereceksin.. Sevgilin için de on bin altın isterim..

—Deli misin sen? Bu kadarpara bende ne gezer?

Haydut kaba bir kahkaha attı:

Sen de olmayacak da bende mi olacak? Aynı meslekten sayılırız... Sen devleti soyuyorsun, ben ise ormandan geçen yolcuları..

Haydutların reisi, Sorgu Yargıcı Davidov'a döndü:

—Sen de canını kurtarmak istiyorsan on bin altın vereceksin..

Davidov akıllı bir adamdı. Soğukkanlılığını koruyarak sordu:

—Peki bu parayı size nasıl vereceğiz?

—Hemen evlerinize birer mektup yazacaksınız. Yakınlarınız parayı verince sizi serbest bırakacağız. Mektupları götüren adamımız boş dönerse vay halinize!.. Hepinizi öldürüp, cesetlerinizi bataklığa atacağız.. İzinizi bile bulamayacaklar..

Haydutların reisi, sözlerinin gerçek olduğunu kanıtlamak için adamlarına dönüp, tir tir titreyen dört muhafızı göstererek emretti:

—Şu heriflerin elbiselerini soyup alın, sonra da hepsini öldürüp bataklığa atın.. Çünkü, nasıl olsa onların verecek parası yoktur.

Bu korkunç emir, Çar İvan ile Prenses Aleksandra'nın önünde derhal uygulandı..

Zavallı muhafızlar çığlıklar attılar, yalvardılar, ağladılar ama, onların acıklı gözyaşları bile haydutları yumuşatamadı..

Dördü de hızla soyuldu ve birer kılıç darbesiyle öldürülüp yakındaki bataklığa atıldı.

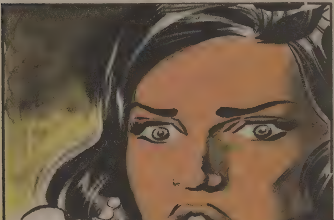

Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti.

Prenses Aleksandra, gözlerinin önünde cereyan eden tüyler ürpertici facia karşısında donmuş kalmış gibiydi.. Gözleri iri iri açılmış, minik elini, çığlığını bastırmak istercesine ağzına kapamıştı.

Çar İvan, tüm cesaretine rağmen, yavaş yavaş korkmaya başladığını hissetti..

Sorgu Yargıcı Davidov'a dönerek fısıldadı:

—İşler kötüye gidiyor..

—Evet efendim... Daha önce size söylediğim gibi, bu haydutların insan değil birer canavar..

Çar İvan, acı acı başını salladı:

—Haklısın.. Böyle korkunç insanlar olacakları hiç aklıma gelmemişti.. Çar olduğumu söylesem mi acaba?

Davidov'un gözleri iri iri açıldı:

—Sakın ha! O zaman sizi de, beni de, Prensesi de öldürüp kaçarlar...

—Vay canına! Nasıl kurtulacağız öyleyse?

—Paraları vereceğiz efendim.. Başka çare yok..

Çar İvan dudakların büktü:

—Bak hele şu işe.. Ben kendimi Rusya'nın tek hakimi sanıyordum.. Meğerse birçok rakibim varmış.. Ormanların hakimi de bu serseriler..

—Evet.. Hepsini temizlemek lazım..

Çar tasdik etti:

—Ben de aynı fikirdeyim Davidov.. Hele bir kurtulalım, bak bu rezillere neler yapacağım?

—Kaçan muhafızın adı Kara Tegin miydi, neydi? Acaba saraya gidip, durumumuzu bizimkilere anlatacak mı?

Çar umutsuzlukla başını salladı:

—Anlatsa bile, muhafız kıtasının bizi bu ormanda bulabileceğini sanmıyorum..

Çar, tekrar haydutlara baktı.. Korkunç bakışlı adamlardı.. Hepsi de ipten kazıktan kurtulmuş bu serseriler, her türlü kötülüğü yapabilirlerdi. Haydutların reisi birden kükredi:

—Sabrım taşmak üzere.. Kararınızı verin.. Yakınlarınızın bize verecek parası yoksa ölmeye hazırlanın.. Tabii kadın hariç.. Onu bu gece koynuma alıp seveceğim.. Her yanını öpüp yiyeceğim.. Artan kısımlarını adamlarıma ikram edeceğim. Bizde ayrı gayri yoktur.. Aynı kadını sırayla hepimiz koynumuza alırız..

Prenses Aleksandra başına gelecek felaketi düşünerek titredi...Bu azgın erkeklerkendisine bir bir tecavüz edeceklerdi demek ki.. Onların, kirli, iğrenç vücutları altında gövdesi paspas gibi ezilecek, çırılçıplak kucaktankucağa dolaşarak onların şehvetini tatmin edecekti!.. Gözlerini umutsuzlukla kapayarak:

—Tanrım!.. Kurtar beni! diye mırıldandı..

Haydutların reisi, Prenses Aleksandra'nın inlemesini duymuştu.. Korkunç bakışlarını genç kadının güzel yüzüne çevirdi, kaba bir kahkaha atarak gürledi:

—Hah, hah, ha... Tanrıya boşuna yalvarıyorsun güzelim.. Seni benim elimden kimse kurtaramaz.. Anlıyor musun, kimse kurtaramaz!..

Ağaçlıklar arasından, sakin, fakat sert bir ses duyuldu:

—Yanılıyorsun serseri!.. Ben kurtarırım!

Haydutların reisi bir an kulaklarına inanamadı.. Acaba yanlış mı duymuştu?..

Öfkesinden kan tepesine çıktı.. Gözleri yuvalarından dışarı fırladı sanki.. Hızla döndüğü vakit, umursamaz bir tavırla ağaca yaslanmış bir delikanlı gördü..

—Kimsin sen? Beni tehdit eden edepsiz sen misin?

Delikanlı alaylı bir sesle cevap verdi:

—Edepsiz olup olmadığımı bilmem ama, senin serseri olduğunu söyleyen benim..

Haydutların reisinin gözleri daha da açıldı.. Rüya mı görüyordu acaba?

—Sen ölümüne susadın galiba?

Delikanlının dudaklarında, haydutu küçümseyen bir gülümseme belirdi:

—Ölmek için daha pek gencim..

—Genç olabilirsin ama öleceksin.. Bana hakaret eden hiç kimse bugüne kadar sağ kalmadı..

Çar İvan, Prenses Aleksandra ve Sorgu Yargıcı Davvidov ağaçların arasından çıkan gence baktıkları vakit şaşırıp kalmışlardı.. Üçünün de hayretle açılan ağzından aynı isim fırladı:

—Aaa.. Kara Tegin bu..

—**Az önce kaçmayı başaran muhafızımız..**

—**Neden döndü? Tek başına bizi nasıl kurtaracak?**

Üçü de dikkatle bakınca Kara Tegin adıyla tanıdıkları Durakoğlu'nun iki elinde birer hançer olduğunu gördüler.

Çar İvan mucizelere pek inanmazdı ama, Durakoğlu'nun dönüşünü tıpkı bir mucize gibi karşıladı. Kaçtı sandığı muhafızının en umutsuz anda yardıma koşmasını başka nasıl ifade edebilirdi?

Fakat şimdi bir endişesi vardı: Gerçi bu genç muhafızın çok güçlü biri olduğunu biliyordu ama, tek başına ipten kazıktan kurtulmuş yedi haydutla baş edebilecek miydi?

Bunu düşününce yüzü asıldı, gözlerindeki umut parıltısı söndü.. Delikanlının tek başına kendilerini kurtarması olanaksızdı.. Suratını buruşturarak:

—**Boş yere umutlandım galiba?** dedi.

Haydutların reisi, Durakoğlu'nu adamlarına göstererek:

—**Şu çoban köpeğini gebertin!** diye emretti.

Haydutlar, çığlıklar atarak delikanlıya saldırdılar..

Prenses Aleksandra derin bir üzüntüyle gözlerini kapayarak:

"Kimse yedi kişiye karşı koyamaz!" diye düşündü..

—**Ölecek! Yazık oldu yabancı gence.. Bizim için kendini feda etti!** diye inledi..

Durakoğlu'nun, tek başına bu azılı haydutlarla baş etmesi mümkün müydü? Bu imkansız bir olaydı.

İşte o anda garip bir şey oldu..

Durakoğlu'nun sağ elindeki hançer vınlayarak havada uçtu ve en öndeki haydutun boğazına saplanıp, ucu ensesinden dışarı çıktı.

Adam, yıldırım çarpmış gibi sarsıldı, ağzından hırıltılı birses çıktı, gözleri iri iri açıldı ve cansız yere yuvarlandı..

Haydutlar dehşet içinde durdu, hepsi bir an donakaldı..

Durakoğlu alaylı bir kahkaha attı.

—Bakın.. Elimde bir hançer daha var.. Bir adım atarsanız, bu bıçağı da reisinizin gırtlağına saplayacağım.. Ondan sonra da kılıcımı çekip hepinizi birer birer şişleyeceğim!

Haydutlar kararsızlıkla reislerine baktılar.. Onun vereceği emre göre hareket edeceklerdi..

Reis cesur bir adamdı ama, bu yabancı gencim bıçak atmaktaki ustalığı onu ürkütmüştü.. Adamlarına durmalarını işaret ederek Durakoğlu'na seslendi:

—Bana bak sersem.. Beni öldürürsen ne kazanacaksın? Adamlarım nasıl olsa seni parça parça ederler..

Delikanlı, sağ eline aldığı bıçağı hafif sallayarak haydutların reisine cevap verdi:

—Olabilir.. Fakat önce sen ölürsün.. Attığım bıçakların boşa gittiği bugüne kadar görülmüş şey değildir.. İstersen önce son duanı yap, sonra daamlarına hücum emrini ver!..

—Aptallık etme!..Gel anlaşalım.

—Uzatma!..Hemen duanı yap.. Yarım dakika izin veriyorum sana..

Olanları korku içinde seyreden Çar'ın kalbinde bir umut rüzgarı esti. Bu akıllı genç, kendilerini gerçekten kurtarabilirdi. O ne ustaca bıçak atıştı?

—Ben böyle müthiş bıçak fırlatan insan görmedim! diye fısıldadı. Yargıç Davidov başını salladı:

—Evet efendim.. Hem ustaca ata biniyor, hem mükemmel bıçak kullanıyor. Şu kötü durumdan kurtulursak, bu hünerli gencin kim olduğunu araştırmamız gerekecek.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

—Ne demek istiyorsun?

Davidov,kuşku dolu bakışlarını Durakoğlu'na dikmiş, dikkatle inceliyordu:

—Bu genç adam sıradan biri olamaz Car'ım..İyi yetişmiş, mükemmel bir silahsör..

—Açık konuş Davidov...Dilinin altındaki baklayı çıkar..

—Yani casus veya başka bir amaçla aramıza girmeye çalışan kötü niyetli biri olabilir...

—Saçmalıyorsun..Öyle olsa, bizi kurtarmak için hayatını tehlikeye atar mı? Bak haydutlara nasıl kafa tutuyor?

Prenses Aleksandra gözlerini Durakoğlu'ndan ayırmadan hayranlıkla mırıldandı.

—Harika bir insan bu. Kim olursa olsun, bizi kurtarırsa ona büyük bir ödül vereceğim...

Çar, titreyen bir sesle mırıldandı:

—Haklısın Aleksandra..Ben onu şimdi-

den teğmen yaptım!

Davidov itiraz etti:

—Acele etmeyiniz efendimiz...Bizi kurtarsın ondan sonra teğmen yapın...

—Hayır.. Bizi kurtarırsa yüzbaşılığa yükselteceğim...

Haydutların reisi birden kendisini yana atarak bıçak menzilinden çıkıp adamlarına emretti:

—Gebertin şu iti!

En öndeki haydut ok gibi ileri fırladı...Aynı anda Durakoğlu'nun elindeki bıçak havada dönerek uçtu ve adamın göğsüne saplandı...

—Aaaah! Yandım!..

Durakoğlu şimşek hızıyla kılıcını çekip, üzerine saldıran ikinci haydutun boğazını bir yandan, bir yana deliverdi.

—Size pişman olacağınız hareketi yapmayın demiştim. Günah benden gitti...

Prenses Aleksandra, Durakoğlu'nun dövüşünü hayranlıkla seyrederken, birden gözleri irileşti, sesi heyecandan düğümlenerek:

—Dikkat et!..Arkandan saldıracaklar! dedi.

Durakoğlu muhteşem bir soğukkanlılıkla:

—Endişe etmeyin Prenses...Ben öyle kolay kolay avlanmam! diye gülümsedi.

Peş peşe üç arkadaşlarının cansız yere serildiğini gören diğer dört haydut, ağızlarından köpükler saçılarak Durakoğlu'na doğru saldırmışlardı...

—Şeytanın piçi!...Rezil köpek!..

—Seni parça parça edeceğiz!..

Delikanlının dudaklarında beliren gülümseme müthiş bir alay şeklini aldı:

—Ölmek için henüz çok gencim baylar..Ama dilerseniz sizinle biraz kılıç oynatıp, eğleniniz..Haydi gelin, bekliyorum!...

Adamlarının önüne geçen reis, şimşek

gibi bir hamle yaptı:

—Al sana!

O güne kadar bu yıldırım hamleden kimsenin kurtulduğunu görmemişti..

Fakat bu kez yanıldığını anladı.. Korkunç bir hızla savurduğu kılıcının boşlukta ıslık çaldığını görünce şaşırdı, dehşet içinde kaldı.

Yabancı genç, onun hamlesinden daha hızlı bir hareketle geriye sıçramış, bu öldürücü darbeden kolaylıkla kurtulmuştu.

Haydutların reisi hayret içinde:

—Vay canına! dedi.

Durakoğlu hala hiç bir şey olmamış gibi sakin bir şekilde onlara bakıyordu.

Haydutlar, korkunç bir öfke nöbetine tutulmuş gibi titreyip küfürler savurarak hep birden saldırdılar.

Dördü de önüne geleni boynuzlamak isteyen kudurmuş bir boğa gibiydi.

Prenses Aleksandra titreyerek:

—Yazık! Cesur muhafızımızı parça parça edecekler! diye mırıldandı.

Çar endişe içinde:

—Hayatımız ona bağlı! diye söylendi.

Bir kişinin gözü dönmüş dört hayduta karşı dövüşmesi, görülmüş şey değildi.

Fakat delikanlı, onların sandığı gibi parçalanmadı. Büyük bir ustalıkla kullandığı kılıcıyla, dört haydutun saldırısını kolayca önledi.Ummadıkları bu direnme karşısında adamlar daha da öfkelendiler. Durakoğlu bir ara gayet ciddi bir şekilde:

—Sizi gönülden kutlarım baylar! dedi. **Çünkü dört tavşanın bir kurda saldırması büyük bir cesaret olayıdır..**

Alayın zehiri dört haydutun kalbine işledi:

—Bizimle alay ediyor..Bize tavşan diyor hergele!..Fazla konuşturmayalım şu rezili! di-

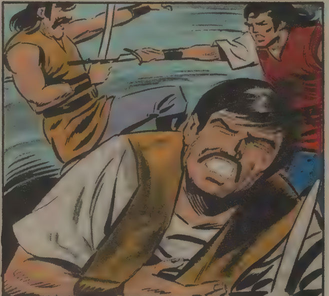

ye bağırıp küfürler yağdırarak saldırdılar.

Kılıçlar havada çarpıştı.

Çar da, Prenses de, kendi kaderlerini, tayin edecek bu kavgayı, korku dolu gözlerle izliyorlardı.

Dört haydut sağdan, soldan, arkadan, önden saldırıyor, bağırıyor, küfrediyor, lanetler okuyordu.

Fakat Durakoğlu tek başına, hiç sesini çıkarmadan, yüzünde hep aynı sakin ifadeyle bütün saldırıları karşılıyor, ara sıra yay gibi uzanarak düşmanlarının kolunda, göğsünde, omuzunda delikler açıyordu.

Haydutlar, müthiş bir kavgacıya çattıklarını anlamışlardı ama artık geri dönemezlerdi. Bu arada az önce ormana dalan diğer dört arkadaşlarının çıkıp gelmesini umutla bekliyorlardı...

Birden acı bir çığlık duyuldu..Onu ikinci bir çığlık izledi.

Haydutlardan ikisi, yedikleri kılıç darbeleriyle kanlar içinde yere yıkıldı...

Çar İvan sevinç içinde...

—Yaşa Kara Tegin! Seni yüzbaşı yaptım! diye bağırdı..

Sorgu Yargıcı Davidov, homurdandı:

—Çok çabuk terfi ettirmiyor musunuz efendim?

Çar heyecandan kendinden geçmiş gibiydi. Durakoğlu'nun dövüşünü, ağzı açık hayranlıkla seyrediyor, bugüne kadar böyle usta bir silahşör görmediğini düşünüyordu...

—Onu belki de binbaşı yaparım! diye söylendi.

İçinde bulundukları güç duruma rağmen, Davidov'un canı iyice sıkılmıştı.

—Bu gidişle kavga bitmeden general olacak! diye homurdandı.

Kavgaya başladığı ilk andaki kadar diri olan ve henüz solukları bile sıklaşmayan Du-

rakoğlu, ayakta kalan son iki hayduta:

—Baylar! dedi. **Görüyorum ki, iyice yoruldunuz. İsterseniz dövüşü bırakalım. Siz de pek iyi anladınız ki istesem ikinizi de şişler, arkadaşlarınız gibi cehenneme yollarım. Ama şansınız varmış. Bugün canım fazla kan dökmek istemiyor...**

Haydutların reisi ile ayakta kalan son haydut, gerçekten iyice yorulmuşlardı. Her tarafları yara, bere içindeydiler.

Bütün güçlerini toplayarak son bir defa saldırdırdılar ama delikanlının müthiş kılıcı karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar. Haydutların reisi:

—Bu herif şeytanın ta kendisi! Bu şartlar altında dövüşe devam edemeyiz, gidelim! dedi.

İki haydut yaralı arkadaşlarını atlara yükleyip uzaklaşırken, dişlerini öfkeyle gıcırdatarak:

—Seninle hesaplaşacağız! diye tehdit savurmayı ihmal etmediler.

Durakoğlu arkalarından seslendi:

—Hay, hay...Ne zaman isterseniz...Kılıç tutmasını iyice öğrendikten sonra gelin..Adım Kara Tegin. Beni Kremlin Sarayı'nda bulabilirsiniz..

Bir süre uzaklaşan atlılara baktıktan sonra, heyecandan titreyerek onları seyretmekte olan Çar İvan'a döndü...Aynı anda Prenses Aleksandra ile göz göze geldiler..Genç kadının iri, siyah gözlerinde derin bir minnet ifadesi vardı. İnsanı büyüleyen tatlılıktaki bakışlarını genç adama çevirdi, ılık bir sesle:

—Bizi büyük bir tehlikeden kurtardınız, dedi.

Delikanlı saygı ile eğildi:

—Görevim bu...Çar hazretleri bana bunun için maaş veriyor...

Durakoğlu, genç kadına bakarken, azılı haydutların karşısında bile titremeyen kalbinde müthiş bir fırtınanın başladığını hissetti.

Bir an göz göze kaldılar. Bu bakışlar sözle anlatılmayacak kadar derin bir anlamla yüklüydü. Durakoğlu:

"—Mustafa bey, bu kadına aşık olmakta galiba haklıymış" diye düşündü.

Durakoğlu birer kılıç darbesiyle hepsinin bağlarını kesti. Serbest kalan Çar memnun bir tavırla:

—Sağol asker! dedi. Fakat artık rütbesiz bir asker değilsin...Hayatımızı kurtardığın için seni binbaşı yaptım. Sen olmasaydın ben de, Prenses Aleksandra da, Davidov da çoktan can vermiş olacaktık. Üstelik namussuzlar, öldürmeden önce Prensesin ırzına geçeceklerdi...Bunun ne dehşet verici bir şey olduğunu düşünüyor musun?

Durakoğlu, Çar'ın karşısında saygılı bir tavırla durdu:

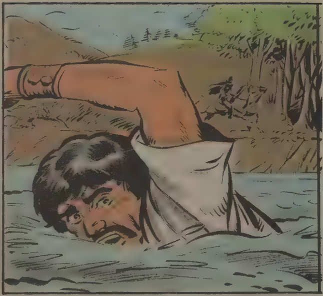

—Ben görevimi yaptım efendim...Buradan hemen uzaklaşsak iyi olur...Belki haydutların daha başka arkadaşları da vardır...

—Haklısın..Uzaklaşalım...

Bu sırada, yerde ölü gibi yatan haydutlardan biri ansızın ok gibi fırladı...Arkasına bakmadan kaçmaya başladı..

Davidov:

—Yakalayalım onu! diye bağırdı...

Çar:

—Evet! dedi..Yakalarsak sorguya çeker, öteki haydutların kimliğini öğreniriz!

Yarasının hafif olduğu anlaşılan haydut hızla koşarak kendisini ilerideki ırmağa attı, suda balık gibi yüzerek karşı sahile doğru ilerledi...

Aynı anda ileriden beş kişilik bir muhafız devriyesinin hayvanlarını dört nala sürerek gelmekte olduğu görüldü...

Çar memnun bir tavırla gülümsedi:

—Devriyeler geliyor. Artık tehlike kalmadı. Arkalarından diğerleri de gelir!

Durakoğlu:

—Bunlar hemen, kaçan serserinin peşine düşsünler Çar'ım, dedi. Onu yakalamaları çok iyi olur...

Bu sırada devriyeler gelerek atlarından inip, Çar'ı, saygıyla selamlamışlardı.

Çar ırmağı göstererek adamlara emretti:

—Hemen karşıya geçin...Beni öldürmeye kalkışan haydutlardan biri karşı ormana kaçtı. Peşine düşüp, onu mutlak yakalayın!

Askerler bir an şaşkınlıkla durakladılar.

Açık emre rağmen, hiç biri yerlerinden kımıldamamıştı...

Çar bunu görünce öfkeyle gürledi:

—Emrimi duymadınız mı sersemler?

—??????

—Cevap verin köpek herifler...Yoksa hepinizi astırırım! Bana karşı mı geliyorsunuz?

Çar'ın korkunç tehdidi üzerine askerlerden biri kekeledi:

—Ben yüzme bilmiyorum efendim...Irmağı geçemem...

Diğerleri de korku içinde mırıldandılar.

—Ben de bilmiyorum..

—Ben de...

—Ben de...

Çar öfkeden kuduracak gibi oldu:

—Rezil herifler! Nasıl yüzme bilmezsiniz? Atlayın ırmağa! Çabuk atlayın, yoksa hepinizi kendi elimle gebertirim!

Çar, kızgınlığından, deliye dönmüş bir halde atıldı, askerleri çılgınca bir öfkeyle kamçılamaya başladı:

—Atlayın suya köpekler!..Atlayın, yoksa kırbaçlayarak öldürürüm sizi!..

Askerlerden dördü can havliyle kendi-

lerini suya attı. Fakat hiçbiri yüzme bilmediği için akıntıya sürüklenip, korkunç çığlıklar ata ata boğulup gitti.

Sadece bir tanesi kendisini suya atmamıştı. Çar'ın ayaklarına sarılarak yalvarıyor, kendisini çoluğuna çocuğuna bağışlamasını istiyordu..

—Hayır! diye kükredi. Ya burada ölürsün, ya da suda...Ben yüzme bilmeyen muhafız istemem...

—Yalvarırım affedin, yüce efendim..İlk fırsatta yüzme öğrenerek size layık bir muhafız olacağım!

Çar, korkunç bir şekilde bağırarak askeri kırbaçlıyor:

—Atla! Atla! diye haykırıyordu. Adamın kırbaçlanan yüzünden kan fışkırıyordu. Çar deli gibiydi.

Durakoğlu engellemese, askeri kamçılayarak öldürecekti. Delikanlı:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Çizen :Kugıp DERİN

—Beni bağışlayınız Çar'ım, dedi. Kimse dayakla yüzme öğrenemez. bu askerin ölmesi size ne kazandırır ki?

Prenses Aleksandra da, Durakoğlu'nun tarafını tuttu:

—Evet Çar'ım! Bu zavallı askeri affediniz.. Yüzme bilmemesi onun suçu değil...

Çar soluk soluğa durdu:

—Haklısınız.. Kabahat, böyle aptalları orduya alanlar da...

Sonra askere döndü:

—Kalk git, diğer devriyeleri bul!.. Ormanı karış karış tarayıp, kaçan haydutları yakalayın.

Asker sevinç içinde yerinden fırladı. Atına atlayıp uzaklaşırken, Durakoğlu'na minnetle baktı.. Bu genç adam müdahale etmese Çar'ın kendisini öldüreceğini biliyordu.

Kremlin Sarayı'na dönerken yolda Prenses Aleksandra Durakoğlu'yla ilgilendi.

—Yaralısınız galiba.. Gömleğin kan içinde kalmış.

—Evet, bir kılıç, omuzumu deldi.. Bu, dostlar için üzücü, düşmanlar için sevindirici..

—Acıyor mu?

—Hayır.. Eh ağır yaralar bile güzel bir prensesin sözü ve iyi dileğiyle acı vermez olur.

—Sana, bize yaptığın büyük hizmet için teşekkür ederim.

Durakoğlu önemsemez bir tavırla:

—Ben görevimi yaptım. Teşekküre değmez.

Saraya vardıkları vakit, Çar'ın bütün doktorları delikanlının yarasını tedavi etmek için seferber oldu.

Prenses Aleksandra'nın gösterdiği yakınlık, Durakoğlu'nun kalbinde ılık duygular uyandırdı. Genç kadının delikanlıya dikilen her bakışı bir öpüştü sanki.. Gözlerindeki ifade açık bir davet gibiydi.. Durakoğlu:

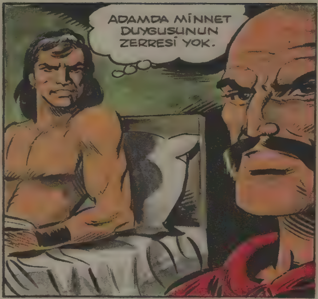

"—Bu daveti reddedemem.. Fakat Çar durumu farkederse beni de Mustafa bey gibi saray kapısına astırır!" diye düşündü.

Kalbi, aşk ve ölüm duygularıyla ürperdi.

Bu arada Sorgu Yargıcı Davidov'un da kendisiyle yakından ilgilendiğini fark eden Durakoğlu'nun canı sıkıldı. Bunun sahte bir ilgi olduğunu çok iyi biliyordu.

Hiç bir engerek yılanı insana dost olabilir miydi?

Hiç bir aç kurt, insana yakınlık gösterir miydi?

Sorgu Yargıcı Davidov'un mutlaka gizli bir niyeti vardı. Bu adamın yanında bulunmak, insan kanına susamış, yırtıcı bir hayvanın yanında bulunmaktan farksızdı.. Durakoğlu onu ölümden kurtardığı halde, adamda minnet duygusunun zerresi yoktu... Durakoğlu:

"—Mustafa beyin, ölümünden kimlerin sorumlu olduğunu bilmiyorum. Bunları bir bir

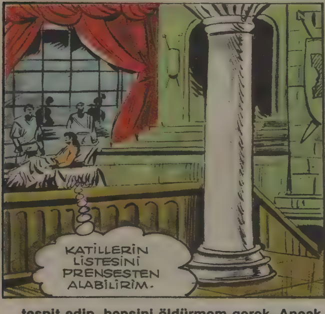

tespit edip, hepsini öldürmem gerek. Ancak bu şekilde ruhumdaki derin ıstırabı dindirmiş olurum" diye düşündü.

Şimdiye kadar şansı yaver gitmiş, Kremlin Sarayı'na girmeyi başarmıştı. Katillerin listesini Prenses Aleksandra'dan alabileceğini düşünüyordu. Fakat ya o da, Mustafa beye hazırlanan komplonun içinde yer aldıysa? Bunu anlamanın tek yolu vardı. Bu bir kumardı.. Fakat bu kumarı oynamak zorundaydı:

—Bu gece Prensesi yatak odasında ziyaret edeceğim! dedi. **Bakalım göründüğü kadar iyi kalpli bir kadın mı? Yoksa bir yılan mı? Sevecek mi, ısıracak mı?**

Durakoğlu'na göre, kadınla yılan arasında büyük bir benzerlik vardı. İkisi de insanı zehirleyerek öldürürdü.

★ ★ ★

Sorgu yargıcı Davidov, Çar'ın önünde saygıyla eğilerek:

—Emriniz üzerine zindanlarda bulunan bütün serserileri idam ettirdim asaletmeap! dedi.

Rusya'nın en yetkili kişilerinden biri olan Yargıç Davidov ölümcül sesiyle devam etti:

—Bütün Moskova'nın yeniden taranmasını emrettim. Size yapılan bu saygısız hareketten sonra Rusya'da bir tek serseri bile bırakmamak gerekiyor Çar'ım! Hepsini yakalatıp astıracağım!

Çar İvan, kaşlarını çatarak homurdandı:

—Bırak bu gevezelikleri Davidov.. Sen o kaçan serserileri yakala!

—Bundan asla kuşkunuz olmasın aselatmeap.. Emrimdeki bütün kuvvetleri seferber ettim.. Bu işi düzenleyenin de kim olduğunu az çok tahmin ediyorum.. Ve onu yakalamak için tüm gayretimi sarfedeceğim...

Çar'ın kaşları hayretle kalktı.. Soran bakışlarını Yargıç Davidov'a dikti:

—Bu işi düzenleyeni biliyor musun?

—Evet aselapmeap..

—Söyle bakalım kimmiş bu?

—Yeni muhafızınız Kara Tegin, efendimiz...

—Kara Tegin mi? Nereden çıkardın bunu? O bizim hayatımızı kurtardı.. Haydutlarla nasıl döğüştüğünü hepimiz gördük...

Yargıç Davidov'un yüzünü uğursuz bir gülüş kapladı:

—Ah efendimiz.. Bütün casuslar onun gibidir.. Sinsice aramıza girerler.. Türlü oyunlar düzenleyip kendilerini kahraman gibi gösterirler...

Çar İvan'ın yüzü can sıkıntısıyla gerildi, kaşları öfkeyle çatıldı:

—Delil isterim Davidov.. Hayatımı kurtaran birini suçlaman için önüme sağlam deliller getirmen gerekir..

Davidov kendine güvenen bir ifadeyle:

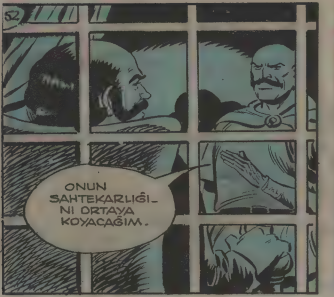

—Onu da yapacağım efendim, dedi. Onun nasıl bir sahtekâr olduğunu ortaya koyacağım. Bu işi mutlaka o tertip etti.. Ona yapacağım işkenceleri şimdiden planlamaya başladım.

Çar başını salladı:

—Tuhaf şey.. Oysa ben Kara Tegin'i muhafız kıtasının komutanlığına tayin etmeyi düşünüyordum...

Davidov'un gözleri faltaşı gibi açıldı:

—Anlamadım efendim...

—Kara Teğin'i saray muhafız kıtasının komutanı yapacağım dedim..

—Efendimiz herhalde şaka ediyorlar..

—Hayır.. Gayet ciddi konuşuyorum...

—Fakat nasıl olur? Ben bütün bu işlerin onun başının altından çıktığına eminim..

Çar birden kızdı, sesi boğuk bir homurtu halinde çıktı:

—Sen ne diyorsun budala? O olmasaydı şimdi hepimiz öbür dünyada olurduk.. Bize düşman olan biri ne diye hayatımızı kurtarsın?

Davidov kısa bir an susarak Çar'ın öfkesinin geçmesini bekledi, sonra yine ısrarlı bir sesle görüşünü tekrarladı:

—Affedersiniz ama Çar'ım, bizleri hemen öldürmek ona birşey kazandırmazdı ki...

—Ne demek istiyorsun?

—Bir haydut ya da bir casus niçin adam öldürür. Soymak, ya da bazı bilgiler elde etmek için.. Kara Tegin denilen bu herif çok kurnaz.. Önce gözünüze girmek istemiştir. Sarayda tasarladığı vurgunu, ya da soygunu yaptıktan sonra kaçacaktır.. Bu arada haşmetli Çar'ımı, da öldürmeyi planladığından eminim...

Çar İvan'ın alnı düşünceyle karıştı, bakışlarında kararsızlıktan doğan bir donukluk belirdi:

—Aklımı karıştırma Davidov.. Nerede ise bu anlattıklarına inanacağım.. Hayır, hayır.. Olmaz böyle şey..

Yargıç Davidov ısrar etti:

—Olmaz gibi görünen nice şeyler oluyor Çar'ım..

—Peki haydutlar niçin kendisine karşı koydular?

—Bu önceden kararlaştırılmış oyundu..

—Ama heriflerin dördü öldü.. İkisi canını zor kurtardı.. Biri de yaralı olarak ırmağı geçip kaçtı.. Böyle oyun olur mu?

—Kara Tegin onları kandırmıştır efendimiz.. Öldüreceğini söylememiştir.. Hem bir kişinin yedi kişiyi tepelemesi size mantıklı geliyor mu? Yeryüzünde böyle olağanüstü bir insan var mı? Yaralı olarak ırmağı geçip kaçan haydudun izini bulduk sanırım. Onu ele geçirdiğimiz anda her şey apaçık ortaya çıkacak...

Çar İvan, odada sinirli adımlarla bir süre

dolaştı.. Ne kadar vahşi ve kalpsiz bir insan olursa olsun, hayatını borçlu olduğu bir insanın idamına karar vermesi zordu.

—Delil isterim!.. diye homurdandı. **Bana bu söylediklerini ispat edersen Kara Tegin'i derhal astırırım!**

Davidov, yumuşak bir sesle mırıldandı:

—Zayıf bir ihtimal ama yanılmış olabilirim efendimiz. Herşeye rağmen tedbirli davranmak iyi olur. Kaçan serseriyi ele geçirinceye kadar onu bana teslim ediniz.

Çar, Sorgu Yargıcı Davidov'a teslim edilenlerin başına gelenleri bildiği için irkildi:

—Hayır! dedi. **Böyle şey olmaz.. Sen kaçan haydutu yakalamaya bak.. Sonuç alınıncaya kadar bundan kimseye bahsetme!..**

—İzin verirseniz bu soruşturmada Cellat Leon'u da kullanacağım. Biliyorsunuz.. Mustafa Bey dahil, bir çok suçlunun sorgusunda Leon'u kullanmıştım.

—İnsanı öldürmeden çok büyük ıstırap çektirir, suçluları bülbül gibi konuşturur.. Mesleğinin büyük ustasıdır. İnsanın kemiklerini çöp gibi kırar, derisini yüzer, gözlerini oyar ama yine de öldürmez.. Mustafa beye de böyle yapmıştı..

Mustafa beyin adını duyunca Çar İvan'ın yüzü asıldı. Sevdiği kadının kalbini çalan adamdı o.. Kestirdiği başı hala Prenses Aleksandra'nın yatak odasında, bir kavanozun içinde duruyordu.

Yargıç Davidov, Çar'ı saygıyla selamlayarak salondan çıktı.. Kapıda Cellat Leon onu bekliyordu.Davidov:

—Kaçan haydutu yakalarsak, Çar ikimize de büyük ödül verecek! dedi...

Cellat sordu:

—Acaba o herifi bulabilecek miyiz?

Yargıç Davidov, sinsi sinsi güldü:

—Bulamasak bile yaratacağız.. idama

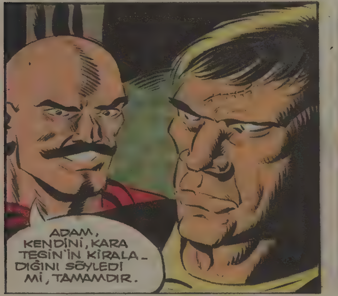

mahkum birçok serseri var. Biriyle anlaşıp ona kaçan haydutun kendisi olduğunu itiraf ettireceğiz...

—Adama bir miktar para da veririz.. Serseri, canını kurtarmak için, kendisine öğreteceğim şeyleri bülbül gibi söyleyecektir.. Kendisine her şeyi iyice ezberlettikten sonra Çar'ın karşısına çıkarırız.. Adam kendisini Kara Tegin'in kiraladığını, bu yüzden Çar'a saldırdıklarını anlatınca her şey biter...

—Fakat Çar adamı gördü, tanıyor...

—Çar ne kadar dikkatli olursa olsun, benim kadar olamaz.. Ben bile adamın yüzünü şu anda hatırlayamıyorum.. Ona benzer birini bulacağım. Ona aynı kıyafeti giydireceğim...

—Desene Kara Tegin denilen serserinin işi bitik.. Birkaç gün sonra idam sehpasında sallanır...

Sorgu Yargıcı Davidov memnun memnun sırıttı:

—Evet... Artık onu ölümden kimse kurtaramaz. Eğer yaşamasına izin verirsem, kısa zamanda yüksek mevkilere terfi edip, başımıza bela olur.. Hem, ne yalan söyleyeyim, ondan gerçekten şüpheleniyorum..

★ ★ ★

Gece.. Rus sarayında "Kara Tegin" adıyla tanınan Durakoğlu odasında sabırsızlıkla dolaşıyor.Koridorlar asker ve muhafızla dolu.

Acaba Prenses Aleksandra'nın odasına gitse?.. Bir süre sonra kararını verdi...

Sonu ölümle bitebilecek, tehlikeli bir karardı bu...

Ancak Durakoğlu gibi gözü kara insanlar yapabilirdi bunu.

"—Prensesin davetkâr bakışlarından bu gece beni beklediğini anladım. Eğer gitmezsem kadın hayal kırıklığına uğrayabilir..." diye düşündü...

Durakoğlu'nun kapısında nöbetçiler bek-

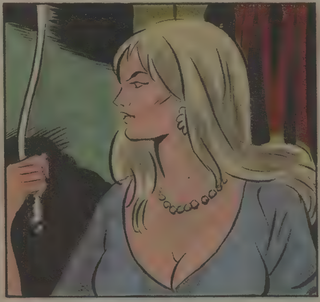

lıyordu.. Koridora çıkması olanaksızdı.. Tek yol, pencereye çıkıp duvar kenarındaki çıkıntılara tutunarak santim santim ilerleyip, dört pencere ötede olan Prenses Aleksandra'nın odasına girip camdan içeri girmekti...

Bu da, yüksek binadan yere düşüp, parça parça olmayı göze almak demekti.. Bir an, ölüm içinde dans edecek olan cambaza benzetti kendisini..

Pencereye giderek dışarıya baktı.. Avlunun sessizliğinde çalan saat sesini dinledi.

Aynı dakikada Durakoğlu'nun kapatıldığı odanın birkaç pencere ötesindeki geniş ve süslü salonda Kontes Hanna, öfkeli adımlarla dolaşıyordu.

Güzel bir kadındı. Ama bakışları ölüm kadar karanlıktı. Dehşet, kin, öfke ve isyan gibi karışık hislerin etkisi altında titriyordu...

Kontes Hanna, Çar İvan'ın saraydaki ikinci metresiydi...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

Alman asıllı bu kadın, Prenses Aleksandra'yı ortadan kaldırarak sarayın en güçlü kadını olmak istiyordu.

O gün Çar ile Prenses Aleksandra'nın ormandaki tuzaktan kurtuluşu, ihtiraslı kadını öfkeden deliye döndürmüştü.

—**Prensesin hayatını kurtaran o serseriye hak ettiği dersi vermek gerek!** diye söylendi. Sonra, karşısında duran cellat Leon'a:

—**Çar'la aramdaki engeli sen kaldıracaksın benim sevgili celladım"** diye fısıldadı.

Cellat Leon, gerçekte Çar ile Sorgu Yargıcı Davidov'un adamıydı. Onların verdiği idam kararlarını acımasızca uygular, mahkumlara öyle ustaca işkence yapardı ki, talihsiz adamlar günlerce korkunç acılar içinde kıvranarak **"Beni öldür! Ne olur öldür beni!"** diye yalvara yalvara can verirlerdi.

Fakat cellat aşıktı. Kontes Hanna'nın tatlı bakışları, büyüleyici sesi, alev alev yanan du-

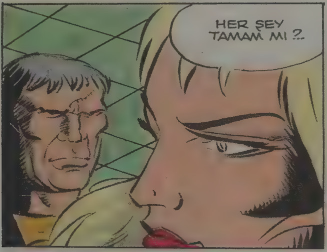

dakları onu deli ediyordu.

Bu aşk, celladı, Çar'a bile ihanet edecek kadar çılgına çevirmişti.Kontes Hanna, adamın gözlerinin içine bakarak:

—**Her şey tamam mı?** diye sordu.

Cellat Leon boğuk bir sesle:

—**Evet madam,** diye cevap verdi. **Her şey tamam. Prenses Aleksandra'nın odasına giden yol serbesttir.**

Cellat Leon bunu söylerken titriyordu. Kontes bunun farkına vardı.

—**Ne o? Titriyorsun! Korkuyor musun yoksa?**

Cellatın alnında terler birikmişti.

—**Bu yaptığınız işin iyi bir şey olmadığını düşünüyorum. Bu o kadar korkunç bir şey ki...**

Kontes Hanna'nın gözlerinde birden şimşekler çaktı, müthiş bir sesle:

—**Defol buradan!** diye bağırdı.

Cellat Leon kekeledi:

—Fakat... Ben...

Kontes'in öfkesi daha da alevlendi:

—Madem ki korkuyorsun, defol buradan... Seni kovuyorum...

Cellat Leon titredi. Bugüne kadar Kontes'e sadık bir köpek gibi hizmet etmişti. Ona alışmış, onu sevmişti. Kalbiyle, ruhuyla, vücuduyla onun olmuştu... Ama şimdi o kendisini kovuyordu. Kekeleyerek konuştu:

—İsterseniz beni öldürünüz Kontes. Bu ölüm beni memnun edecektir. Ama kovmayınız. Emin olun cellatların da kalbi vardır. Onlar da sever. Ben kimim Kontes? Sizin aşkınızın sıcaklığı olmasa ben zavallı bir adam olurum. Benim için siz her şeysiniz. Sizsiz ben hiç bir şeyim...

Kontes Hanna bir an düşündü. Sonra kırgın bir sesle:

—Peki kal burada, dedi. **Ama karşımda**

böyle sararmış, korku dolu bir çehre görmek istemem. Emrim ne olursa olsun itirazsız yapılmasını isterim!

Kontes Hanna, odada birkaç sinirli adım daha attı, sonra birdenbire dönerek sordu:

—Ben senin için her şeyim değil mi Leon?

—Evet efendim!..

—Ben ölürsem, sen de ölürsün değil mi?

—Evet...

—Öyleyse, Prenses Aleksandra yaşarsa ben de ölürüm anlıyor musun? Bu kadının, Çar'ı avucunun içine almasını istemiyorum. Onu yok edersek, Çar'dan sonra sarayın tek hakimi ben olurum.

Cellat Leon, bu sözleri hiç şaşırmadan dinledi. Çünkü bunun böyle olacağını zaten biliyordu. Kontese sadakatini göstermek için:

—Hanımefendi emrederse, Prenses Aleksandra'yı kendi elimle öldürebilirim!" dedi.

Hançerinin sapını usulca okşadı ve ilave etti:

—Bu aslında çok kolay bir şey... Yeter ki emredin...

Kontes Hanna kızdı:

—Sen çok salak bir adamsın Leon! Çok aptalsın...

—Cellatlar biraz aptal olur madam...

—Prensesi bıçakla öldürdüğümüz vakit Çar'ın bizi sağ bırakacağını sanıyor musun? Cinayetler daima akıllıca işlenmelidir. Mesela bir kaza olabilir. Allahın emri bu... Prenses Aleksandra pencereden düşebilir...

Cellat Leon, büyük bir hayranlık içinde saygı ile eğildi:

—Çok akıllısınız efendim. Her şey dilediğiniz gibi olacak ve Prenses ölecektir.

Kontes Hanna zevkle titredi. Bu gece, Çar'ın kalbini çalan o uğursuz kadından kurtulacaktı...

—Saraya ben hakim olacağım! diye ihtirasla mırıldandı.

Bakışlarında ölüm alevleri vardı.

Cellat Leon'a baktı. Adam, boyu iki metreyi aşan bir insan azmanıydı. Bir yumrukta herhangi bir adamı öldürecek güçteydi.

Prenses Aleksandra'nın odasına girip, onu pencereden aşağıya atması bu insan azmanı için işten bile değildi. Parmaklarının arasına düşen hiçbir canlının, o güne dek kurtulduğu görülmemişti. Hanımı tasmasını çıkarınca önüne geleni ısıran bir köpek gibiydi.

Ama iyi ve sadık bir köpekti.

Kontes Hanna, dudakları arzudan titreyerek emretti:

—Yanıma gel Leon! Mükafatını peşin vereyim!

Dev adam, ürpererek, çekine çekine yaklaştı. Gözlerinde aç bir parıltı belirmişti.

Kontes Hanna, divandaki yumuşak yastıkların üzerine usulca uzandı:

—Öp beni Leon!

Dev cellat, hanımının nasıl bir mükafat vereceğini hemen anlamıştı.

Kalın dudakları arasından anlaşılmaz mırıltılar döküldü ve yatağın üzerine kapandı. İri elleri, Kontes Hanna'nın çıplak ve yumuşak vücudu üzerinde usul usul, ihtirasla dolaştı, sonra ayak parmaklarının ucundan başlayarak hanımını öpmeye baladı.

Şehvetle titreyen kalın dudakları, santim santim ayak bileklerine, dizlerine, kalçalarına doğru tırmandı.

Kontes Hanna gözlerini kapamıştı. Hafif hafif inliyor, ince parmaklı elleri, dev adamın vücudunu tırmalıyordu.

Cellat Leon'un, alev alev yanan dudakları Hanna'nın karnından göğüslerine doğru tırmandı, omuzlarında ve boynunda dolaştı. Bu

aşk gezisi, nemli dudaklarda son buldu.

Çılgın sevişme belki bir, belki iki saat sürdü. Kontes birden doğruldu, yüzü ciddileşti, tekrar kölesine emreden bir hanım oldu. Sert bir sesle:

—Hemen git, Prenses Aleksandra'yı öldür! diye emretti.

—Anlıyorum efendim. Onu bohça gibi tutup, pencereden aşağıya atacağım. Herkes kaza sanacak...

Bunları söylerken dev cellatın gözleri büyüdü ve gırtlağından büyük bir kahkaha çıktı.

—Artık Prenses Aleksandra'yı ölmüş bilin efendim...

Kontes Hanna kısa bir süre düşündü, sonra:

—Bir kişiyi daha öldüreceksin! dedi.

—Kim o?

—Bugün Çar ile Prenses'i haydutlardan kurtaran adamı...

—Onun suçu ne efendim?

Kontes Hanna'nın gözleri garip bir ışıltıyla yandı:

—Sarayda çok çabuk yükselmeye başladı.Onu da yok etmemiz gerekiyor.

—Emredersiniz kontesim... Kara Tegin denilen o serseriyi düelloya zorlar, kılıcımı kalbine saplarım. Bu kadar basit...

—Haydi, git... Kızı da, onu da öldür!

—Emredersiniz!..

Durakoğlu, pencereden dışarı çıkıp, adeta duvara yapışarak santim santim ilerlemeye başladı. Aşağısı, dipsiz kuyu gibi karanlıktı...

Koridorlar, muhafızlarla doluydu. Bu yüzden, Durakoğlu'nun Prenses Aleksandra'nın odasına gidebilmesi için kertenkele gibi duvara yapışarak ilerlemesinden başka çaresi yoktu. Delikanlı, simsiyah boşluğa bakarken, tüyleri diken diken oldu. Boğuk bir sesle mırıldandı:

—Herhalde yükseklik minare boyu kadar vardır. Düşersem yerden parçalarımı toplarlar.

Durakoğlu, incecik çıkıntıda cambazlık yaparken, kuledeki saat, sabahın birini vurdu... Delikanlı kendi kendine gülümsedi:

—Ne garip!.. Bir güzelin tatlı bir bakışı için bu saatte ölümü göze alıyorum... Acaba ak... lık mı bu? Belki de o kadın şeytanın ta ke..disi... Belki Mustafa beyin öldürülmesinde onun da parmağı vardır... Öyleyse bana yardım eder mi? Beni ele verip cellata yollatmaz mı? Ama denemekten başka bir çarem yok... Mustafa beyin katillerini ancak ondan öğrenebilirim...

Sürüne sürüne birçok kapalı pencere geçti. Açık pencere bulmaktan umudunu kestiği an bir balkona ulaştı. Kapısı aralıktı...

—Oh be!.. diye mırıldandı. **Bu balkonu bulamasaydım aşağıya düşüp parçalanacaktım...**

Kapıyı hafifçe iterek kendi kendine mırıldandı:

—Acaba bu kapı nereye açılıyor?

★ ★ ★

O gece Prenses Aleksandra'yı uyku tutmamıştı.

Karanlıklar içinde, karşısından gitmeyen, silinmeyen, gülümseyen, hatta biraz alaylı bakışıyla kendisini etkileyen bir yüz vardı. Bu, Durakoğlu'nun yüzüydü. Aleksandra:

—"Neden bu genç adam aklımdan çıkmıyor? Mustafa beyden sonra ilgi duyduğum ilk erkek bu. Şu an odama gelse ne kadar mutlu olurum. Gelir mi acaba? Böyle bir mucize olur mu?" diye düşündü.

Ter içinde yataktan kalktı. O devirde kadınların gece yatarken gecelik giymeleri adet değildi. Bu yüzden Prenses Aleksandra beyaz çarşaflar arasında çıplak yatıyordu.

Ağır ve zarif hareketlerle bir dişi kedi gi-

bi gerindi. Gitti... Aynanın karşısında güzel vücudunu hayranlıkla seyretti... Birden yine Kara Tegin aklına geldi... Kalbi heyecanla çırpındı, vücudu ihtirasla kıvrandı...

Kara Tegin'in o anda odasında olması için derin bir arzu duydu... Kendi kendine sordu:

—Acaba gelir mi?

Sonra, sorusuna yine kendi cevap verdi:

—Mümkün değil... Böyle bir cesareti kimse gösteremez...

Şimdiye kadar Mustafa bey Prenses Aleksandra'nın odasına bir sevgili olarak girmek cesaretini göstermiş ve bunu hayatıyla ödemişti...

Prenses'in bakışları, masanın üzerindeki kavanozun içinde duran kesik başa takıldı. Yüreği titredi, kalbini derin bir hüzün sardı...

Çar, intikam almak için, günlerdir bu kesik başı Aleksandra'nın odasında tutuyordu. Genç kadın ilk zamanlar çok korkmuştu...

Gözlerini Mustafa Bey'in kesik başından ayıramıyor, onunla tatlı tatlı seviştiği anları düşündükçe bir hıçkırık boğazında düğümleniyordu.

—Tanrım! Bu ne korkunç işkence! Allah belasını versin bu Çar'ın... Ondan daha zalim bir insan, yeryüzünde bulunamaz...

Prenses Aleksandra birden, odada yalnız olmadığını hissederek döndü...

Hafif bir çığlık attı.

Uzun boylu bir adam onu seyretmekteydi.

Işık arkasından geldiği için yüzü seçilemiyordu.

Genç kadın öfkeyle iki adım attı, aynı anda çıplaklığını hatırlayarak çarşafla vücudunu kapadı.

Fakat, göğsüne bastırdığı beyaz çarşaf bile, taze ve çevik vücudunun her kıvrımını ayrı ayrı belli ediyordu.

Prenses Aleksandra odadaki adamı tanı-

makta gecikmedi.Bu, Cellat Leon'du...

Uğursuz bir şekilde gülümsüyordu.

Gözleri sınırsız bir ihtirasla tutuşmaktaydı.

Prenses Aleksandra şaşkın ve öfkeli bir sesle sordu:

—Bu ne küstahlık? Bu ne cüret! Odama nasıl girdin?

Cellat Leon'un vahşi bakışlarında kararlı ve korkunç bir ifade vardı:

—Kapıdan girdim... Aralıktı... Birini mi bekliyordun?

Prenses Aleksandra gürledi:

—Defol sersem herif... Seni öldürtmemi mi istiyorsun?

Cellat Leon, gözlerini genç kadının üzerinden ayırmıyordu:

—Bir saattir başucunda büyülenmiş gibi eşsiz güzelliğini seyrediyorum.. Böyle bir güzellik için ölmeyi göze alırım...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Prenses Aleksandra, yatakta çırılçıplak yattığını ve uzun süre cellatın kendisini bu halde gördüğünü düşünerek kızardı, vücudunun açıkta kalan her yerini örttü.

Cellat Leon'un bakışlarında aşk ve ihtirasla karışık, sonsuz bir hayranlık vardı.

Genç kadının içini sınırsız bir öfke kapladı.

Güzel yüzü gerilmiş, dişleri kenetlenmişti. Dudakları hafif hafif titriyordu.

Bu küstah cellat hangi cesaretle odasına girmişti?

—Derhal odamdan çık... Yoksa...

Dev adamın gözlerinden alaylı bir ışık geçti:

—Evet, yoksa?...

—Muhafızları çağırırım! Seni hapse attırıp durumu Çar'a anlatırım...

Cellat Leon omuz silkti:

—Bir dene bakalım....

—Ne demek istiyorsun?

—Bağır çağır, çıngırağı çal... Bakalım kimse gelecek mi?

? ? ? ?...

—Gelemez. Çünkü koridordaki bütün muhafızlar komutanları tarafından bir başka göreve yollandı.

Prenses Aleksandra o zaman, derin bir acı içinde düştüğü tuzağı anladı, ürperdi... Cellatın niyeti kötüydü

Acaba onu buraya kim göndermişti?

Prenses Aleksandra korkusuz görünmeye çalışıyordu ama rengi sararmıştı. Boğuk bir sesle bağırdı:

—Seni Çar'a şikayet edeceğim! Bu hareketini cezasız bırakmayacaktır.

Cellat Leon, çirkin çirkin güldü:

—Bunu yapmaya fırsat bulamayacaksın.

—Prenses Aleksandra birden tüm gerçeği kavradı. Parmağını suçlar gibi Cellat Leon'a uzattı, sesi havada kırbaç gibi şakladı:

—Ah alçak! Şimdi anladım.. Kötü düşüncelerin var! Ama ben kendimi savunmasını bilirim. Sana öyle bir ceza vereceğim ki, bu rezilliğini canınla ödeyeceksin.

Cellat Leon birden durakladı. Karşısında korkudan titreyen bir kadın bulmayı beklerken prensesin bu cesareti nereden geliyordu?

Genç kadın sert bir sesle:

—Bembo! diye bağırdı...

Cellat Leon yüzünde şaşkın bir ifadeyle:

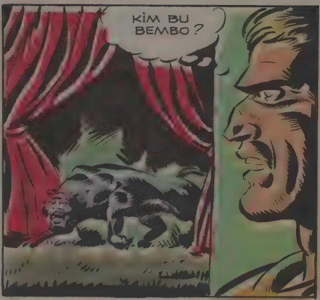

—Kim bu Bembo?

Diye düşünürken, içerideki odadan korkunç bir hırıltı duyuldu.

Dev yapılı adam dönüp baktığı vakit, kapının eşiğinde korkunç bir yaratık gördü.

Mosmor kesildi, alnından terler aktı.

O korkunç mahluk, hırlayarak kendisine doğru geliyordu...

Bu, simsiyah bir panterdi... Alev saçan gözleriyle bakıyor, kuyruğunu sallıyordu...

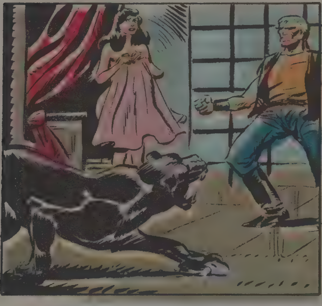

Cellat Leon, Prenses'in odasında böyle bir sürprizle karşılaşacağını hiç düşünmemişti...

Elini hançerine atarak iki adım geriledi.

Çok cesur olmasına rağmen ürkmüştü.

Prenses Aleksandra'nın dairesinde panter beslediğini hiç duymamıştı.. Demek ki genç kadın buna güveniyordu. Hayvanın ağzı yarı açıktı. Kırmızı dili ürpertici bir şekilde görülüyordu.

Panter, bir süre homurdandı, sonra bıçak

gibi sivri dişlerini göstererek uzun uzun esnedi.

Hanımından emir bekliyor gibiydi.

Prenses Aleksandra, Cellat Leon'u göstererek pantere:

—Haydi Bembo! diye bağırdı.

Hayvan emri alır almaz yaylandı, havalandı, önündeki masayı bir sıçrayışta geçti. Şimdi, dev yapılı cellatla, kara panter karşı karşıyaydı.

İkisi de vahşi yaratıklardı.

Manzara dehşet vericiydi.

Prenses Aleksandra, hayatının bu dövüşün sonuna bağlı olduğunu anladı...

Panter, bir pençe vuruşuyla Cellat Leon'un sol kolunu yırttı. Adam görülmemiş bir çeviklikle yana kaçıp elindeki bıçağı olanca gücüyle salladı.

Hayvanın başını sıyıran bıçak kulağını kesip kopardı.

Odayı bir kan kokusu kapladı.

Bu ilk ve müthiş çarpışma, sadece bir kaç saniye sürdü.

Panter soluyarak geri çekilip, öfke dolu gözlerle karşısındaki dev adama baktı. Birdenbire ikinci hücumunu yaptı.

Panter, şimşek gibi bir hızla Cellat Leon'a doğru sıçradı ve gülle gibi üzerine düştü. Vahşi bir hırsla birbirlerine sarıldılar.

Görülmemiş bir kavgaydı bu...

Döven kimdi, dövülen kim, belli değil...

Panter, önce küçümsediği düşmanının, yaman bir rakip olduğunu anlamaya başlamıştı.

O anda umulmadık bir şey oldu.

Korkunç bir çığlık salonun camlarını sarstı.

Bu panterin haykırışıydı...

İri panter, bir külçe gibi yere yığıldı.

Cellat Leon son anda kurnazca bir manevrayla yana kaçıp, bıçağını hayvanın sol kürek kemiğinin az altına, tam kalbi hizasına sapına kadar saplamıştı. Hayvan bir kaç defa debelendi ve can verdi.

Panterin öldüğünü gören Prenses Aleksandra korkunç bir dehşet çığlığı attı.

Cellat Leon yüzündeki kanla karışık terleri elinin tersiyle silerek vahşi vahşi sırıttı:

—Beni kimse durduramaz güzelim... Seni önce seveceğim, sonra öldüreceğim!...

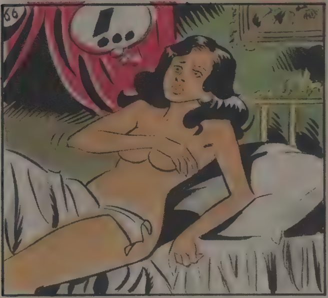

Prenses Aleksandra korkuyla geri çekilmek isterken karyolaya takılıp yatağın içine düştü, uzun saçları çarşafın üzerine yayıldı.

Tek eliyle yatağa tutunduğu için, üzerini saran örtü de açılmış, çıplak vücudunun yarısı, tüm diriliğiyle ortaya çıkmıştı.

Cellat Leon, nefesinin kesildiğini, başının döndüğünü hissetti.

Hızla atıldı, ellerini Aleksandra'nın uzun saçlarının arasına gömdü. Az sonra yüzünü de bu mis kokulu saçlara yapıştırdı. Boğuklaşan sesiyle bağırdı:

—Boşuna direniyorsun Prenses... Bırak ağız tadıyla seveyim seni. Sonra hiç acı çektirmeden boynunu kırıp öldüreceğim. Bu iyiliği herkese yapmam...

Prenses Aleksandra çırpındı:

—Hayır! Bırak beni pis herif!...

—Hah, hah, ha! Pis herif ha!... Sen beni hep pis herif olarak gördün zaten. Ama Kon-

tes Hanna böyle düşünmüyor.

O korkunç anda bile Prenses Aleksandra'nın kafası iyi çalışıyordu:

—Demek Kontes Hanna gönderdi seni?!..

—Evet... Çar'ı seninle paylaşmak istemiyor. Seni öldüreceğim... Sarayın tek hakimi Kontes Hanna olacak...

—Fakat bu cinayet ortaya çıkınca Çar hepinizi öldürtür. Aptallık etme!... Bırak beni seni affedeyim...

Cellat Leon'un gözleri ihtirasla tutuşuyordu. Artık onu hiçbir güç durduramazdı...

—Boynunu kırdıktan sonra seni pencereden atacağım. Herkes kaza ya da intihar sanacak.

Prenses Aleksandra olanca gücüyle umutsuzca çırpındı:

—Alçak adam! Rezil köpek!

—Hah, ha!... Senin hakaretlerin bana dokunmaz...

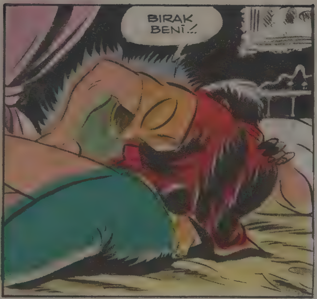

Ne yaparsan yap, mutlaka benim olacaksın. Çırpınma!... Çırpındıkça beni daha çok tahrik ediyorsun...

Cellat Leon derin derin nefes alıyor, önüne geçilmez bir ihtirasın pençesiyle kıvranıyordu. Dudaklarını Aleksandra'nın göğüslerine yapıştırdı.

Genç kadın iliklerine kadar ürperdi ve korkunç bir çığlık attı!

Bu hal, dev adamı daha da tahrik etti. İhtirasla hırladı.

Prenses Aleksandra'nın güzel yüzü, nemli, pembe dudakları, harikulade gözleri, birkaç parmak ötedeydi. Kollarının arasında genç vücudunun her kıvrımını ayrı ayrı hissediyordu.

Birden, onu yatağa iyice bastırdı. Bu saldırı o kadar ani olmuştu ki, genç kadın tekrar çığlık attı. Cellatın hoyratça okşayışları her yanını incitiyordu.

Derin bir korku, tüm benliğini sarmıştı. Bü-

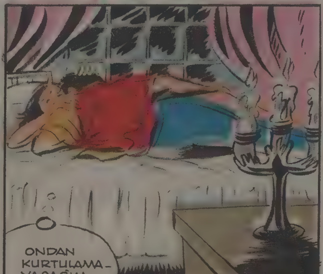

tün gücüyle direniyor ama bu durumdan kurtulamayacağını anlıyordu.

Cellat Leon'un elleri, okşamadan çok eziyor, yırtıcı dudakları dizlerinden boynuna göğüslerinden dudaklarına kadar her yanını öpüyor, bir yandan da vahşi bir hayvan gibi homurdanıyor, hırlıyordu.

Prenses Aleksandra birden, her zamankinden daha büyük bir korkuyla titredi. Bu canavar adam kendisine vahşice tecavüz etmek üzereydi. Onu durduramayacağını anlıyor, tehlikeli anın yavaş yavaş yaklaştığını hissediyordu.

Genç kadın korku ve heyecandan bayılacak gibi oluyor, yastığa gömülen başının üzerinde tavan sanki fırıl fırıl dönüyordu.

Bütün gücünü toplayarak tekrar umutsuzca çırpındı ve erkeği üzerinden atmaya çalıştı.

Fakat Cellat Leon'un müthiş kuvveti karşısında onu kımıldatamadı bile.

"Allahım! Ne korkunç! Bu adama teslim olmaktansa ölmem daha iyi" diye düşündü.

Cellat kararlıydı. Emir almıştı. Hem tecavüz edecek, hem de öldürecekti.

Prenses Aleksandra:

—"Allahım beni kurtar! diye inledi.

Cellat kaba ve vahşi bir sesle gürledi:

—Seni elimden kimse kurtaramaz!...

Sakin bir ses:

—Ben kurtarırım! dedi.

O anda odada buz gibi soğuk bir rüzgar esti sanki...

Cellat Leon irkilerek kadının üzerinde doğruldu.

Prenses Aleksandra ise kulaklarına inanamadı sanki.. Bu tatlı, yumuşak sesin sahibi kimdi?

İkisi de başlarını çevirdikleri vakit Durakoğlu'nu gördüler.

Genç adamın dudaklarında hafif bir gü-

lümseme vardı. Alaylı bakışları onları süzüyordu.

Cellat Leon vahşi bir sesle:

—Köpek herif! Seni kim çağırdı! diye kükredi.

Durakoğlu'nun sesi son derece sakindi:

—Çarın beni binbaşı yaptığını unutuyor musun? Görevim, saraydaki kadınları senin gibi ırz düşmanlarından korumaktır.

Cellat Leon, uğursuz bir şekilde sırıttı:

—Seni de öldürmem gerekecek delikanlı! Buraya seni ecel çağırmış!

Cellat Leon kılıcını ağır ağır sıyırdı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı:

—Aslında ben bu işi kansız halletmek istiyordum. Şimdi yerler senin kanınla kirlenecek ama, ne yapayım başka çare yok.

Durakoğlu alaylı bir sesle:

—Allah sana boy vereceğine biraz da akıl verseydi, ne iyi olurdu, dedi.

Bu söz dev adamı çileden çıkarttı, gözlerinden öfke şimşekleri fışkırarak homurdandı:

—Şimdi seni dilim dilim doğrayacağım!

Cellat Leon, burnundan soluyarak atılırken Durakoğlu ok gibi fırladı, önündeki sandalyeyi bir tekmede onun önüne devirdi. Hızını alamayan dev adam buna takıldı, olduğu yerde bir iki kere sallandı, sonra yere yuvarlanarak ayakları havaya dikildi.

Prenses Aleksandra, hiç istemediği halde, manzaranın komikliği karşısında güldü.

Kadının önünde küçük düşmek Cellat Leon'u çılgına çevirdi.

Homurdanarak doğrulurken kılıcının kabzasını öfkeyle sıkarak homurdandı:

—İkinizi de geberteceğim! Sizi elimden Hazreti İsa bile kurtaramaz!

Durakoğlu üzerine gelen dev adamı durdurmak için kılıca sarılma zamanı geldiğini anladı.Fakat beline attığı eli boşa gitti.

O zaman silahsız olduğunu hatırladı.

Sarayın dış duvarlarında daracık çıkıntının üzerinde sürünerek pencereleri dolaşacağı için, kendisine engel olmasın diye kılıcını odasında bırakmıştı.

Delikanlının yüzünde ani bir endişe bulutu dolaştı...

Eli kılıçlı bu canavara karşı silahsız ne yapabilirdi? Saray pencerelerinde küçük bir gezintiye çıkarken, böyle bir olayla karşılaşacağını düşünmemişti hiç.

Cellat Leon, sevinçle bağırarak atıldı. Kılıcı havada ışıklı bir daire çizdi... Ölüm Durakoğlu'nun karşısındaydı...

Delikanlı, görülmemiş bir çeviklikle kendini yana fırlatarak bu öldürücü darbeden kurtuldu.

Salonda siper alacağı bir masa bile yoktu.

Cellat Leon'un kılıcı havada tekrar ıslık çaldı. Durakoğlu yine çekirge gibi sıçradı.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Bu defa [illegible]ını alamayıp, duvara kadar gitti.O anda gözleri, kavanoza takıldı...

Dehşet içinde ürperdi...

Mustaf beyin kesik başını kavanozun içinde gö..nek Durakoğlu'nun kalbini titretmişti.

—Tanrım!..Bunu kim yaptıysa insan değildir! diye söylendi...

Cellat Leon, Durakoğlu'nun sözlerini duymuştu.. Vahşi bir kahkaha attı:

— Nee o? Kesik baş seni korkututu mu acemi çaylak? O adam bir Türk beyi idi.. Prenses Aleksandra ile sevişiyordu...

Prenses Aleksandra'da elleriyle yüzünü kapayarak

—Bu işkenceye daha fazla dayanamayacağım! diye hıçkırdı.

Cellat Leon, her zamanki gibi kurbanlarına biraz daha eziyet etmenin zevkini tatmak istedi:

—Mustafa beyin idam emrini Çar verdi.

Sorgu Yargıcı Daidov onu konuşturmak, ağzından prensesin aleyhine bir ifade almak için çok işkence yaptı..

Durakoğlu merak ediyormuş gibi sordu:

—Peki Mustafa bey konuştu mu?

Cellat Leon yüzünü buruşturdu:

—Hayır! Domuz gibi inatçıydı itoğlu it...Sonunda onu öldürdük.. Kafasını ben kestim...Çar da kokmasın diye tuzlayıp kavanozun içine koydurdu..Böylece Prenses, sevgilisini her gece görme imkanına kavuştu...

Prenses Aleksandra, ıstırap içinde hıçkırdı:

—Yeter! Yeter artık! Bundan bahsetme alçak adam! Ne yapacaksan yap..Öldür bizi!

Cellat Leon vahşi vahşi sırıttı:

—Öldüreceğim elbette! Görevim bu!... Ben aldığım emirleri daima uygularım...Önce şu zibidiyi geberteyim...Sonra sıra sana gelecek...

Durakoğlu mutsuzlukla çevresine bakındı... Birden yüzünü bir sevinç dalgası kapladı..Yana duvarda, bir çift kılıç vardı.

Zamanla ölçülmeyecek kadar hızla bu kılıçlardan birini çekti.Artık yüzü gülüyordu.

Cellat Leon, Rusya'nın en iyi kılıç kullanan silahşörlerinden biriydi. Durakoğlu'nun eline bir kılıç geçirmesine aldırmadı bile.

İki kılıç havada çarpıştı...

Durakoğlu'nun görülmemiş bir ustalıkla karşı koyuşu Prenses Aleksandra'yı şaşırttı...

—Bu genç her mücadelede olağanüstü!

Kılıç şakırtıları arasında yarım dakika geçti.

Durakoğlu'nun öfkeli sesi salonu çınlattı:

—Pis cellat! İyi bir döğüşçü değilsin...Sen ancak eli kolu bağlı adamları öldürebilirsin...

Dev adam homurdanarak saldırdı...Onun kılıcını havada karşılayan Durakoğlu:

—Bugünkü dersin pek basit olacaktır. Şimdi kılıcının havada nasıl uçtuğunu göreceksin... Sonra...Sonra da seni öldüreceğim! Dikkat...Hooop...

Cellat Leon'un elindeki kılıç, gizli bir kuvvet tarafından çekilip alınıyormuş gibi fırladı, ıslığa benzer bir ses çıkararak havaya uçtu. Neye uğradığını şaşıran adam:

—Kılıcım! Kılıcım! diye bağırmaya başladı.

Sonra koşup, kılıcını sapladığı yerden çıkarmaya çalışırken, Durakoğlu panter gibi atılıp adamın karşısına geçti...

Kılıcının sivri ucunu gırtlağına dayadı...

—Kımıldarsan öldürürüm!

Cellat, sapsarı bir yüzle ve boş gözlerle Durakoğlu'na baktı:

—Affet!...Affet beni!...

Genç adamın sesinde buz gibi soğuk,ölüm gibi ürpertici bir ifade vardı:

—Bana kalsa affederim pis herif!... Senin gibi iğrenç insanlar midemi bulandırıyor ama, yine de affederim...

Cellat Leon yalvardı:

—Öyleyse affet...Kulun kölen olurum! Beni öldürmekle eline ne geçecek?

Durakoğlu'nun gözleri, kavanozun içindeki kesik başa takıldı.Cellat Leon'a Mustafa beyin başını göstererek:

—Fakat o affetmiyor seni,dedi. Kesik baş,seni yanına çağırıyor...

Cellat Leon'un yüzü sapsarı kesildi...

—Demek onun yüzünden beni öldüreceksin? Fakat neden? O senin neyin oluyor?

Durakoğlu'nun yüreğinden taşan kini ağzından ses halinde fışkırdı sanki:

—O benim arkadaşım... O benim kan kardeşim. Onu öldüren herkesi öldürmeye yemin ettim ... Onun kanına kimlerin eli bulaştıysa hepsi birer birer ölecek...Allah adına yemin

ediyorum ki Çar'ın ölümü bile benim elimden olacak!...

Durakoğlu bir an sustu. Bakışları düşmanına ok gibi saplanıyordu sanki...

Prenses Aleksandra dehşet içinde bu sahneyi izliyordu...

Mustafa beyin intikamını almak isteyen bu genç adam kimdi?

Demek ki? Kara Tegin adı sahteydi... Prenses içinden:

"—O da bir Türk...Osmanlı Türk'ü...Zaten hissetmiştim...Mustafa beyle öyle yakın benzerlikleri var ki..."

Prenses Aleksandra, kartal bakışlı genci hayranlıkla inceledi:

"—Güçlü ve intikam almaya kararlı biri... Mustafa bey gibi cesur...Acaba onun kadar iyi sevişiyor mu? Onun gibi hassas ruhlu bir sevgili olabilir mi?"

Prenses Aleksandra, bu ölüm anında böyle şeyler düşündüğü için kendi kendinden utandı... Ama Durakoğlu'nun erkek duruşu, adaleli vücudu onu etkiliyordu...

Durakoğlu, Cellat Leon'a bakarak homurdandı:

—Şimdi, yaptığın kötülüklerin hesabını vereceksin...

Leon'un yüzü sapsarı oldu.Bakışlarında ölüm korkusu vardı.

—Yalvarırım öldürme! diye inledi.

Fakat Durakoğlu acımasızdı...Kılıcını hızla kaldırdı...Keskin çelik havada şimşek gibi parladı...

Aynı hızla Cellat Leon'un boynuna inen kılıç, onun koca kafasını koparıp odanın ortasına kanlı bir top gibi fırlattı...

Başsız kalan gövde, kanlar içinde bir an ayakta durur gibi oldu, sonra sallandı...Ve boş bir çuval gibi yere yığıldı kaldı...

Vuruş o kadar ani ve ustaca olmuştu ki, kafası uçan Cellat Leon'un ağzından en ufak bir ses bile çıkmamıştı...

Durakoğlu Mustafa beyin kavanoz içindeki başına bakarak acı acı güldü:

—İşte...Katillerinden biri öldü Mustafa bey!...Şimdi sıra diğerlerinde...

Prenses Aleksandra hala olayın korkunç şoku altındaydı. Gözleri iri iri açılmış, yerde yatan kanlı cesede bakıyordu...

Bir süre sonra, gözlerini kaldırdı, titreyerek Durakoğlu'na baktı:

—Sen...Sen kimsin?

—Türk'üm...Adım Kara Tegin değil, Durakoğlu...

—Demek buraya Mustafa beyin intikamını almak için geldin?

—Evet...

—O halde Sorgu Yargıcı Davidov'la, Çar İvan'ı da öldüreceksin...

—Evet...

—Bunun çok zor bir iş olduğunu, yakalanırsan, korkunç işkencelerle öldürüleceğini biliyorsun, değil mi?

—Evet...Fakat yakalanmayacağım!...Çünkü kim olduğumu bilmiyorlar...

—Ben biliyorum...Ya seni ele verirsem!...

Durakoğlu hafifçe gülümsedi:

—Her kadına güvenilmez ama nedense sana güveniyorum.Çünkü senin de içinde onlara karşıbir kin olduğunu seziyorum...Sen de Mustafa beyin öcünü almak istiyorsun...

Prenses Aleksandra, içindeki duyguları kitap gibi okuyan bu gence hayranlıkla baktı...

Olağanüstü bir insandı bu...

Onda, Mustafa beyin kişiliğini gördü sanki...

Yavaş yavaş Durakoğlu'na yaklaştı. Gözleri birden ihtirasla yanmaya, dudakları öpülmek arzusuyla kavrulmaya başladı.

Durakoğlu, Prensesin usul usul kendisine yaklaştığını görünce heyecanlandı:

—Bu kadın ne yapmak istiyor?" diye düşündü.

Prenses Aleksandra:

—Sen Mustafa bey kadar çekici bir erkesin! diye fısıldadı.

Durakoğlu, genç kadını hafifçe itti:

—Biz arkadaşımızın sevgilisiyle sevişmey'iz...

Prenses Aleksandra şen bir kahkaha attı:

—Aptal...Ben arkadaşının sevgilisi değilim ki... Ben Rus Çarı İvan'ın metresiyim...Benimle sevişmen de ondan alacağın intikamın bir parçasıdır...

Prenses, kollarını delikanlının boynuna doladı, yanan, alev gibi kavuran dudaklarıyla onun dudaklarını buldu. Bir taraftan büyük bir ihtirasla öpüyor, bir taraftan da:

—Beni sev!...Diye inliyordu...

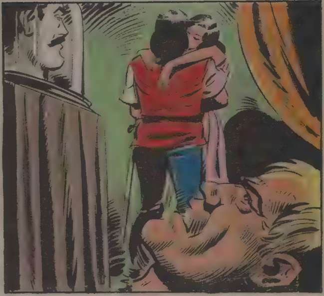

—Beni sev ve ikimiz de Çar'ı aldatmanın, zevkini tadalım! diye fısıldıyordu...

Durakoğlu, her ne olursa olsun, çalınmış aşka tenezzül etmeyecek bir erkekti...Fakat yumuşak kolların kıskacından bir türlü sıyrılamıyor, kadının dişi kokusu başını döndürüyordu...

Prenses Aleksandra, insanın damarlarını tutuşturan bir sesle fısıldadı:

—İntikam için, seninle işbirliği yapacağız.. Fakat sana iyice inanmam için, biri aşk mukavelesi yapmalıyız Durakoğlu!

Sonra bu sözünü öpücükle mühürledi.

Garip bir sahneydi bu...

Yatağın başucundaki kavanozun içinde kesik bir baş duruyor, yerde kanlar içinde bir ceset yatıyor, bir top gibi salonun ortasında yuvarlanan bir başka başın açık kalan gözleri ise sanki bu sevişmeyi seyrediyordu...

Durakoğlu çekingen davrandıkça Prenses

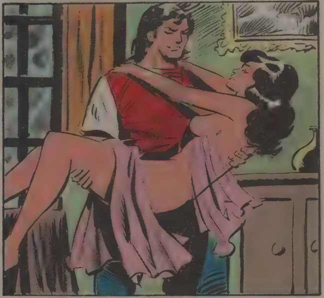

Aleksandra coşuyor, onu sıkıyor, dudaklarıyla delikanlının dudaklarını ararken kıvrılıyor, geriliyor, vücudunun tüm hatlarıyla genç adamı etkilemeye çalışıyordu.

Bir an geldi ki, Durakoğlu kadının ateşli öpüşleriyle kendini kaybedip dünyayı unuttu. Genç bir erkekti. Yaşı,zevk ve şehvet yaşıydı.

Hangi erkek, kucağında kıvır kıvır kıvranan ateşli bir kadının oyunlarına sonuna kadar dayanabilir ki?

Durakoğlu da kendini daha fazla tutamadı. Çelik gibi kollarını Prensesin ince beline doladı, ihtirasla kendisine çekti.

Prenses Aleksandra'yı kucaklayıp tüy gibi kaldırarak yatağa götürdü, üzerindeki tülleri sıyırdı. Sonra ateşli dudakları Prensesin vücudunda dolaştı.

Genç kadın içinden ihtirasla inledi:

—Mükemmel bir erkek bu...Tıpkı Mustafa Bey gibi..”

Birden, kadının gözleri kavanozdaki kesik başa takıldı,düşünceleri karardı, kafasını ölümün gölgesi kapladı:

"—Çar seviştiğimizi öğrenirse, ne yazık ki senin de başını vurdurur..Tıpkı Mustafa Bey gibi.." diye düşündü.

Prenses Aleksandra, casusların bu aşkı öğrenip hemen Çar'a yetiştireceklerini biliyordu..

Birden korkuyla ürperdi...Kollarındaki yakışıklı gencin ölmesini istemiyordu. Vücudu buz gibi soğudu, Durakoğlu'nun kollarının arasından sıyrılarak kaçmak istedi...

Fakat delikanlı, artık bu çilek dudakların kokusuyla, bu yumuşak kolların, bu sıcak göğsün ateşiyle coşuyor, bir rüya aleminde yaşadığını sanıyordu.

Genç kadını bırakmadı, bütün ateşiyle onun çıplak bedenine sarıldı.

Prenses Aleksandra da artık şehverin esiri

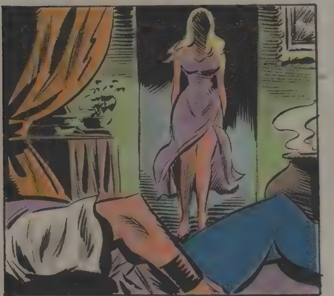

olmuştu.O bu dakikada emreden bir prenses değildi..O şimdi sadece sevişen bir kadındı.. Titreyen sesiyle sevgi fısıldayan, yalvaran, inleyen bir kadın...

İki kızgın vücut, şehvetin koynunda eridi.

Tam osırada, duvardaki gizli bir bölme sessizce açıldı.

Prenses Aleksandra ile sevişen Durakoğlu'na nefretle bakan bir çift göz göründü.

İhtiras, kin, öfke gibi hislerin etkisi altında bocalayan,vahşi bir pars gibi yırtıcı ve tehlikeli olan genç bir kadının gözleriydi bu...Çar'ın ikinci sevgilisi Kontes Hanna kanlı bakışlarını salonda dolaşdırdı.. Yerde yatan Cellat Leon'un cesedini görünce titredi:

—Müthiş bir şey bu! Cellat ölmüş!...Acaba bu tüysüz genç mi öldürdü onu?

Durakoğlu'nu önce bir şeye benzetemeyen Kontes Hanna bir süre onun Prenses Aleksandra ile sevişmesini seyrettikten sonra:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

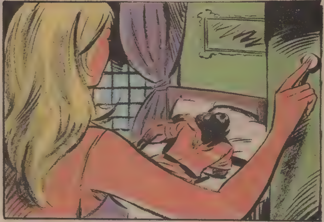

—Hımm.. Güzel sevişiyor doğrusu... Ateşli bir aşık, güçlü bir erkek bu... diye mırıldandı...

Kontes Hanna'nın güzel yüzü ihtirasla gerildi, şehvetle yutkunarak:

"—Bu delikanlıyı ben de tatmalıyım... Ondan sonra gördüklerimi Çar'a anlatıp, onu cellata yollatırım!" diye düşündü.

Kontes Hanna, Prenses Aleksandra'ya ihtirasla sarılan Durakoğlu'nun kıvrım kıvrım adaleli güçlü vücuduna imrenerek baktı: **"Ne yazık ki, senin de başın, Mustafa Bey gibi kesilip, tuzlanarak bu kavanozun içine konulacak"** diye mırıldandı.

Sonra geri çekildi, bir yaya bastı. Gizli delik yavaş yavaş sessizce kapandı...

* * *

General Aleksiyev o gün çok sinirliydi. Karşısında duran Sorgu Yargıcı Davidov'a endişeyle bakarak sordu:

—Çar, kaçan haydutun mutlaka yakalanmasını istiyor. Hâlâ izini bulamadınız mı?

Davidov'un yüzünde şeytani bir ifade belirdi:

—Bulamadık... Ama daha önce de dediğim gibi, bulamasam bile yaratacağım.

—Ne demek o?

—Başka çarem yok demek...

—Düşündüğün şeyi açıkça söyle!

—Şu anda en az yüz adamım, haydutun peşinde...Ama hiçbir iz yok...

—Sahte bir serseri bulacağım. Ona büyük bir para vaat edeceğim. Belki bana inanmayacaktır. O zaman adamı sizinle görüştüreceğim. Bir generalin sözüne inanır herhalde... Sonra Çar'ın karşısına çıkaracağız. Adam kendilerini Kara Tegin denilen serserinin kandırdığını söyleyecektir.

—Fakat, Çar adamı gördü, tanıyor...

—O kavga anında bütün haydutlar birbirine benzer. Ben de tıpkı o adama benzeyen birini bulup, ona aynı kıyafeti giydireceğim... Kimse onun sahte haydut olduğunu anlamayacak...

General Aleksiyev ellerini ovuşturdu:

—Böylece, Kara Tegin'i zindana attırırız... Çar belki de onu idam ettirir... Böylece, sarayda hızla yükselmeye başlayan tehlikeli bir rakipten kurtulmuş oluruz...

Sorgu Yargıcı Davidov güldü:

—Ben de öyle, sayın general... Bu adamı mutlaka ortadan kaldırmamız gerekiyor... İkimizin de ortak çıkarı bunu gerektiriyor...

★ ★ ★

Çar İvan, kaşlarını çatarak Sorgu Yargıcı Davidov'a baktı. Sesinde öfke vardı:

—Ne oldu? Hâlâ bir iz bulamadınız mı?

Davidov, iki büklüm olarak:

—Haşmetli efendim, dedi. **Size iyi ha-**

beri verebilirim. Kaçan serseriyi yakaladık!

Çar İvan'ın yüzündeki öfke bulutları birden dağıldı, gözlerinin içi parladı:

—Buna memnun oldum Davidov... Benim yolumu kesen küstahlardan hiç değilse birini Kremlin meydanında sallandırmam gerek! Tutuklu şimdi nerede?

—Zindanda efendim...

—Suçunu itiraf ediyor mu?

—Evet... Her şeyi itiraf etti...

—Ne söylüyor? Beni neden öldürmek istemişler?

Sorgu Yargıcı Davidov, bir an durakladı, sonra tereddüt eder gibi kesik kesik konuştu:

—Çok tuhaf şeyler söyledi efendimiz... İnanın, onu dinlediğim zaman dehşet içinde kaldım...

—Nedir, çabuk söyle!

Sorgu Yargıcı Davidov durakladı...

Sanki söylemeye dili varmıyor gibiydi... Çar kızar gibi oldu:

—Söylesene be adam! Beni meraktan çatlatacak mısın?

—Şey... Belki inanmazsınız diye tereddüt ettim efendimiz... Haydutları, Kara Tegin kiralamış...

Çar'ın kaşları hayretle havaya kalktı. Yüzünde derin bir şaşkınlık ifadesi belirdi:

—Ne? Kara Tegin mi?

Davidov, soğukkanlılıkla başını salladı:

—Evet efendimiz...

—Doğru olamaz bu...

—Öyleyse izin verin, yazılı ifadesini okuyayım!

—Oku bakalım...

Sorgu Yargıcı Davidov, cebinden çıkardığı bir kağıdı okumaya başladı:

"—Biz, yedi kişi Kara Tegin tarafından kiralandık... Aslında soyguncu, katil filan de-

ğil, adi hırsızlarız... Kara Tegin'de bol para vardı. Bize bir teklif yaptı. Sözde Çar'ı soymak için bir pusu kuracaktık. O da birdenbire ortaya çıkıp bizi kaçırtacaktı. Böylece, Çar'ın güvenini kazanıp onun yanında yükselecek, uygun bir zamanda büyük bir vurgun vuracaktı... Her şeyi o düzenledi. Dediğini yaptık. Fakat Kara Tegin bize ihanet etti. Arkadaşlarımın bazılarını öldürdü. Ben de kaçtım..."

Çar İvan, haydutun ifadesini dinlerken dalgınlaşmıştı... Kısa bir süre düşündükten sonra:

—Bana pek inandırıcı gelmedi, dedi.

—Ne efendimiz? İnanmamak için bir sebep var mı? Adam yakalandığı andanberi ağlayıp duruyor ve kendisini affetmemiz için yalvarıyor...

—Olabilir... Fakat ben herkese inanmam... Adamın sözlerinin doğru olup olmadığını kontrol etmek istiyorum.

—Nasıl yapacaksınız bunu efendim?

—Olay yerinde tatbikat yapacağız. Onu bizzat kendim sorguya çekeceğim...

—Emredersiniz... Çok güzel bir fikir efendim...

★ ★ ★

Çevresinde dönen dolaplardan habersiz olan Durakoğlu, ertesi gün, Çar İvan'ın arkasından ormana doğru ilerlerken:

—Allah Allah ... Nereye gidiyoruz böyle? diye söylendi... Onun yanı başında at süren Sorgu Yargıcı Davidov bunu duyunca sinsi sinsi gülümsedi:

—Ormana gidiyoruz aslanım... Orada bir tatbikat yapacağız... Kötü niyetli bir kişinin, Çar'a suikast düzenlediğini sanıyoruz...

Durakoğlu, Davidov'un sesindeki alaycı ifadeden, ortada bir takım entrikaların döndüğünü sezdi, hafifçe rengi sarardı...

Bir gece önce öldürdüğü Cellat Leon'-

un cesedini bulmuşlar mıydı acaba?

Durakoğlu, dev adamın ölüsünü iple pencereden aşağıya sarkıtmış, sonra onu götürüp, Moskova şehrinin ortasından geçen nehire atmıştı...

Durakoğlu, suların alıp götürdüğü cesedin kısa zamanda bulunacağını hiç ummuyordu... Fakat şu uğursuz adamın pis pis sırıtışı da ne demek oluyordu?...

Davidov "Bekle, görürsün" der gibi başını salladıktan sonra atını mahmuzlayıp Durakoğlu'nun yanından uzaklaştı.

Çar İvan, iki gün önce saldırıya uğradığı yere geldiği vakit atından indi. Prenses Aleksandra ile diğerlerine de atlarından inmelerini emretti...

Prenses, ormanın bu kuytu yerine tekrar neden geldiklerini hâlâ anlayamamıştı... Gözleri zaman zaman Durakoğlu'na takılıyor, bakışlarında sevgi kıvılcımları uçuşuyordu...

Bir gece önce geçirdikleri aşk ve ihtiras dolu saatler Prenses'i çok mutlu etmiş, delikanlıyla genç kadın arasında sağlam bir gönül bağı kurulmuştu...

Çar İvan, saldırıya uğradığı yere doğru ağır ağır yürüdü, dikkatle çevresine bakındı, sonra Sorgu Yargıcı Davidov'a dönüp sordu:

—Burada bir ağaç olacaktı Davidov... Haydutların pusu kurdukları ağaç...

Davidov saygılı bir sesle cevap verdi:

—Onu kestirdim efendimiz...

—Neden?

—Suçu çok büyüktü... Haşmetli Çarıma saldıracak haydutları, dalları arasında saklamıştı...

—Garip şey... Bu işte ağacın ne suçu var ki?

—Belki suçu yok ama, dayanamayıp kestirdim...

Sorgu Yargıcı Davidov, o ağacı kestir-

menin, Durakoğlu'na hazırladığı müthiş komplonun bir parçası olduğunu düşünerek için için güldü... Adamlarına dönerek:

—Yakalanan haydutu getirin! diye emretti. Ağaçlar arasından elleri bağlı bir adam çıktı. Yanında iki muhafız vardı. Kendilerine doğru yürümeye başladılar. Çar İvan:

—Bu, bize saldırdıktan sonra kendisini nehire atıp kaçan haydut mu? diye sordu...

Davidov başını sallayarak:

—Ta kendisi efendimiz, dedi.

Ortalıktaki hava birdenbire heyecanlandı. Herkes gözlerini, kendilerine doğru yaklaşan hayduta dikti. Prenses Aleksandra:

—Boyu posu, kıyafeti o hayduta benziyor, dedi.

Çar, Durakoğlu'na döndü:

—Sen ne diyorsun?

Durakoğlu başına geleceklerden habersiz bir şekilde dudaklarını büktü:

—Prenses haklı... Kendisini nehire atarak kaçan adama çok benziyor...

Tutuklu getirilerek, birkaç adım ötede durdurulmuştu. Sorgu Yargıcı Davidov:

—Emrinizi yerine getirebildiğim için gurur duyuyorum efendimiz, dedi. **İşte, yakalamamı emrettiğiniz serseri bu...**

Haydut, bitkin ve heyecanlı görünüyor, korku içinde yalvarmaya benzer bir şeyler mırıldanıyordu.

Çar İvan kaşlarını çatarak sordu:

—Burada bize saldıranların arasında sen de var mıydın?

Adam kekeledi:

—Evet efendimiz...

—Nerede pusu kurmuştunuz?

—Pusuyu bir ağacın üstünde kurmuştuk efendimiz. Bol yapraklı büyük bir ağaçtı bu... Ama şimdi burada yok...

—Nasıl olmaz? Uçmadı ya?

Haydut, gözlerini çevrede dolaştırdı, sonra kendinden emin bir sesle cevap verdi:

—Kesilmiş efendim...

Bu cevap, Çar'ı tatmin etti. Evet... Bu adam, dün kaçan hayduttu... Yoksa ağacın kesildiğini nereden bilecekti?

—Pekâlâ, dedi. **Sana bir sorum daha var... Şu muhafızlara iyice bak!.. Dün size saldırarak bizi kurtaran adamı bulmaya çalış...**

Haydut hiç duraklamadan derhal cevap

verdi:

—Bahsettiğiniz kişi, arkanızda duruyor efendimiz... Galiba yüzünü benden saklamak istiyor ama ben kendisini çok iyi tanıyorum...

Ortalıkta buz gibi bir rüzgar esti...

Bütün başlar Durakoğlu'na doğru döndü...

Haydutun sözleri çok ciddi bir suçlamaydı... Çar ona inanırsa, Durakoğlu için tek ceza vardı: İdam!

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

—Yaaa!.. Demek öyle?. Beni on beş altın karşılığında öldürecektiniz?.. Hayatım o kadar ucuz mu?

Haydut telaşlandı:

—Hayır efendim. Beni isterseniz astırın ama öldürme iddiasını asla kabul edemem. Zaten sizi öldürme teklifi almadık, bunu aklımızdan bile geçirmedik. Aslında biz katil değil, hırsızız. Bu adam bizi sadece sizi korkutmak için kiralamıştı!

—Korkutmak mı?

—Evet asaletmeap! Biz sizi sözde öldürmek isteyecektik. O da ortaya çıkıp sizi kurtaracaktı. Biz kendisini görünce kaçacaktık.. Bütün bunları bize o öğretti.

—Bu söylediklerinin doğruluğunu nasıl ispat edersin?

—İspat edemem efendimiz.. Arkadaşlarımın bir kısmı öldü.. Bir kısmı da kayıplara karıştı. Onları bulmam mümkün değil.. Ama

şunu söyleyebilirim. Bu adam kalleşin biri. Hepimizi öldürüp, ileride gezevelik yapmamızı engellemek istedi. Ayrıca biz ölünce, onar altını vermekten de kurtulacaktı..

Çar İvan, yeniden Durakoğlu'na döndü:

—Bu sözlere ne dersin Kara Tegin?

Durakoğlu, haydutun iddialarını büyük bir şaşkınlık içinde fakat sakin bir tavırla dinlemişti. Kendisine nasıl bir oyunun hazırlanmış olduğunu anlıyordu. Herşey dikkatle ve ustalıkla düzenlenmişti.. Çar'a dönerek:

—Efendimiz, dedi. Bu adam, şaşılacak derecede doğru konuşuyor gibi görünüyor..

—Yalan mı söylüyor yani?

—Bundan şüpheniz mi var?

—Fakat neden yalan söylesin? Ne çıkarı var bunda?

—Canını kurtarmak istiyor sanırım..

Çar düşünceli bir tavırla Aleksandra'ya döndü:

—Hangisine inanacağımı şaşırdım sevgili Aleksandra! dedi. Sen ne dersin bu işe?

Prenses yutkundu. Tam Durakoğlu'nun suçsuz olduğunu söylemek isterken, General Aleksiyev atıldı:

—Her şey apaçık ortada efendim. En ufak bir tereddüde bile gerek yok. Kara Tegin denilen bu adam, güveninizi kazanmak ve yanınıza girmek için bu oyunu hazırlamış..

—Ya sen ne dersin Davidov?

Davidov, saygı ile başını eğdi:

—Ben de general gibi düşünüyorum efendimiz. Yemin ederim ki bu serseriye en ufak bir baskı veya işkence yapılmış değildir. Emrederseniz onu soyalım. Vücudunda en ufak bir dayak izi olmadığını göreceksiniz. Demek ki iddiaları doğru..

Bu konuşmalar Çar İvan'ın kanaatini güçlendirmişti. Durakoğlu'na döndü:

—Bu haydutun sözlerinin yalan olduğunu ispat edebilecek misin? Bana kesin deliller gösterebilir misin?

—Hayır.. Bu mümkün değil..

—Öyleyse sana vereceğim her cezaya katlanmak zorundasın..

Durakoğlu durumunun her geçen an kötüye gittiğini görüyor, Çar'ın bir kaç dakika sonra kendisini cellata teslim edeceğini anlıyordu.. Heyecanını belli etmemeye çalışarak konuştu.

—Şu anda bildiğim tek şey, komplo karşısında bulunduğumdur.. Her zaman, dostumdan çok düşmanım olmakla övünürüm.. Bu haydutu birileri kiralayıp bu iftirayı hazırladılar..

—Bu sözler seni kurtaramaz Kara Tegin..

—İş o kadar iyi düzenlenmiş ki ben de sizin yerinizde olsam başka türlü düşünmezdim..

—Yani kendini savunmayacak mısın?
—Sözlerime inanmıyorsunuz ki..

Çar'ın sesi sertleşti, bakışları kıvılcımlandı:

—Ben maddi delil istiyorum, anlıyor musun? Maddi delil!..

Durakoğlu boynunu büktü:

—Haklısınız ama elimde böyle bir delil yok!

Çar kükredi:

—Öyleyse seni tutuklatıyorum.. Yarın sabah idam edileceksin..

Çevrede ansızın bir ölüm sessizliği oldu. Çar'ın böyle korkunç bir karar vereceğini herkes biliyordu. Hepsinin vücudunu garip bir titreme sardı.. Ölümün adı bile soğuktu.

Durakoğlu için karar verilmişti..

Bu genci artık hiç bir kuvvet kurtaramazdı. Bir gün sonra Kremlin Sarayı'nın kapısında asılarak idam edilecekti..

Tam bu sırada Durakoğlu'nun aklına çok önemli bir nokta geldi.. Önceleri hiç önemsemediği bir şeyi hatırlamıştı.. Ama aklına gelen şey onu kurtarabilecek miydi?

Yakalanan serserinin rahat ve kendinden emin bir şekilde konuşması, uydurulan bir masalı çok güzel anlatması, Durakoğlu'nun üzerinde bir şüphe yaratmıştı..

Bu adam dün kaçan haydut değildi..

Sadece para karşılığında bu rolü oynamayı kabul etmişti..

Eğer bu adam, düşündüğü gibi böyle bir rolü para karşılığında oynamayı kabul etmiş bir kimseyse, dünkü serseri kadar hızlı yüzebilmesi şüpheliydi.

O haydutun ne kadar güzel ve hızlı yüzdüğünü herkes görmüştü. Ruslar, denize nehire girmeyi, yüzmeyi, yıkanmayı seven insanlar değildi.. O haydut gibi iyi yüzen insana pek az rastlanırdı..

Bu Durakoğlu'nu ölümden kurtaracak zayıf bir umuttu.. Her şeye rağmen adamın iyi bir yüzücü olması da mümkündü. Onu bu rol için hazırlayanlar bu basit noktayı unutmuş olabilir miydi?

Ama her şeye rağmen bir umuttu bu.. Durakoğlu, Çar İvan'a dönerek:

—Aklıma bir şey geldi! dedi. Ufak bir ümit ama denenmeye değer.. Anlatmama izin verir misiniz?

Çar homurdandı:

—Anlat.. Her şeye rağmen senin gibi yaman bir silahşörü kaybetmek istemiyorum..

—Kavga gününü iyice hatırlayınız asaletmeap.. Bu adamın nasıl kaçtığını biliyorsunuz..

—Evet.. Suya atladı ve yüzerek karşı tarafa geçti..

—Fakat çok hızlı yüzmüştü.. Hatırlıyorsunuz değil mi?

—Evet..

—Ben de iyi yüzerim.. Ama onun yüzüşünü hayranlıkla izledim.. Mükemmeldi..

—Evet, öyleydi..

—Şimdi bu adama, aynı şekilde yüzmesini emrediniz..

—Ne çıkacak bundan?

—Böylece onun, gerçekten kaçan haydut olup olmadığını anlarız.. Emredin, dünkü gibi suya atlasın ve aynı hızla karşıya kadar yüzsün!

Çar hayduta döndü:

—Hemen suya atla ve karşı kıyıya kadar hızlı hızlı yüz bakalım! Dün ne kadar hızlı yüzdüysen, aynı hızla yüzeceksin..

Bu emir, haydutu birdenbire şaşırtmıştı, Çar'ın yüzüne anlamamış gibi aptal aptal bakınıyordu. Çar İvan emrini tekrarladı:

—Haydi.. Dediklerimi duymadın mı? Atla suya!

Haydut kekeledi:

—Ben mi?

Çar kükredi:

—Evet, sen!

—Fakat..

—Çabuk ol diyorum!

İşte o zaman hiç kimsenin ummadığı bir şey oldu.. Haydut, birden Çar İvan'ın ayaklarına kapanarak:

—Affedin beni Çar'ım.. Affedin beni soylu efendim! diye yalvarmaya başladı..

Ortada garip bir hava vardı şimdi.. Hiç kimse ne olduğunu anlayamıyordu. Çar da adamın bu davranışından birşey anlamamıştı.

—Sersem herif! Sana ne diyorsam onu yap! diye gürledi.. **Çabuk suya atla ve karşıya kadar hızlı hızlı yüz!**

Haydut inledi:

—Buna imkan yok efendimiz..

—Neden yok?

—Çünkü.. Çünkü ben yüzme bilmem!

Durakoğlu derin bir soluk aldı. Davayı kazanmıştı.

Bu komployu hazırlayanlar, sadece bu noktayı düşünmemiş olacaklardı..

Doğrusu, gerçekten o hayduta benzer birini bulmuşlar, ona söyleyeceği her şeyi çok iyi öğretmişler, yalnız adamın yüzme bilip bilmediği konusunu unutmuşlardı.. Belki de ona deneme yaptırılacağını hiç düşünmemişlerdi..

İşin ne olduğunu hâlâ kavramayan Çar bağırdı:

—Nasıl bilemezsin? Dün mükemmel yüzmüştün..

Haydut ağlamaklıydı:

—Ben o adam değilim efendimiz..

—Değil misin?

—Hayır!..

—Deminden beri o olduğunu iddia etmiyor muydun?

—Yalan söylemiştim efendim. Beni affedin.. Ben sefil ve fakir bir adamım..

—Peki, ne diye yalan söyledin?

—Bana para vaat ettiler.. Her şey bundan ibaret..

—Kim para vaat etti?

—Şey.. General Aleksiyev efendim..

—Nee? General mi?

Şimdi ortalıktaki hava gerginleşmişti.

General Aleksiyev sapsarı kesildi.. Sorgu Yargıcı Davidov öldürücü bakışlarını haydutun gözlerine dikti..

Zaten haydut, Davidov'un bu delice bakışları karşısında ürkmüş ve bu yüzden sadece General Aleksiyev'i ele verip, onun adını söylememişti.

Davidov'un gözlerinde alev fışkırıyordu sanki..

Çar, ağır ağır General Aleksiyev'e döndü. Zavallının beti benzi iyice atmıştı. Çar

sordu:

—Neler söylüyor bu adam?

—Asıl şimdi yalan söylüyor efendimiz..

—Neden yalan söylesin?

—Ne şekilde olursa olsun, böyle bir suç işlemenin cezasının ölüm olduğunu biliyor olmalı.. Ama inkar ettiği takdirde ölümden kurtulacağını düşünüyordur..

Generalin suç ortağı olan Sorgu Yargıcı Davidov hemen ona kurtarmak için atıldı:

—General Aleksiyev haklı olabilir efendimiz..

Çar'ın yüzü, fırtına bulutu gibi kararmıştı.. Az sonra bu buluttan müthiş şimşekler çakacağı hissediliyordu:

—Her şey apaçık ortada! Maskaralık bu! diye bağırdı..

Sonra Davidov'a dönerek:

—Bu kepazeliğe sen el koy. İşi en kısa zamanda soruştur ve bana

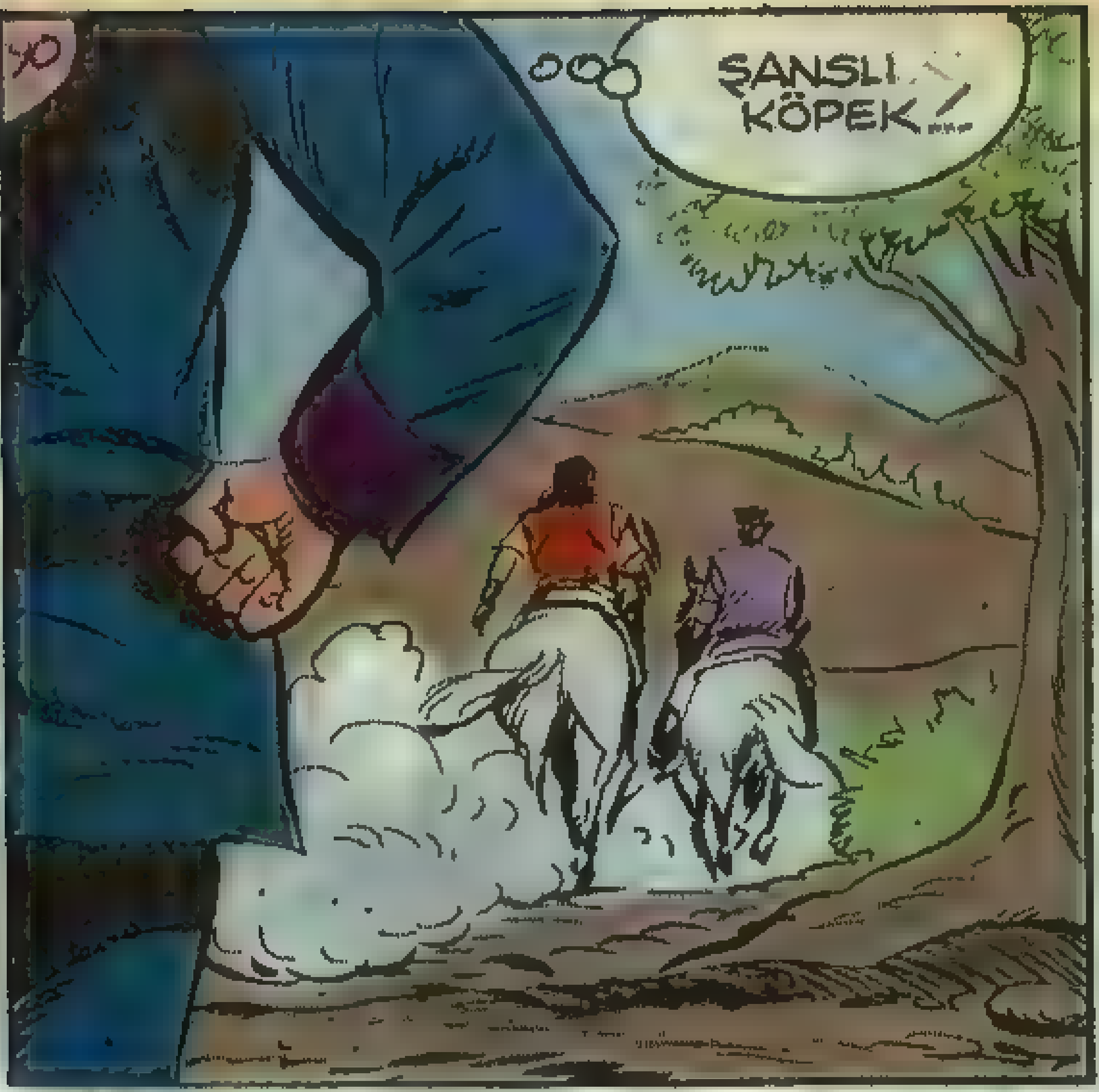

Davidov'un gözleri, tehlikeyi ucuz atlatmanın sevinciyle ışıldadı:

—Emredersiniz efendimiz!..

Çar, Durakoğlu'na, kendisini takip etmesini işaret ederek hızla atını sürdü..

Sorgu Yargıcı Davidov Durakoğlu'nun arkasından dişlerini gıcırdattı:

—Şanslı köpek!.. Bu defa kurtuldun!.. Ama yemin ederim ki seni korkunç işkencelerle öldürteceğim!..

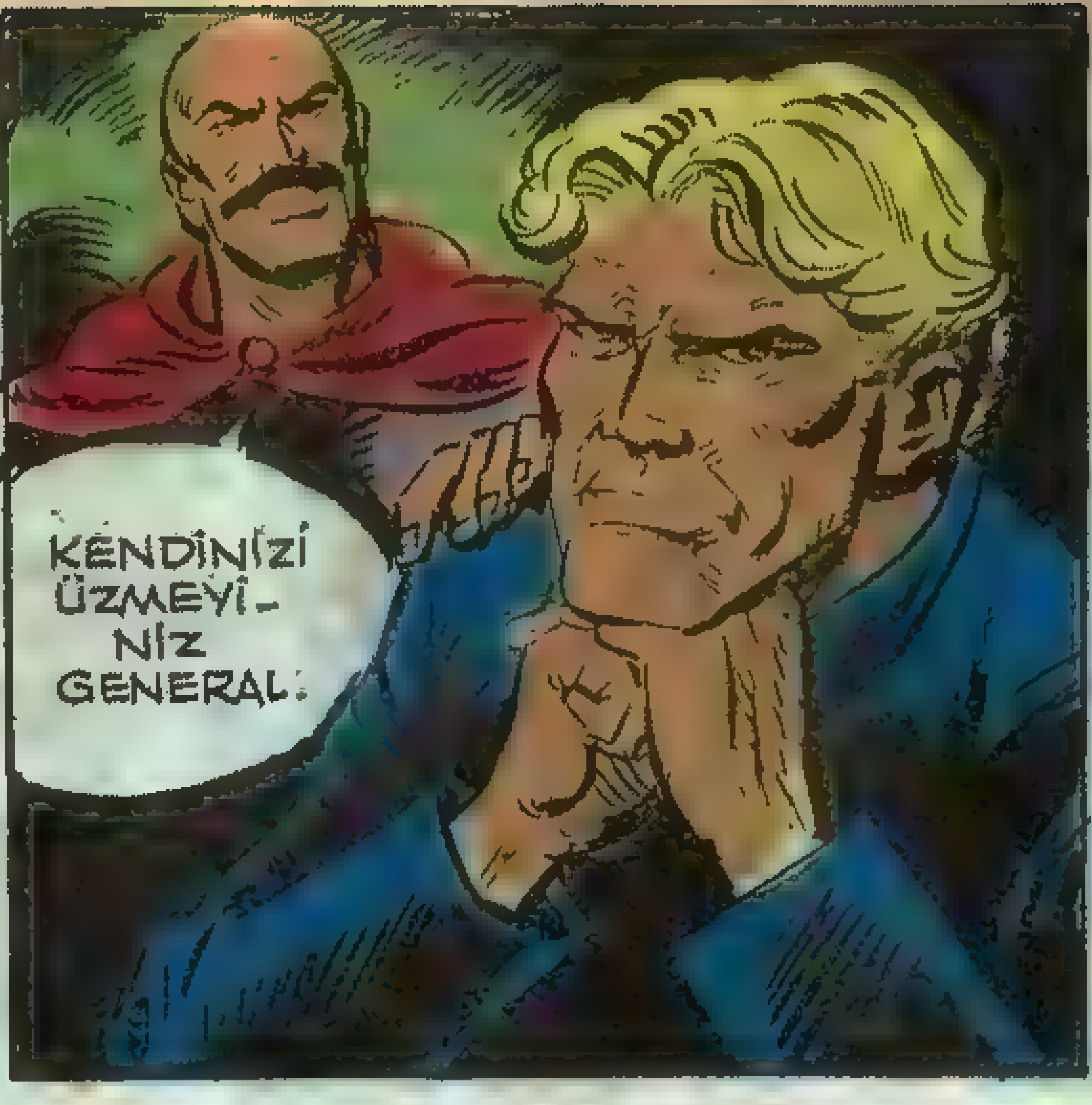

★ ★ ★

General Aleksiyev ile Sorgu Yargıcı Davidov'un yüzleri, fırtınalı bir deniz gibi allak bullaktı.. İkisi de perişan görünüyordu. Kötü bir yenilgiye uğramışlardı. Oysa en ufak bir yenilgiye bile tahammül edemez yaradılıştaydılar..

Davidov, General Aleksiyev'i teselli etmeye çalıştı:

—Kendinizi üzmeyin general.. Böyle şeyler olur.. Bir beceriksizlik yaptık.. Haydutun yüzme bilip bilmediği aklımıza gelmedi.

—Kara Tegin denilen o hergele çok tehlikeli biri.. Adama yüzme denemesi yaptırmayı nasıl akıl etti?

—Evet kurnaz ve tehlikeli bir yabancı.. Onu mutlaka ortadan kaldırmalı!

—Bugün olanlardan sonra bu çok zor bir iş..

—Hayır, değil. Devletin bütün kuvvetleri bizim emrimizde değil mi? Onu, tutuklayıp zindana attırabiliriz.. Orada, işkenceler altında ölür, kimsenin haberi olmaz!

—Çar durumu öğrenirse çok kızar!

—Hayır, öğrenemez!.. Hem biz bu işi onu korumak için yapıyoruz. Kara Tegin'in hain bir casus olduğuna eminim..

—Yemin ederim ki o iblisin öldüğünü görmeden rahat nefes alamayacağım..

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

—Ama çok inatçı, kuvvetli ve sağlam bir herif!

—Dünyada ölmeyecek insan var mıdır?

—Yok ama, bu başka türlü bir adam... Korkunç bir insan... Adeta bir dev...

—Yüksek ağaçlar, fırtınalar daha az dayanır.

—Ama onları devirebilmek için çok kuvvetli fırtınalar lazım... Mesela bizim gibi...

—Evet. Hemen bu gece harekete geçelim, öyleyse.

Durakoğlu günün yorgunluğuyla odasında divana sırtüstü uzanmış düşünüyordu...

Düşmanlarını iyice tespit etmişti artık...

Katillerin uşağı olan Cellat Leon'u öldürmüştü... Şimdi, adamın cesedi, Moskova nehrinin dibinde balıklara yem oluyordu...

Sırada, Sorgu Yargıcı Davidov ile Rus Çar'ı İvan vardı...

Devletin en büyük adamı, ülkenin tek

hakimi Çar'ı kendi sarayında öldürmek çok zor ve akıl almaz bir olaydı...

Bunu düşünmek bile delilikti...

Fakat Durakoğlu, böyle çılgınlıklar yapabilecek yaradılışta, atak ve gözüpek biriydi...

Önce Sorgu Yargıcı Davidov'u, sonra Çar İvan'ı öldürmesi gerekiyordu...

Mustafa beyin katilleri onlardı...

Bu korkunç mücadeleden sağ çıkabilmesi şüpheliydi... Fakat Durakoğlu, hayatı boyunca hep ölümle koyun koyuna yaşamış, Azrail'le flört etmişti...

Ölümden korkmuyordu. Ölmek, onun için şerbet içmek kadar basit bir olaydı.

Birden, aklına Prenses Aleksandra geldi... Onunla seviştiği tatlı dakikaları hayalinde yeniden yaşadı... Saraydaki tek dostu o idi. Ona da ne kadar güvenebileceğini bilmiyordu... Durakoğlu ansızın irkildi...

Birden, kapısı gürültüyle açıldı.

Sorgu Yargıcı Davidov hışımla içeriye girmişti... Yanında silahlı iki muhafız vardı.

Durakoğlu, bu beklenmedik ziyaretin, kendisi için hiç de hayırlı olmadığını hemen anladı... Davidov soğuk ve kuru bir sesle:

—Seni tutuklama emri aldım Kara Tegin, dedi.

Durakoğlu buna hiç şaşırmadı...

—Bu emri Çar mı verdi? diye sordu.

Davidov kaşlarını çattı:

—Hayır! Bu emri General Aleksiyev'den aldım...

—Çar'ın haberi var mı bu emirden?

—Hayır! Hiç bir zaman da olmayacak.. Bir imparatorun böyle küçük tutuklamalarla uğraşmasına gerek yoktur...

—Beni neden tutukluyorsunuz?

— Güvenlik altında bulunman için...

—Burada emniyette değil miyim yani?

Davidov, hain bakışlarıyla Durakoğlu'-

nu tepeden tırnağa süzdü:

—Hakkınızda bazı ihbarlar oldu delikanlı, dedi. Çar'a suikast yapacağın söyleniyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama, yabancı olduğun için buna birçok kişi inanabilir. Seni böyle bir tehlikeden korumak benim görevim...

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Ben kendimi böyle bir tehlikede hissetmiyorum.

Davidov sırıttı:

—Olabilir!.. Ama gerçeği öğrenmek için seni sorguya çekeceğiz.. Çar'a suikast hazırlamanın cezası nedir, biliyor musun? İşkence ile ölüm...

Durakoğlu başına gelecekleri anladı... Bu hain herifler, kendisini zindana atacaklar, işkence ile öldürdükten sonra cesedini yok edeceklerdi...

Bundan kimsenin haberi olmayacaktı... Hatta Çar'ın bile...

Hazırlanan tuzak korkunçtu... Durakoğlu, şimşek gibi bir hızla kararını verdi, önündeki masayı bir tekmede devirerek kılıcını sıyırdı...

Durakoğlu'un kendilerine saldıracağını sanan Davidov ile iki muhafız, irkilerek geri çekilirken, delikanlı çevik bir hareketle atılıp, kapıyı tuttu...

—Şu anda üçünüz de benim esirimsiniz.. Kılıçlarınızı atıp teslim olun...

Sorgu Yargıcı Davidov ile iki muhafız şaşırıp kaldı... Bu deli genç, tek başına üçünü nasıl esir alacaktı acaba?

Davidov alaylı bir kahkaha attı:

—Sen aklını oynattın galiba?.. Bana kılıç çekmekle çok ağır bir suç daha işledin... Buradan kaçıp gidemeyeceğini anlayacak kadar zeki olduğunu sanıyordum...

Durakoğlu'nun öfkeli bakışlarında şimşekler çaktı:

—Evet, belki öleceğim ama yemin ediyorum ki, siz benden önce öleceksiniz...

Davidov'un dudaklarında, karşısındakini küçük gören bir gülümseme belirdi:

—Hayır, sen tek başına öleceksin budala!.. Yanımda gördüğün bu iki muhafız, Kremlin Sarayı'nın en iyi kılıç kullanan iki silahşörüdür... İkisi on kişiye bedeldir...

Sonra dönüp, adamlara emir verdi:

—Gebertin şunu!

İki muhafız kılıçlarını çekip, korkunç birer nara atarak Durakoğlu'nun üzerine saldırdı...Oda, birkaç dakika kılıç sesleriyle doldu...

Sorgu Yargıcı Davidov, en güvendiği seçme silahşörlerin işi çabuk bitireceğinden emindi...

Sert, kısa ve kanlı bir çarpışma oldu...

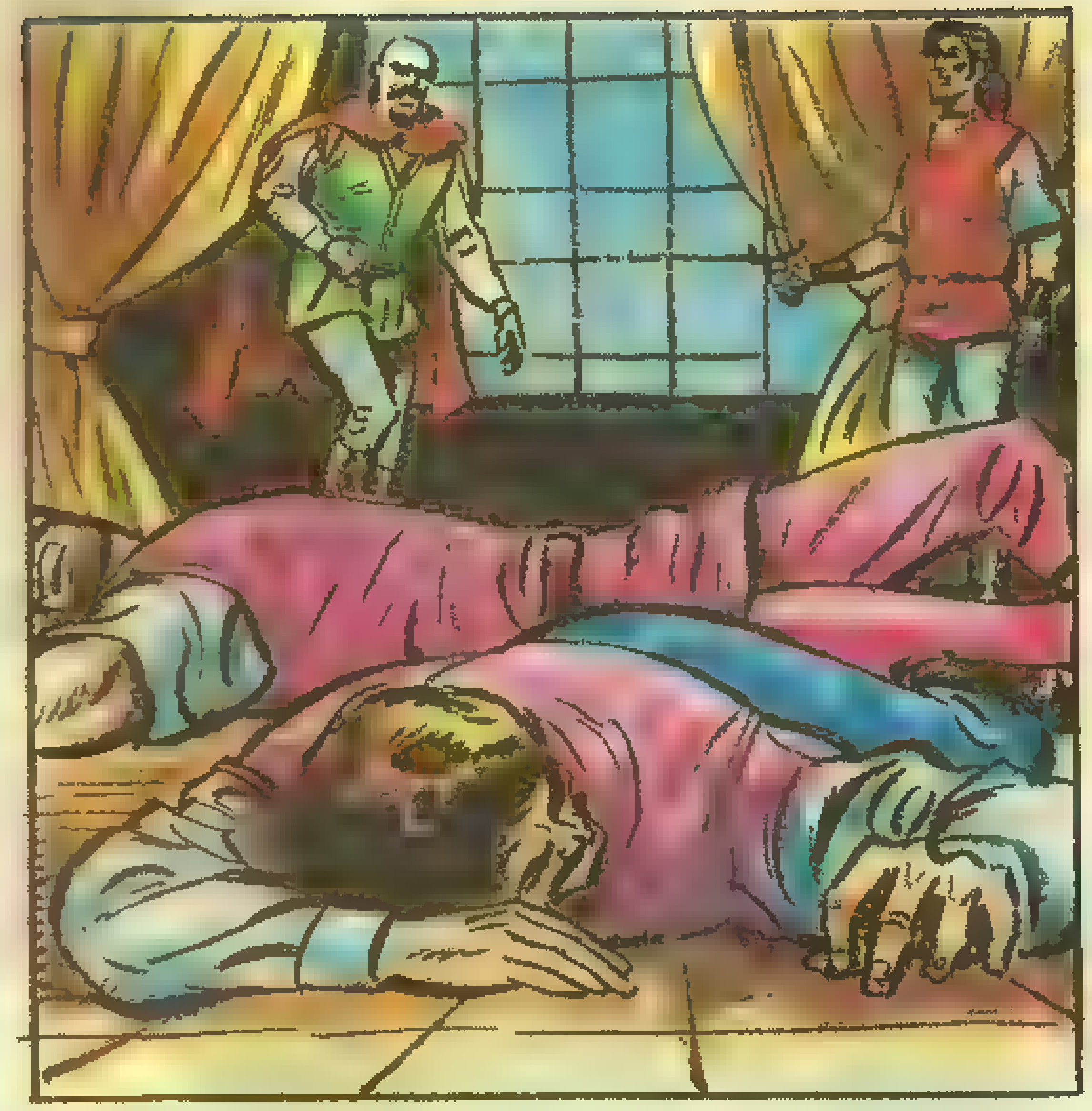

Beş dakika sonra, Davidov'un güvendiği iki muhafız da yerde cansız yatıyordu. Sorgu yargıcının gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Akıl almaz bir olaydı bu...

Durakoğlu sert bir sesle:

—Bu uyuz köpekler mi beni öldürecek? diye sordu...

Kılıcı kanlar içindeydi... Keskin çelik, adamlardan birinin başını karpuz gibi ikiye bölmüş, diğerinin de göğsünden girip sırtından çıkmıştı...

Sorgu Yargıcı Davidov, kendisine ve iki adamına fazla güvenmekle ne büyük hata işlediğini anlamıştı.

Evet, hata ettiğini kabul ediyordu ama iş işten geçmişti artık.

Odada şimdi bu korkunç adamla yapayalnız kalmıştı...

Buraya iki kişiyle değil, on, hatta yirmi kişiyle gelmesi, bu tehlikeli yabancıyı o şekilde teslim alması gerekiyordu.

Davidov korkuyla titredi.

Şu anda kendisini ölümle karşı karşıya hissediyordu.

Durakoğlu'nun kalbinde ise sınırsız bir sevinç kaynamıştı.

Öldürmek için peşinde koştuğu katil, kendi ayağıyla odasına gelmişti...

—Şansım iyi gidiyor... Tanrım... Sen ne büyüksün! diye düşündü...

Sonra gök gürültüsü gibi patladı:

—Ölmeye hazır mısın rezil herif?..

Davidov'un yüzü sapsarı kesilmişti... Ölüm ne kötü bir anda karşısına çıkıvermişti... Tam sarayda çok iyi bir mevkiye ulaşmışken, her şeye bir an veda ederek ölmek en fena şeydi!..

Ava giderken avlanmıştı.... Ne büyük talihsizlikti bu...

Yok, yok! Ölmek istemiyordu...

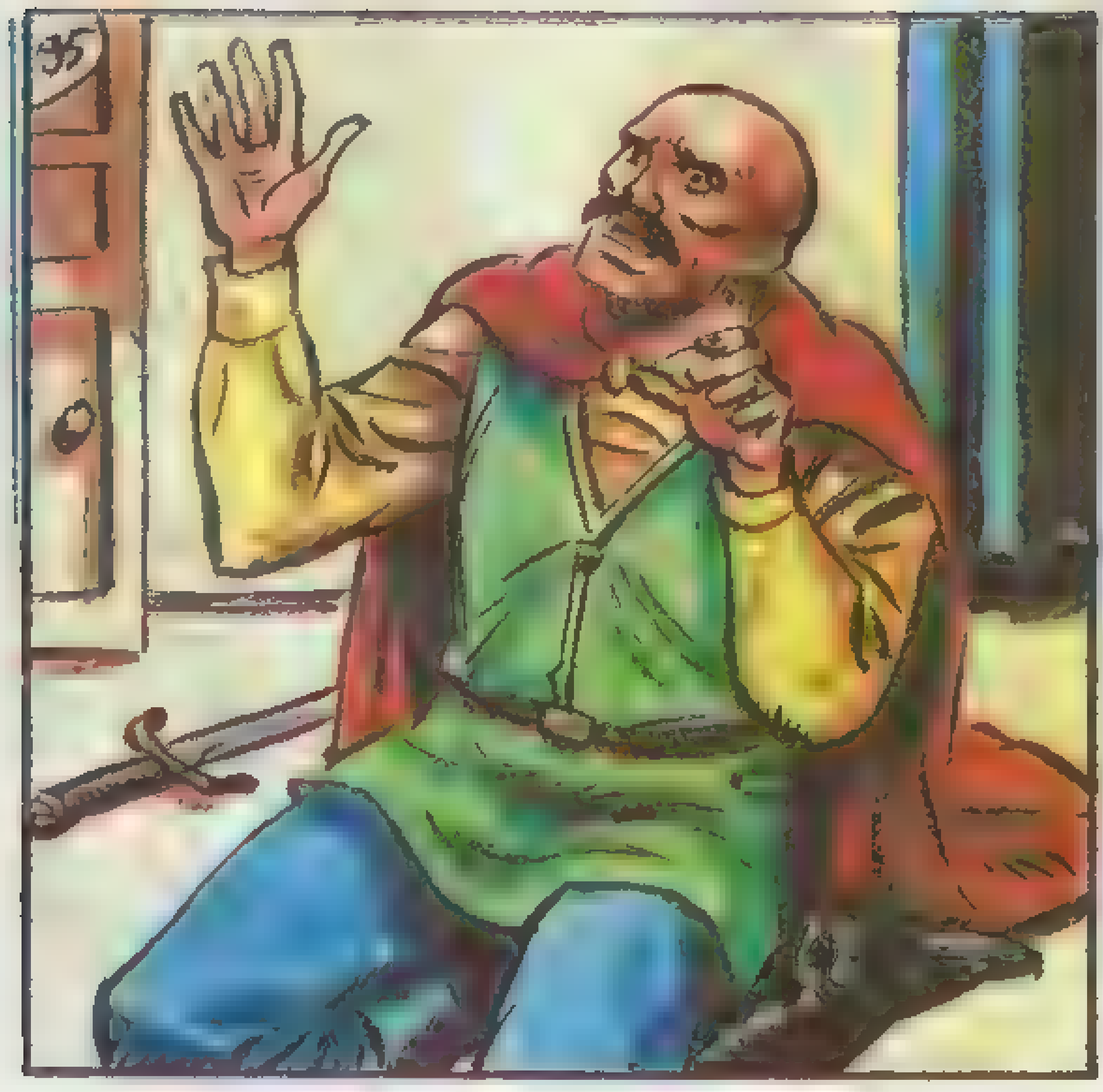

Ölmemeliydi...

Birden elindeki kılıcı fırlatıp attı, iki dizinin üzerine düşerken ellerini Durakoğlu'na doğru uzatıp inledi:

—Merhamet!... Ne olur bana kıyma! Beni öldürme yiğit delikanlı!

Durakoğlu, adama tiksinerek baktı:

—Kabadayılıktan ne çabuk vazgeçtin? Kılıcını al, dövüş benimle... Sana kendini savunma hakkı veriyorum...

Davidov paniğe kapılmıştı...

—Hayır! Seninle dövüşemem. Gücüm yetmez buna... Öldürdüğün şu iki adam, on kişiye bedeldi... Ben tek başıma nasıl boğuşurum seninle...

—O halde, ölmeye hazırlan!

—Hayır, hayır! Yalvarırım öldürme beni... Ben sefilin biriyim... Beni öldürerek kılıcını kirletme!

—Öleceksin Davidov... Gebermen la-

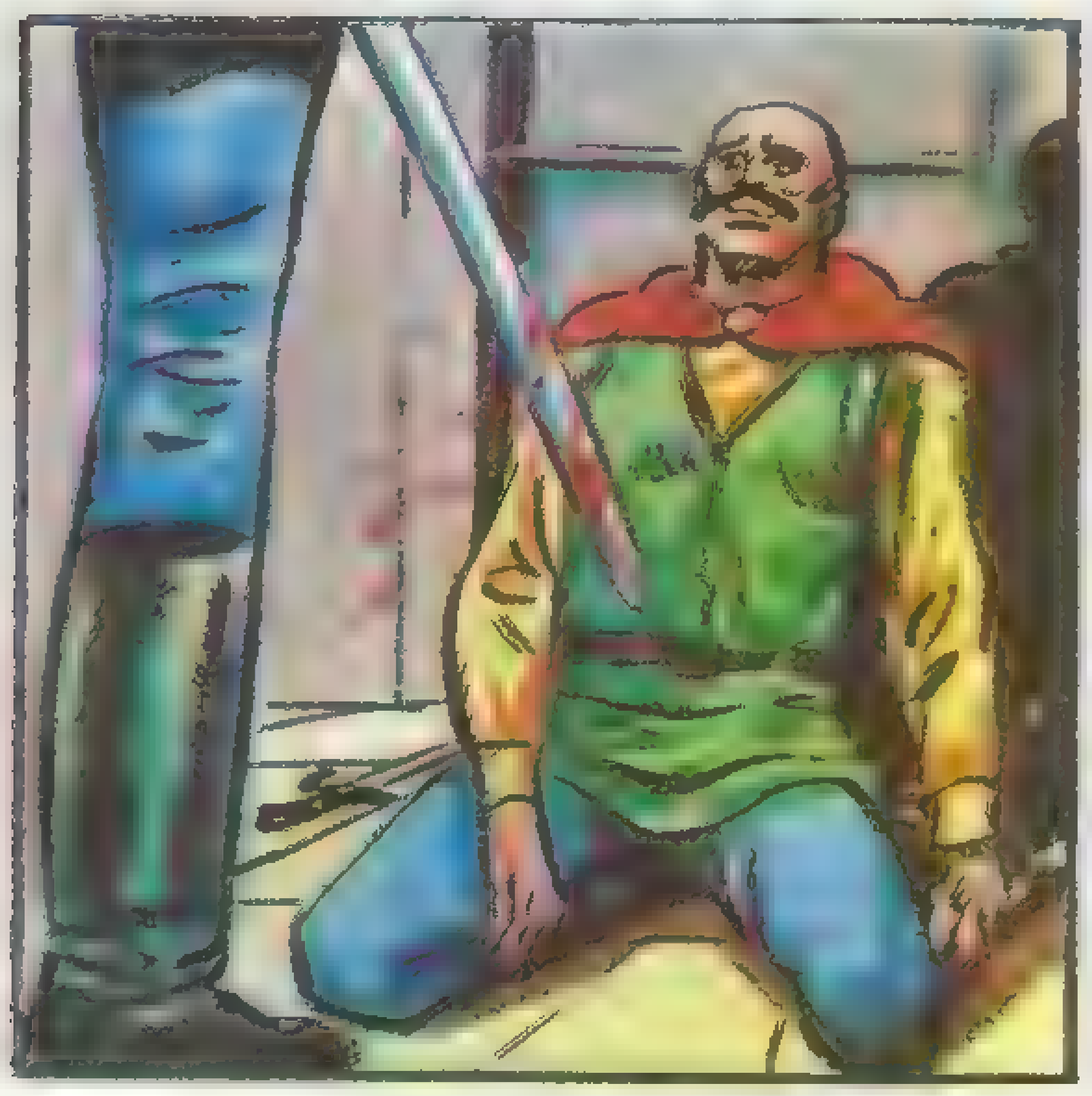

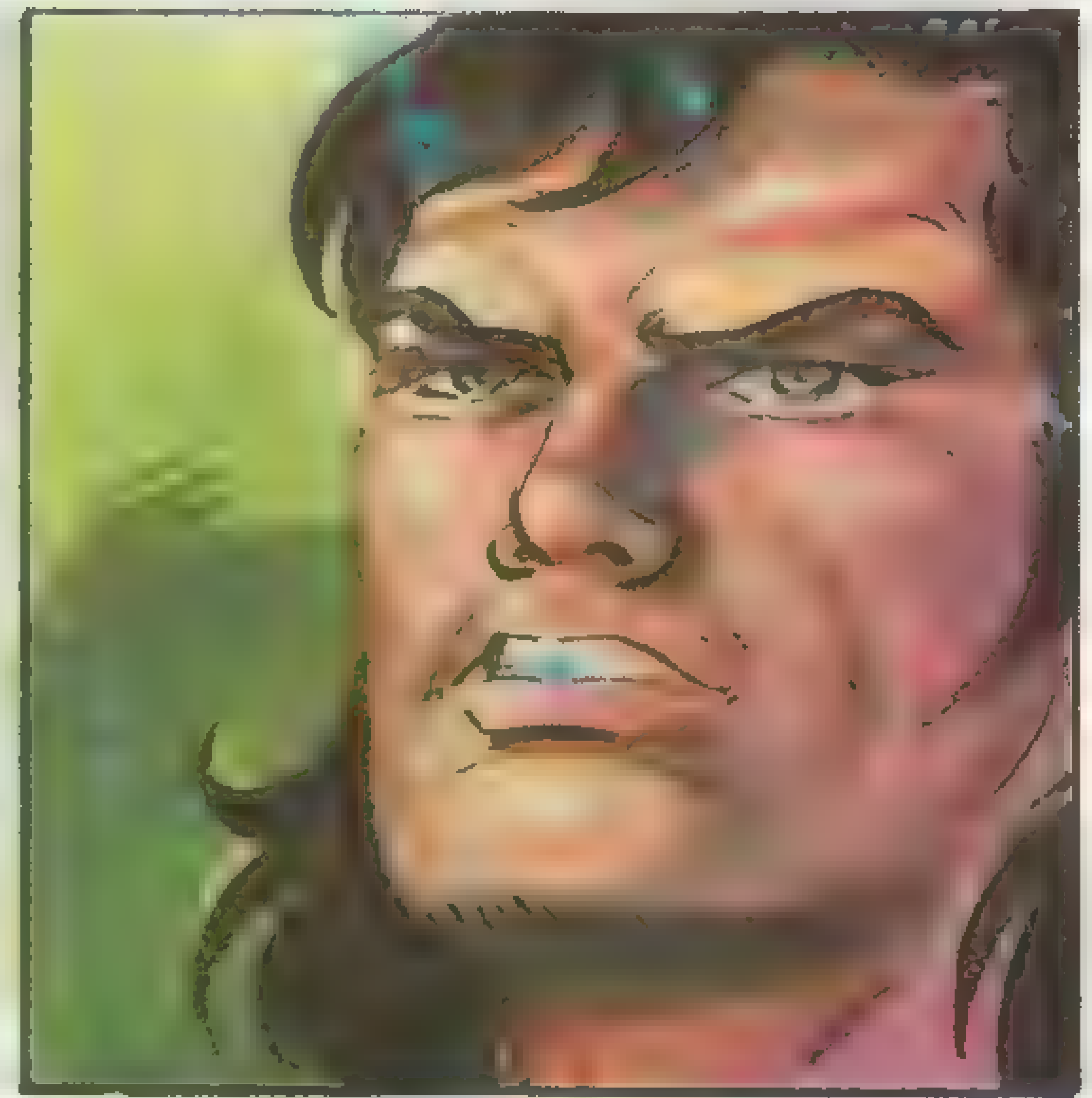

zım... Bunu hak ettin... Seni öldürmeye yemin ettim!

—Ben sana ne yaptım ki yemin ettin?

—En yakın arkadaşımı, korkunç işkencelerle öldürttün...

—Kim... Kim en yakın arkadaşın?

—Türk elçisi Mustafa bey... Ben, Moskova'ya onunla beraber gelmiştim...

Sorgu Yargıcı Davidov, o an tüm gerçeği anladı... Gözleri iri iri açıldı. Sesi boğazında düğümlendi:

—Sen... Sen Türk'sün... Haftalardır arayıp bulamadığımız Durakoğlu'sun sen...

—Evet. İyi bildin. Durakoğlu'yum ben...

—Sen casussun... Düşündüğüm doğru çıktı... Sen Çar'ı da öldüreceksin... sezgilerim beni yanıltmamış...

—Evet... Sıra ona da gelecek... Seni neden affedemeyeceğimi anladın değil mi? Mustafa beyin kanını yerde bırakmayacağım...

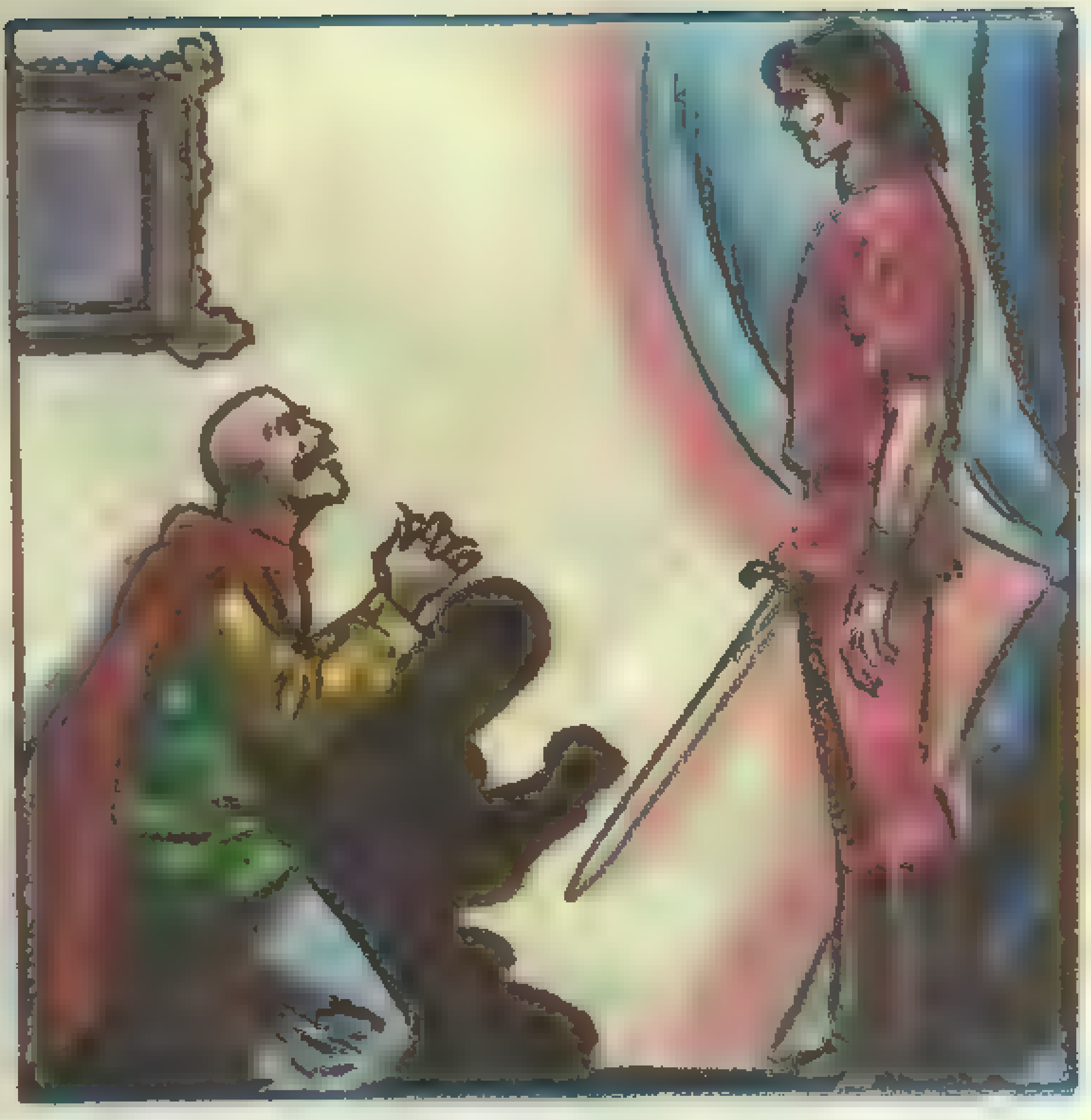

Sorgu yargıcı Davidov, Durakoğlu'nun bakışlarından ölüm kararını okumuştu. Yaprak gibi titriyordu. Son bir umutla inledi:

—Evet, gebertilmeyi bin defa hak ettim. Ama sen bu işi yapma... Ben köpeğin biriyim... Hiçbir asilzade, kılıcını bir köpeğin pis kanıyla kirletmez..

—Ben asilzade değilim... Türklerde asilzadelik yoktur... Her Türk, sizin bütün asilzadelerinizden daha soyludur...

Davidov, Durakoğlu'nu yumuşatacağını zannederek tasdik etti:

—Evet... Bütün Türkler asilzadedir. Merhamet et, acı bana.... Bir köpeğe kılıç çekilmez, tekme atılır... Sen de tekmele beni, döv, kemiklerimi kır ama öldürme...

Durakoğlu, önünde diz çökmüş bulunan, ölümden bu derece korkan ve köpekleşen adama iğrenerek baktı...

Yüzlerce kişiyi işkencelerle öldüren ca-

navar ruhlu katil bu değildi sanki... Aşağılık bir yaratıktı.Durakoğlu, böyle inleyen, yalvaran, merhamet dilenen bir düşmanı öldüremezdi... Kararsızlıkla durdu... Davidov:

—Beni öldürürsen, bu saraydan çıkamazsın, dedi. Çünkü herkese emir verildi. Seni gördükleri yerde tutuklayacaklar!

Durakoğlu, kapıya giderek dışarıyı dinledi...

Davidov'un gözleri sevinçle parladı...

Hain adam böyle bir fırsat bekliyordu...

Ansızın koynunda sakladığı bir tabancayı çıkardı.

Bu, tek kurşun atan, minik bir piştovdu...

Yüzünde zalim bir ifade belirdi:

—Hah, hah, ha! Aptal herif!... Şimdi ben seni geberteceğim!..

Durakoğlu geri dönüp Davidov'a baktığı vakit buz kesildi sanki...

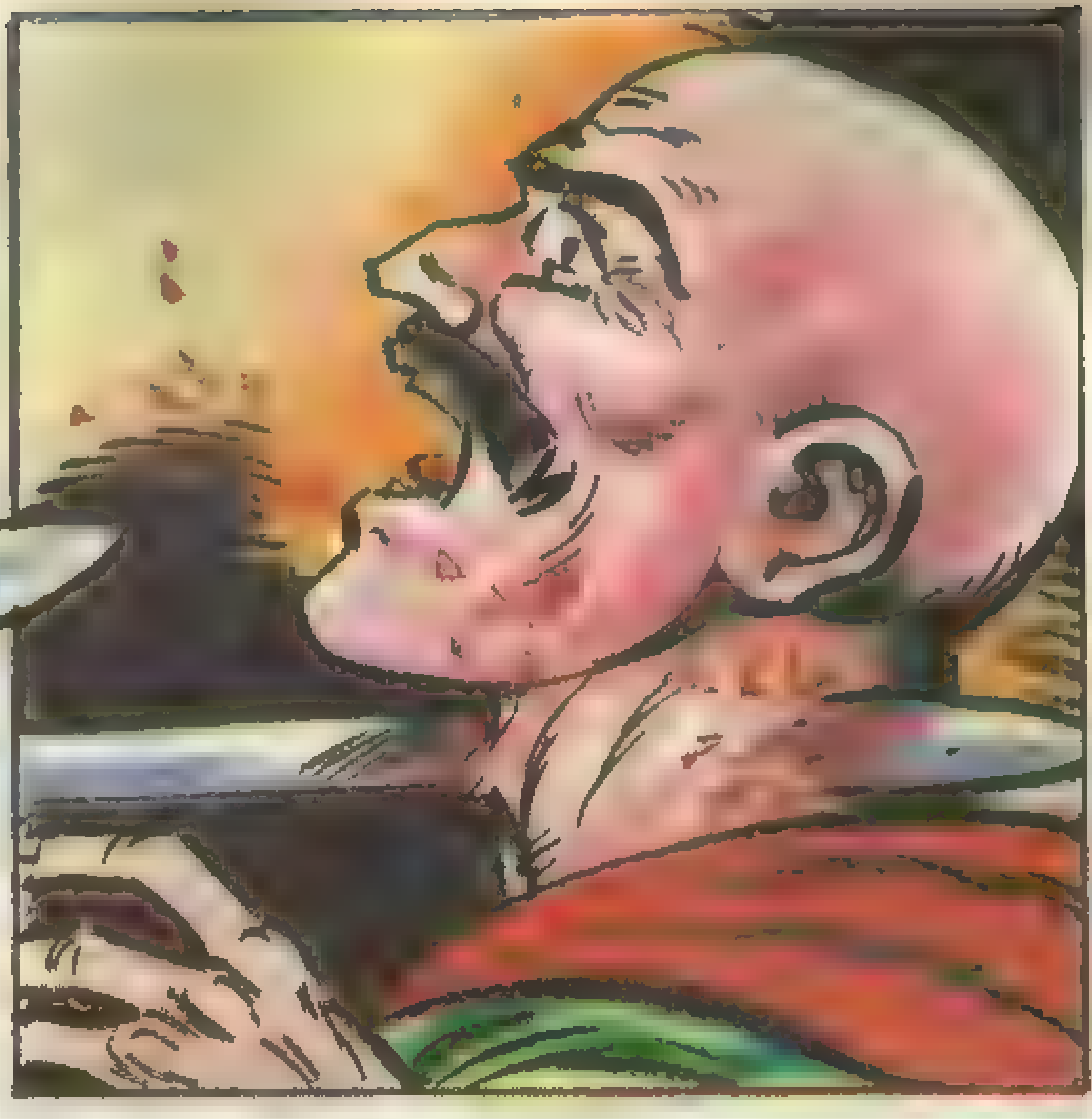

Adamın elindeki küçük piştov ateş ve ölüm kusmaya hazırdı...

Durakoğlu, adama bir an acımakla ne büyük hata ettiğini anladı... Davidov vahşi bir kahkaha attı:

—Geber köpek!... Ve tetiğe bastı...

Fakat Durakoğlu, her türlü tehlike karşısında son derece iyi eğitilmiş, olağanüstü bir insandı.

Davidov tetiğe basarken, o kendini çoktan yere atmış ve elindeki kılıcı hain adama doğru savurmuştu.

Kılıç havada mızrak gibi uçtu ve Davidov'un boğazına saplandı, ucu ensesinden dışarı çıktı.

Adam, ağzından korkunç hırıltılar çıkararak, kanlar içinde yere yuvarlanırken tetiğine bastığı tabancadan çıkan kurşun tavana saplandı.

Durakoğlu, sanki Mustafa beyin ruhuy-

la konuşur gibi mırıldandı:

—İşte, seni öldürenlerin ikincisi de cezasını buldu. Mustafa bey... Şimdi sıra en büyük katile geldi... Yemin ederim ki, Çar'ı da öldürüp senin ruhunu şad edeceğim!..

Dışarıda çan sesleri ve konuşmalar duyulmaya başlamıştı.

Bütün saray ayaklanmıştı sanki...

Durakoğlu:

—Silah sesini duydular galiba! diye mırıldandı. Sonra kapıyı açarak koridora fırladı.

Hızlı hızlı yürürken her an kendisini yakalamaya gelecek muhafız kıtasını bekliyordu.

Hayır... Kimsecikler yoktu meydanda...

Geniş koridorda ilerledi...

Hızlı hızlı yürürken **"Acaba hangi yol beni dışarıya götürür?"** diye düşünüyordu. Kimseye görünmemeye çalışarak koridorlarda yarım saat kadar rastgele dolaştı. Sarayın her yanından gürültüler gelmeye başlamıştı.

Devamı Gelecek Sayıda

Koridorlarda muhafızlar koşuşuyor, küfürler, homurtular, birbirine karışıyordu...

Durakoğlu buna önce bir anlam veremedi..

Birden, koridorun ön kısmından bir gürültü geldi. Muhafızların başındaki subay:

—Ne tarafa gitti acaba?

—Hain herifin Türk casusu olduğu belliydi.

—Sorgu yargıcı Davidov'u öldürmüş.. Hem de yanındaki iki muhafızı ile beraber..

—Alçak namussuz. Bu cinayetinin cezasını mutlaka ödemeli..

—O iki muhafız, sarayın en iyi silahşörleriydi..

—Bunu tek başına yapması mümkün değil.. Herhalde ona yardım eden birileri var..

—Hizmetçiler sarayın bu tarafında bir yabancının dolaştığını bildirdiler.. Onu mutlaka yakalayacağız!..

—Hemen bulup işkembesini sökelim herifin..

—Yoksa Çar, bizim kellemizi uçurur!..

Durakoğlu adımlarını sıklaştırdı. Ama nereye gideceğini bilmiyordu. Dev Kremlin Sarayı'nın koridorlarında kaybolmuştu.

Acaba Davidov ile iki muhafızının ölümünü hemen nasıl öğrenmişlerdi?

Doğrusu saray muhafızlarının bu kadar çabuk harekete geçebileceğini hiç ummamıştı..

Durakoğlu koşmaya başladı. Bir yandan da:

—Tazı gibi koku alıyor bu adamlar. İzimi buldular galiba! diye düşünüyordu..

Tam koridorun köşesine ulaşmıştı ki, karşı taraftan bir takım sesler gelmeye başladı. Bunlar, başka bir muhafız kıtasının ayak sesleriydi..

—Rap...Rap...Rap...

Durakoğlu endişe içinde:

—**Şimdi sıkıştık galiba?** diye mırıldandı.

Arkasında bağırıp çağırarak koşan kalabalığın sesi her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

Başını koridorun köşesinden uzatarak baktı. Gelen on kişilik bir asker grubuydu.. Hepsinin de ellerinde ok ve mızrak vardı..

Durakoğlu, rengi uçarak:

—**İşte sonum geldi!** diye düşündü..

Arkasından öfkeli bir kalabalık, önünde okçu birliği varken,kuş olsa kaçamazdı..

—**"Eğer Çar'ın eline düşersem mahvoldum demektir!"** diye düşündü..

Kendisini korkunç bir son bekliyordu. Çar İvan onu akıl almaz işkencelerle öldürtürdü. Sarayda adam öldürmenin cezası buydu..

Durakoğlu, umutsuzca çevresine bakınırken, kalbi yerinden fırlayacak gibi heyecan-

la çarptı..

Koridorda pencere yoktu ama bir kapı vardı.

—**Eğer bu kapı açıksa kurtuldum demektir!** diye sevinçle mırıldandı.

Kapıyı yokladı. Kilitli değildi. Ayağının ucuyla iterek açtı. İçeride kimse yoktu. Hızla girip kapadı.

Koridordaki sesler yaklaştı, yaklaştı..

Bağıran, küfreden, lanetler okuyan adamlar gürültüyle geçti, gitti..

Durakoğlu'nun dudaklarının ucunda bir zafer gülümsemesi belirdi.

—**Şimdi buradan çıkabilirim!**

Durakoğlu'nun dudaklarındaki gülümseme dondu kaldı.

Çok garip bir şeydi bu..

Az önce girdiği kapı kilitlenmişti.

Hafif bir dokunuşla açılıveren kapının kilitlenmesi garip olduğu kadar korkunçtu da..

Durakoğlu, kaşlarını çatarak:

—İşte bu fena! diye mırıldandı.

Cesur adımlarla yürüyüp koridorda ilerlemeye başladı. Girdiği kapının tam karşısında, dar bir koridora açılan gizli bir geçidin kapağı vardı.

Her taraf ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Bir kaç dakika ilerledikten sonra gittiği yolun geniş bir kapının önünde bittiğini gördü.

—Başka çıkış yolu olmadığına göre devam etmekten başka çare yok" diye mırıldandı..

Sinirleri iyice gerilmiş, içini bir öfke bürümeye başlamıştı:

—Garip bir şey dönüyor ama bakalım ne? diye düşündü.

Geniş kapıdan geçip, karşısına çıkan taş merdivenleri sıkıntı ile indi. Bıçağını çek-

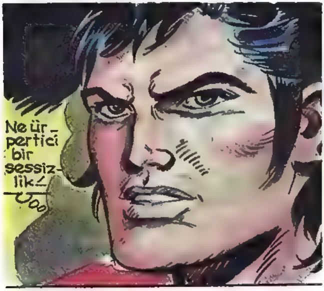

miş, kabzasını avucunun içinde kinle sıkmaya başlamıştı.

Başka çıkış yol olmadığına göre, devam etmekten başka çaresi yoktu..

Sessizlik onu ürpertiyordu..

Bir mezar sessizliğine benziyordu bu sessizlik.

Durakoğlu'nun bütün hatları gerilmişti. Gözleri kısık, çeneleri kaskatıydı.

Kapısı aralık olan bir odaya girdi.

Birden "Çat" diye bir ses duyuldu.

Girdiği kapı kilitlenmişti.

Sinirleri iyice gerilen Durakoğlu'nun kanı damarlarında daha hızlı, daha öfkeli, daha deli akmaya başlamıştı.

—"Garip şey! Bütün kapılar böyle kapanacak mı?" diye düşündü.

Kalbi küt küt atarak odada bir kaç adım ilerledi.

Ansızın şeytani bir kahkaha duyuldu.

—Hah, hah, ha! Her adımda ölümüne biraz daha yaklaşıyorsun yabancı!

Bir kadın sesiydi bu.. Nereden geldiği belli olmayan, vahşi ve hınzırca bir ses...

Durakoğlu yumruğunu sıkarak haykırdı:

—Benimle hangi sersem alay ediyorsa, bunu da ona pahalıya ödeteceğim.

Aynı kadın sesi cevap verdi:

—Seninle alay eden benim.. Bana ne yapacağını sorabilir miyim?

Bu seste alaylı bir ifade vardı...

Durakoğlu elinde bıçağıyla hızla döndüğü vakit, Kontes Hanna'nın çarpıcı güzelliği ile karşılaştı, birden şaşırdı kaldı..

Çar'ın ikinci gözdesi, Kontes Hanna, salonun ortasında ayakta duruyordu..

Onu görünce, Durakoğlu'nun gözleri adeta kamaştı.. Delikanlı, bu kadar çekici güzellikle bir kadına çok az rastlandığını

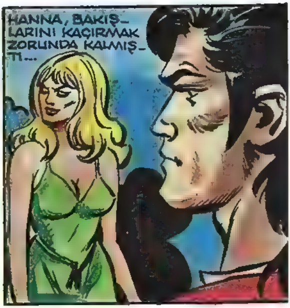

düşündü.

Kontes Hanna, en az Prenses Aleksandra kadar güzeldi..

Genç kadın, Durakoğlu'nun üzerinde uyandırdığı etkiyi görünce hafifçe gülümsedi.. erkekler üzerinde hep aynı çarpıcı tesiri yaratmakla övünürdü.

Birkaç saniye sonra Durakoğlu'nun şaşkınlığı tamamen geçti.. Şimdi gözlerini Kontes Hanna'nın gözlerine dikmiş, bakıyordu.

İki çift göz arasında sessiz bir savaş oldu. Sonunda Kontes Hanna bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Sinirlendi ve heyecanlandı.

Kontes, hayatında ilk defa, karşısında tam bir erkek üstünlüğü ile durup kendisine sakin, fakat dimdik bakan bir adam görüyordu.

Delikanlının duruşu terbiyeli, fakat bakışları alaycı idi.

Kontes Hanna, bu genç adamı, Prenses Aleksandra ile sevişirken görmüştü. Mükemmel bir erkekti. Ona hayran olmuştu..

İçinden canı onu çekti.. Genç kadının heyecanlandığı, güzel göğsünün hızlı hızlı kalkıp inişinden anlaşılıyordu.

Kontes Hanna, **"Acaba bana ne oldu birdenbire?"** diye düşündü.

Durakoğlu'nun erkeklik taşan duruşu, alaylı gülümsemesi, onu çok etkilemişti..

—Sanıyorum kaçıyordun! dedi.

Durakoğlu sakin bir tavırla:

—Evet... Dışarıya çıkacak bir yol arıyordum..

—Üç kişiyi öldürdün.. Bu sarayda alarm tertibatları çok iyi çalışır.. Muhafızlardan biri ağır yaralıydı.. Ölmeden önce katilin adını verdi.. Yani senin adını..

—Demek cinayet suçundan aranıyorum.

—Evet.. Bunun cezasının idam olduğunu biliyor musun?

—Biliyorum. Ama mecburdum öldürmeye..

—Koridorların çeşitli yerlerinde askerlere yolları kestirerek seni, bu tarafa benim getirttiğimi de biliyor musun?

—Hayır..Bunu neden yaptınız?

—Hakkında duyduklarım, içimde seni daha yakından tanıma isteği uyandırdı.

Durakoğlu, salonu iyice gözden geçirdikten sonra, karşısında duran eşsiz güzellikteki kadına dikkatle baktı ve içinden şunları geçirdi:

—"Bu kadın ne demek istiyor, bir türlü anlayamadım. Demek ki, emrindeki birliklere yolları kestirip, istediği yolu açık bıraktırarak beni bu yana sürüklemiş.. Peki ne yapacak?"

Durakoğlu düşüncesinin burasında kendi kendisine gülümsedi:

—"Ne olursa olsun o kadar güzel ki, onunla biraz çene çalmak isterim!"

Kontes Hanna sordu:

—Sen önceki gün, tek başına yedi haydutla dövüşen ve onları kaçıran silahşör değil misin?

Durakoğlu, alçakgönüllü bir gülümseyişle:

—Evet, dedi. Adi haydutlardı.. Önemli bir iş değildi..

Kontes Hanna devam etti:

—Yaptıklarını hayranlıkla dinledim, sense önemli bulmuyorsun, yiğit bir gençsin.

—Teşekkür ederim Kontes.. Senin her şeyi kolayca beğenen bir insan olmadığını sanıyorum. Bu bakımdan sözlerin bence çok değerlidir..

Kontes tatlı tatlı gülümsedi:

—Kılıcın gibi zekan da güçlü.. Gerçekten benim hayret ve takdirimi kazanan çok az

insan vardır..

Delikanlının dünyaya metelik vermez, sakin hali, keskin bakışları, ılık ses tonu Kontes'te bir titreme yaratmıştı. İçinden:

—"Garip şey! Ben mi heyecanlanıyorum? Hadi canım sende. Dünyada beni heyecanlandıracak erkek var mıdır? Erkeklerin hepsi benim için birer oyuncaktır!" dedi.

Şu basit ve fakir görünüşlü genç, tüm Rusya'yı yönetmeye hazırlanan Kontes Hanna'yı nasıl oluyor da heyecanlandırıyordu? Olur şey değildi!

—Başın dertte delikanlı! dedi. Bu saraydan sağ çıkman mümkün değildir..

Durakoğlu inanılmayacak kadar soğukkanlı bir tavırla:

—Evet, bunu biliyorum! diye cevap verdi..

Kontes'in yüzünü kurnaz bir gülümseme kapladı:

—Sana ancak ben yardım edebilirim...

Delikanlı memnun bir tavırla başını eğdi:

—Ben de senden bunu isteyecektim.. Bana saraydan nasıl sağ çıkabileceğimi gösterirsen sana ömür boyu minnettar kalırım Kontes..

Kontes Hanna, dantelalarla süslü, geniş koltuğa oturdu:

—Ayakta durma, gel otur yanıma!

Durakoğlu, kadının dediğini yaptı. Bir yandan da düşünüyordu:

—"Bu kadın çok kurnaz ve tehlikeli.. En tehlikeli yanı da güzelliği galiba? Bu dişiliğiyle saraydaki bütün önemli kişileri avucunun içine almıştır. Güzelliğini silah gibi kullanıp başarıya ulaşacağını kendisi de biliyor! Acaba bana yardım etme fikrinde samimi mi?"

Kontes Hanna sordu:

—Düşünceli görünüyorsun?

—Yoo, hayır!.. Bana neden yardım etmek istediğini düşünüyorum.. Hayatta hiçbir şey karşılıksız olmaz..

Kontes Hanna çapkınca gülümsedi:

—Elbette bunun karşılığını isteyeceğim senden..

Durakoğlu'nun erkekçe duruşu, Kontes Hanna'nın kalbinde aşk ve ihtiras kıvılcımları yaratmıştı. Ondaki çekiciliğin nedenini öğrenmek istercesine delikanlıya sokuldu, güzel ağzını ona uzattı:

—Öp beni!

Durakoğlu gülümsedi:

—Bu bir emir mi?

Kontes Hanna'nın beyaz kolları, delikanlının boynuna dolandı, ılık nefesi yüzünü yaladı:

—Ben emirle sevilecek kadar çirkin bir kadın mıyım?

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen: Ragıp DERİN

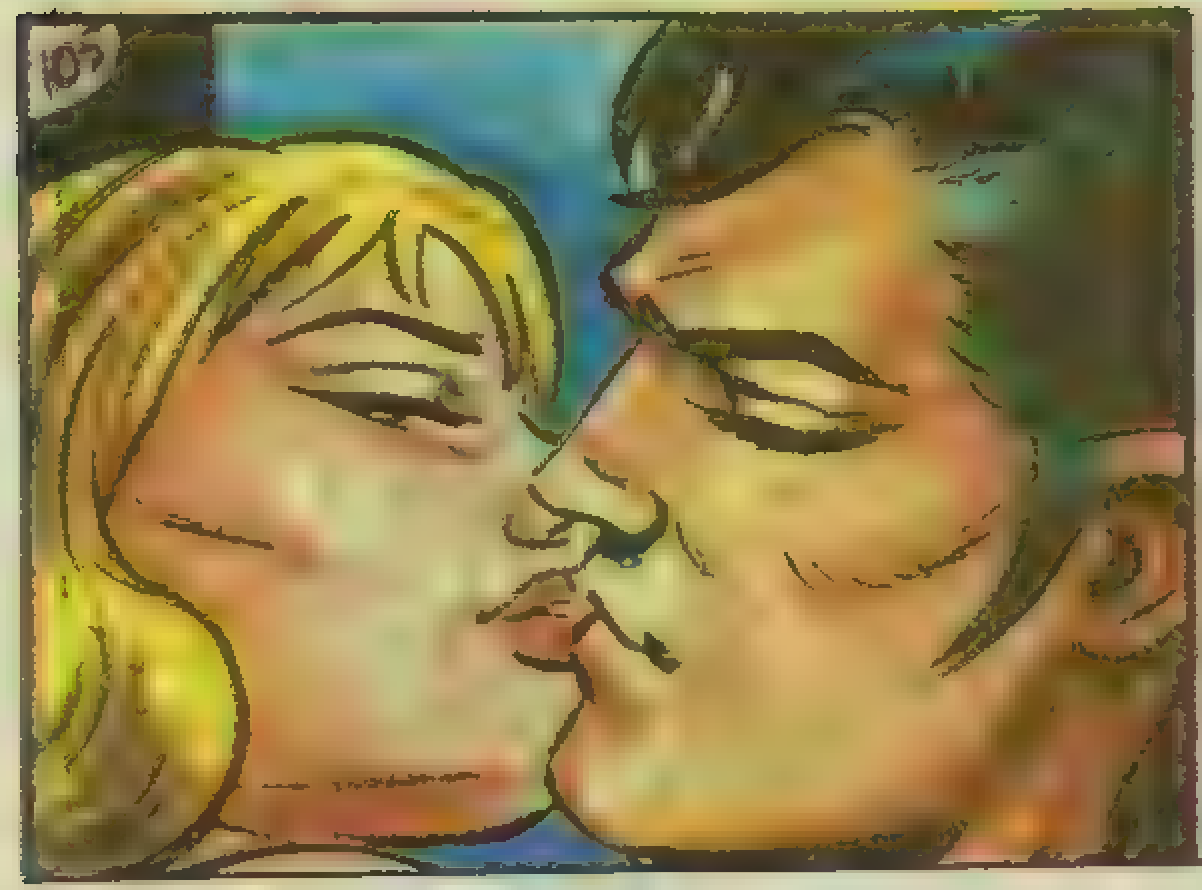

Durakoğlu kalbinin titrediğini hissetti... Yanıbaşına kadar gelen bu güzelliği reddedemezdi.. Reddetmesi için bir sebep de yoktu...

Dışarıda onu ölüm bekliyordu.. Oysa burada şimdilik emniyetteydi.. Sevişmek dururken, ölüme koşmanın ne anlamı vardı?

Yüzüne doğru uzanan ve bir gül goncasının pembe katmerlerini andıran nemli dudakları kanatırcasına öptü...

Bir alev, dudaklarından beynine, oradan da kalbine saplandı sanki.. İki genç gövdeyi, derin bir şehvet titremesi sardı...

Kontes Hanna, dudaklarını, Durakoğlu'nun ağzından koparırcasına ayırdı:

—İlk imtihanı başarıyla geçtin.. Diyebilirim ki bugüne kadar rastladığım en ateşli erkeksin!

Durakoğlu, ciddi mi, yoksa alay mı olduğu anlaşılmayan bir sesle:

—Teşekkür ederim Kontes, dedi.. Ben olsam olsam, bu ateşi canlandıran küçük bir kıvılcım olabilirim.. Gerçek ateş sensin...

—Güzel konuşuyorsun.. Şimdi söyle bakalım, o kadını da böyle öpüp, iltifatta bulundun mu?

—Hangi kadını?

—Benim rakibem olan kadını.. Prenses Aleksandra'yı...

—Demek onunla aramda bir ilişki olduğunu sezdin...

—Elbette.. Benim, sarayda her şeyden haberim olur...

—Öyleyse neden bana bu soruyu soruyorsun?

—Onu sevip sevmediğini öğrenmek istiyorum...

Durakoğlu, içinde bulunduğu ölüm tehlikesine rağmen başını gururla dikti... O asla yalan söylemezdi.

—Evet, Prenses Aleksandra'yı seviyorum...

Kontes Hanna birden, kalbine bir hançer yemiş gibi sarsıldı. Gözlerini kapadı ve sarardı. O karşısında hep yalancı ve dalkavuk erkekler görmeye alışmıştı.. Durakoğlu'nun tok sözlülüğü onu şaşırttı:

—**Peki, beni sevmeye değer bulmuyor musun?** diye sordu...

Durakoğlu hafifçe gülümsedi:

—**Senin henüz tadına bakmadım Kontes...**

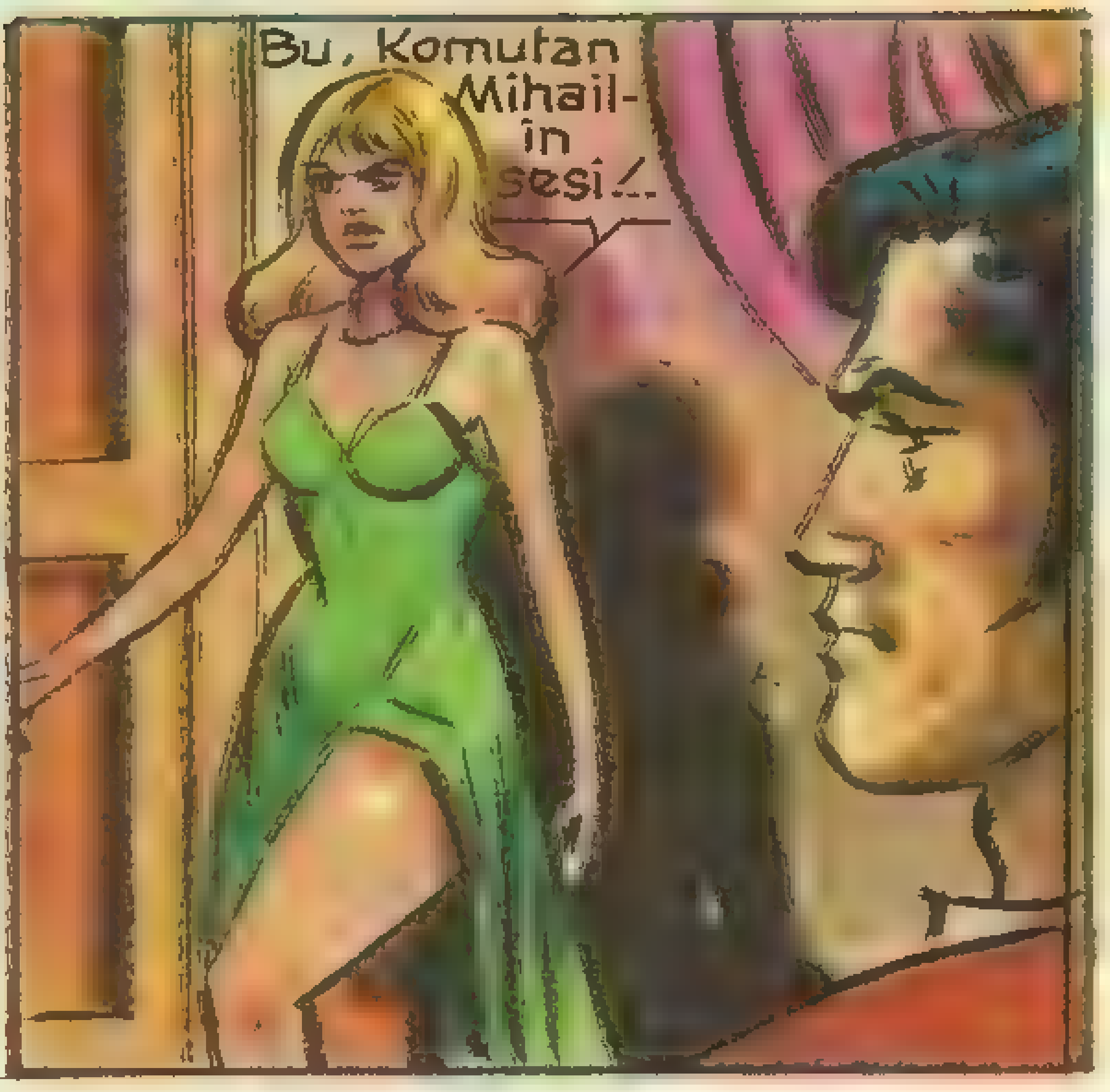

İzin verirsen fikrimi daha sonra söyleyeyim...

Bu sırada kapı şiddetle vuruldu.. Dışarıdan heyecanlı bir ses geldi:

—**Kontes Hanna!..Kontes Hanna!..**

Genç kadın hafifçe sarardı ama, kendini çabuk toparladı:

—**Bu komutan Mihail'in sesi... Şenin buraya girdiğini gördüler mi acaba?**

Kontes Hanna, sesini yükselterek sordu:

—**Ne var komutan? Kapımı böyle yumruk-**

lamak cesaretini nereden buluyorsun?

—**Beni bağışlayın Kontes... Üç kişinin katili olan haydutun bu yana doğru kaçtığı görülmüş.. Acaba yakınlarda bir yere saklanmış olabilir mi?**

Durakoğlu heyecanlı bir duruşla, konuşmanın sonunu bekliyordu.. Her an kavgaya hazırdı.. Kafasında ölüm şimşekleri çakıyordu:

"—**Galiba şimdi mahvoldum!**" diye içinden mırıldandı...

Kontes Hanna'nın bir işaretiyle askerler salona dolar ve kendisini kıskıvrak yakalarlardı...

Bunun sonu, korkunç işkencelerle ölüm demekti...

Zalim bir insan olan Çar'ın kendisine acıması mümkün değildi...

Durakoğlu kararını verdi:

"—**Ne yapalım.. İnsan bir kere ölür.. Ölümden korkmadığımı bu saray eşkiyalarına göstermeliyim!**"

•Yazılşleri Müdürü: YALMAN AKNAR• İLYAY A.Ş. Tesislerinde basılmıştır. •Telefon: 512 00 50

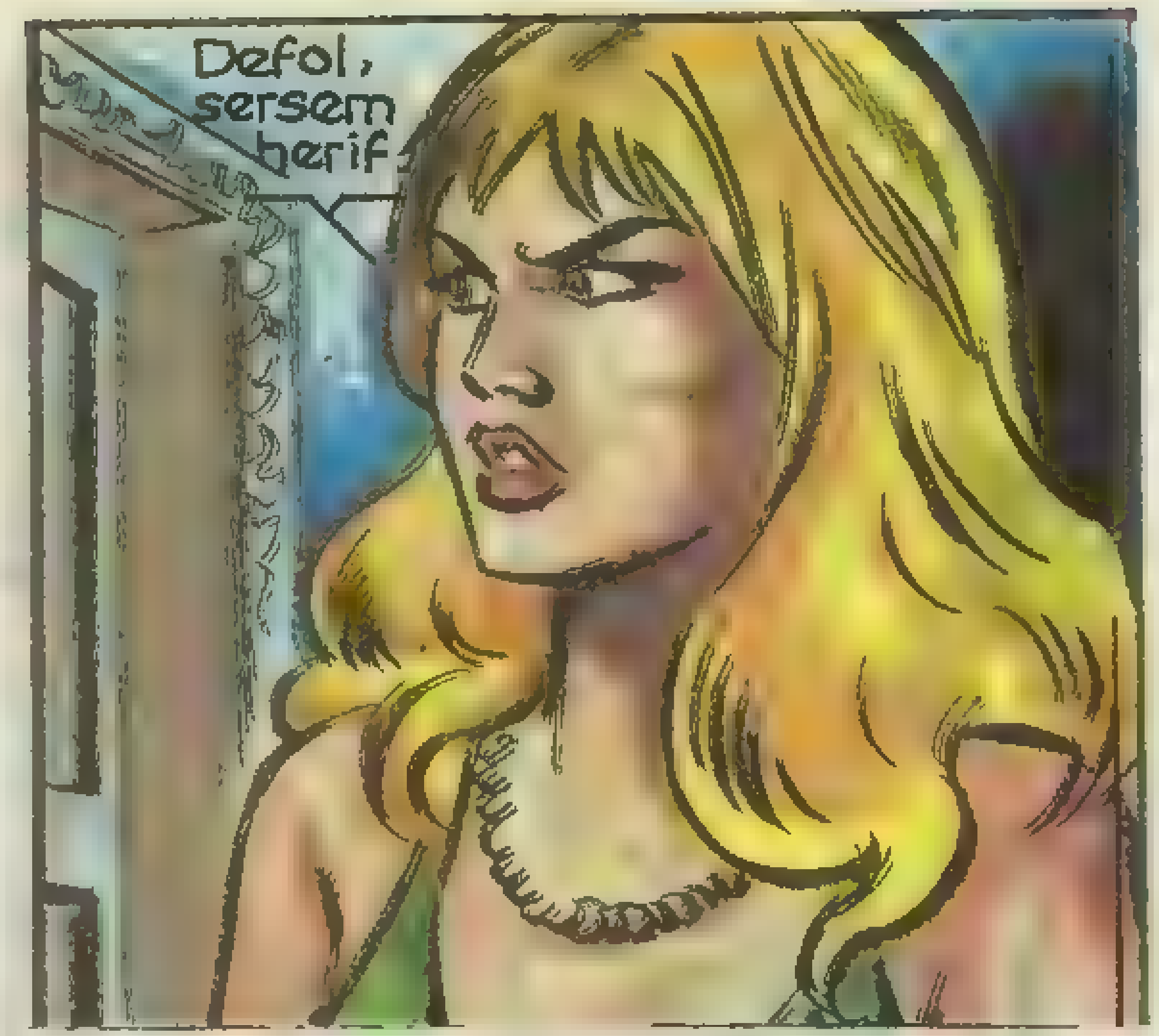

Soğukkanlılıkla işin sonunu beklemeye başladı. Boğuşmaktan, dövüşmekten korkusu yoktu. Ölmeden önce herkese meydan okumak, kıyasıya çarpışmak, bir Türk'ün ölüm karşısında bile pervasız davrandığını göstermek istiyordu..

Komutan Mihail, kapının dışından, özür dileyen bir sesle tekrarladı:

—İzin verirseniz çevreye bir bakalım efendim... Haydut hiç umulmadık bir yere saklanmış olabilir.

Kontes Hanna öfkeden boğulurcasına haykırdı:

—Defol sersem herif!.. Kapının dışında dur ve emirlerimi bekle!

Durakoğlu, Kontes'in, komutanı kovduğunu görünce:

"**—Hımmm... İş biraz uzayacak galiba?**" diye düşündü.

Doğrusu Kontes Hanna'nın cesaretine diyecek yoktu.

Genç kadının, Durakoğlu'na dikilen gözlerinde tarif edilmez bir soğukluk vardı:

—Komutan Mihail seni arıyor! Onun eline geçersen ne olur biliyor musun?

Durakoğlu'nun yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yoktu:

—Evet... Beni Çar'a teslim eder.. O da cellata verir... Bütün kemiklerimi birer birer kırarlar.. Sonra etlerimi ateşte kızartırlar...

Kontes Hanna, güzel fakat vahşi gözlerinden, Durakoğlu'nun erkek yüzüne dikkatli bir bakış uzattı:

—Gerçekten yürekli bir insansın... Seni kutlarım.. Hayatının tehlikede olduğunu bildiğin halde kılın bile kıpırdamıyor...

Durakoğlu, dünyaya metelik vermeyen alaycı tavrıyla cevap verdi:

KARA MURAT
Sahibi İLBAS İLERİ BASIN VE YAYIN ENDÜSTRİSİ A.Ş. adına HALDUN SİMAVİ
Genel Müdür: Kemal KINACI Müessese Müdürü: Berkan KILIÇ
İdare: Alayköşkü Cad. Eryılmaz Sok. Cağaloğlu/İSTANBUL

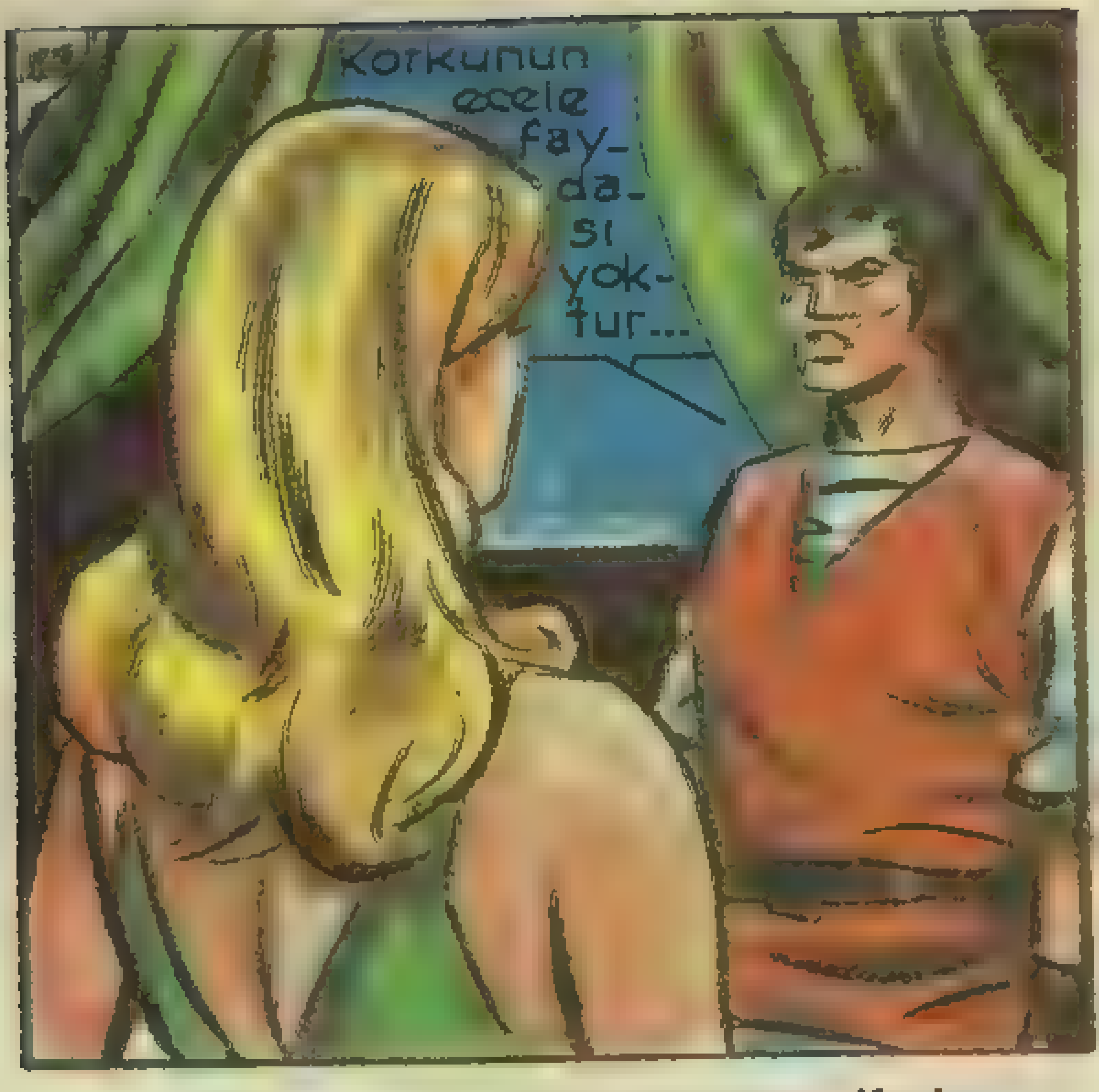

—Bizde bir laf vardır Kontes... Korkunun ecele faydası yoktur, derler...

—Güzel bir söz... Fakat her şeye rağmen bu seni kurtarmaz. Çar'ın en yakın üç adamını öldürdün. Belki önceki gün Moskova nehrinde cesedi bulunan Cellat Leon'u da sen öldürdün...

Durakoğlu, Kontes Hanna'ya ilgiyle baktı:

—Hayret.. Bir falcı gibi her şeyi biliyorsun Kontes... Evet.. Celatı da ben öldürdüm.. Çünkü o, Aleksandra'yı öldürmeye gelmişti...

Durakoğlu meydan okurcasına konuşurken, bir yandan da "Ne olacaksa olsun.. Adamlarını çağırsın da başlayalım dövüşe.." diye düşünüyordu...

Gerçi istese bir atılışta Kontes'i kıskıvrak yakalayabilirrdi ama o, canını kurtarmak için kadını rehin almaya tenezzül etmeyecek kadar soylu bir ruha sahipti...

Kontes Hanna, garip bir şekilde gülümsedi:

—Suçun büyük.. Ama yine de sana yardım

edeceğim.. Yalnız bana bir söz vermeni istiyorum!

—Ne sözü?

—Çar'ı öldürmek fikrinden vazgeçeceksin ve...

—Evet, ve...

—Prenses Aleksandra'yı öldüreceksin! Çünkü ondan kurtulmak istiyorum!

Durakoğlu'nun gözleri nefretle parladı.. Bu kadın kendisini ne sanıyordu? Onun emriyle sevdiği kadını öldürüp elini kana bulayacak kadar aşağılık bir yaratık olarak mı görüyordu Durakoğlu'nu?

Kontes Hanna, insanların ölüm korkusuyla her şeyi yapabileceklerine inanıyordu. Zaferinden emin bir şekilde gülümsedi:

—Aleksandra'yı öldür ve sen sağ kal.. Anlaştık değil mi? Bu konuda sana olan güvenimi sarsmayacağını umarım...

Durakoğlu korkunç bir gülümseyişle:

—Keşke bana güvenmeseydin! diye cevap verdi.

Kontes Hanna hayretle yerinden sıçradı. Rengi uçarak sordu:

—Neden?

Durakoğlu'nun bakışlarında kıvılcımlar tutuşmaya başlamıştı. Sert bir sesle:

—Ben katil değilim de ondan... Kendimi korumak ve zayıf'ları ezen zalimleri cezalandırmak için herkesi öldürebilirim fakat savunmasız bir kadına asla dokunamam!

Kontes Hanna "Bu adam acaba deli mi?" dercesine baktı.

Bu kadar açık sözlü bir insana ilk kez rastlıyordu. Fena halde içerlemişti:

—Demek emrime karşı geliyorsun?

—Evet...

—Neden?

—Sebebi çok basit... Ben bugüne kadar

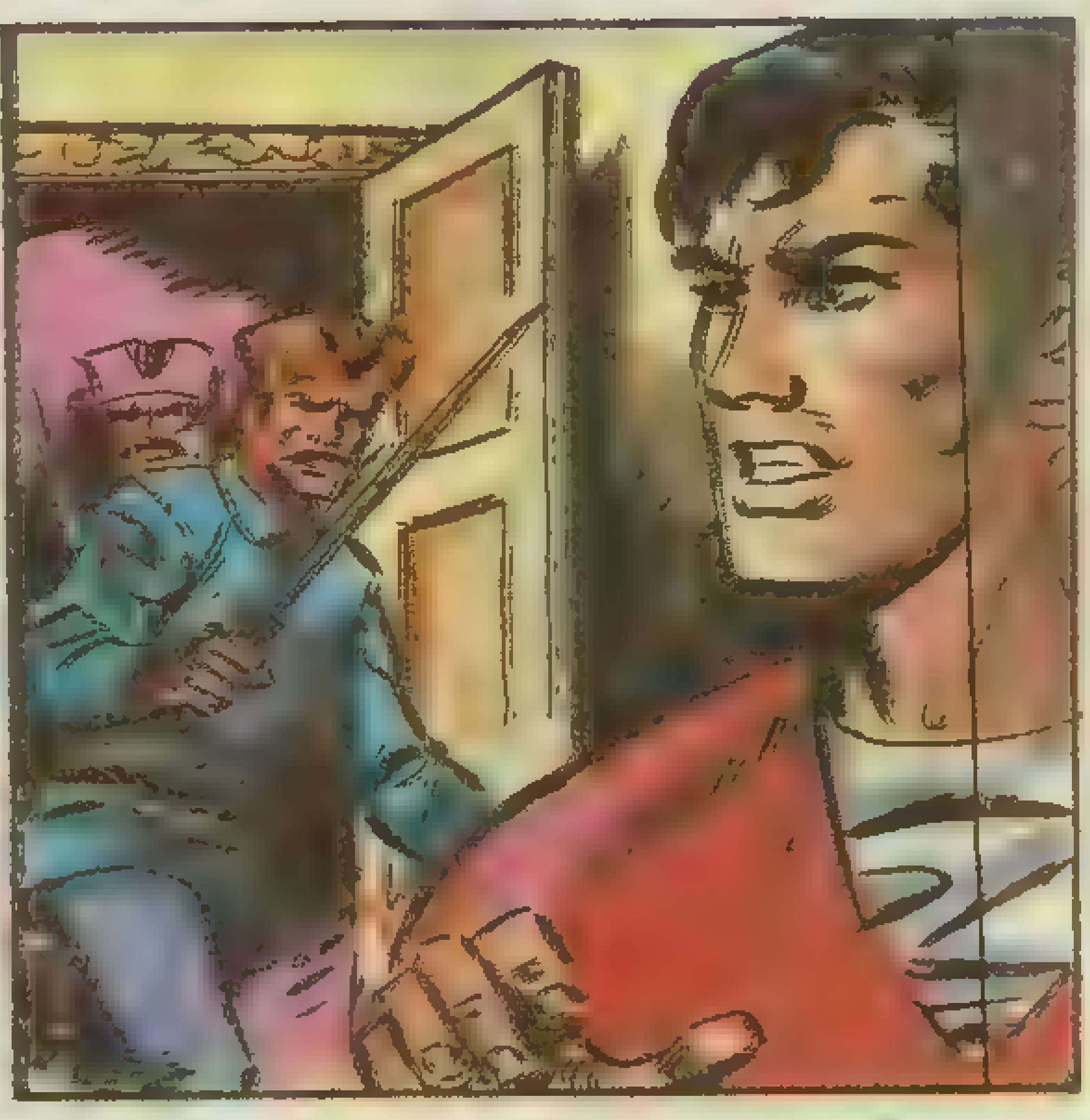

mertçe dövüşmeye alıştım. Oysa beni, zavallı bir insanı öldürtmek için kiralık katil olarak kullanmak istiyorsun. Böyle ahlaksızca bir teklifi kabul edemem.... Kabul ediyor gibi görünüp canımı kurtarmak için seni aldatmam ise Türklüğüme yakışmaz... Şu anda yüzüne tükürmeyişim bir kadın olmandandır...

Kontes Hanna birden bembeyaz kesildi.. Durakoğlu'nu öldürücü bakışlarla süzdü. Dudaklarında zehir gibi acı bir gülümseme belirmişti.

Durakoğlu onun bu halinden adeta keyiflendi... Belli ki genç kadının içinde şiddetli bir mücadele oluyordu... İyi şeyler düşünmediği muhakkaktı...

Birden salonda bir çıngırak sesi duyuldu... Durakoğlu, Kontes'in bu çıngırağı nasıl çaldığını anlayamadı bile...

Salonun kapıları gürültüyle açıldı ve içeri muhafızlar doldu...

Aynı anda Kontes Hanna, bir perdenin arkasındaki gizli bir kapıya atılarak ortadan kaybolmuştu...

Durakoğlu korkunç bir kahkaha attı:

—Gelin bakalım it sürüsü! Kontes doğru sözden hoşlanmıyor... Bakalım siz kılıcımdan hoşlanacak mısınız?

Durakoğlu, soğukkanlı bir tavırla:

—Kellemi ucuza vermeyeceğim! En az on Rus'u öldürmeden gidersem, gözlerim açık kalır!

Bakışlarından şimşekler saçarak, odaya giren kalabalığa meydan okurcasına dimdik durdu...

Muhafızların başında Komutan Mihail vardı. Durakoğlu'na doğru yürüyerek haykırdı:

—Teslim ol sersem!..

Durakoğlu alaylı bir tavırlı cevap verdi:

—Oooo... Saygı değer komutan Mihail gelmiş.. Çok sevindim doğrusu.. Çünkü orman yo-

lundaki kavga sırasında sadece tabanlarını görebilmiştim...

Komutan Mihail kıpkırmızı kesildi. İnce alayın zehiri kalbinde bir kin yarattı:

—Sabrımı taşırıyorsun! Teslim olmazsan hemen geberteceğim seni...

Durakoğlu soğukkanlılığını bozmadan:

—Ben hazırım! dedi. Bir kaç itin havlamasından ürkecek kadar yüreksiz mi sandınız beni?

Askerler homurdandılar:

—Bu kadarı da fazla! Bize hakaret ediyor! Bırakın tepeleyelim komutanım!

Komutan Mihail'in de kan beynine sıçramıştı.. Kapalı bir salonda, en az on kişinin karşısında olduğunu unutmuş gibi sakin bir tavırla konuşan bu deli neyine güveniyordu?

Öfkeden kendini kaybeden Komutan Mihail emrini verdi:

—Gebertin köpeği!

On adam birden saldırdı.

Hepsi de kan dökme hırsı içinde homurdanıyordu.

Durakoğlu'nun yüzü her dövüşe başlarken olduğu gibi korkunç bir görünüş almıştı:

—Savulun reziller! diye haykırarak onların saldırısını karşıladı.

Salonu çelik sesleri doldurmuştu.

Adamlar adeta böğürerek atılıyorlardı:

—Yaşatmayalım! Öldürün!..

—Vurun... Gebersin!..

Birden boğuk bir haykırış duyuldu. Bu boğazından aldığı bir yara ile cansız yere serilen muhafızlardan birinin sesiydi.

Durakoğlu'nun elindeki kılıç yılan gibi ıslık çalıyor, bir ölüm makinesi gibi havada dönüyordu.

Acı bir ses daha duyuldu:

—Ah, kolum!

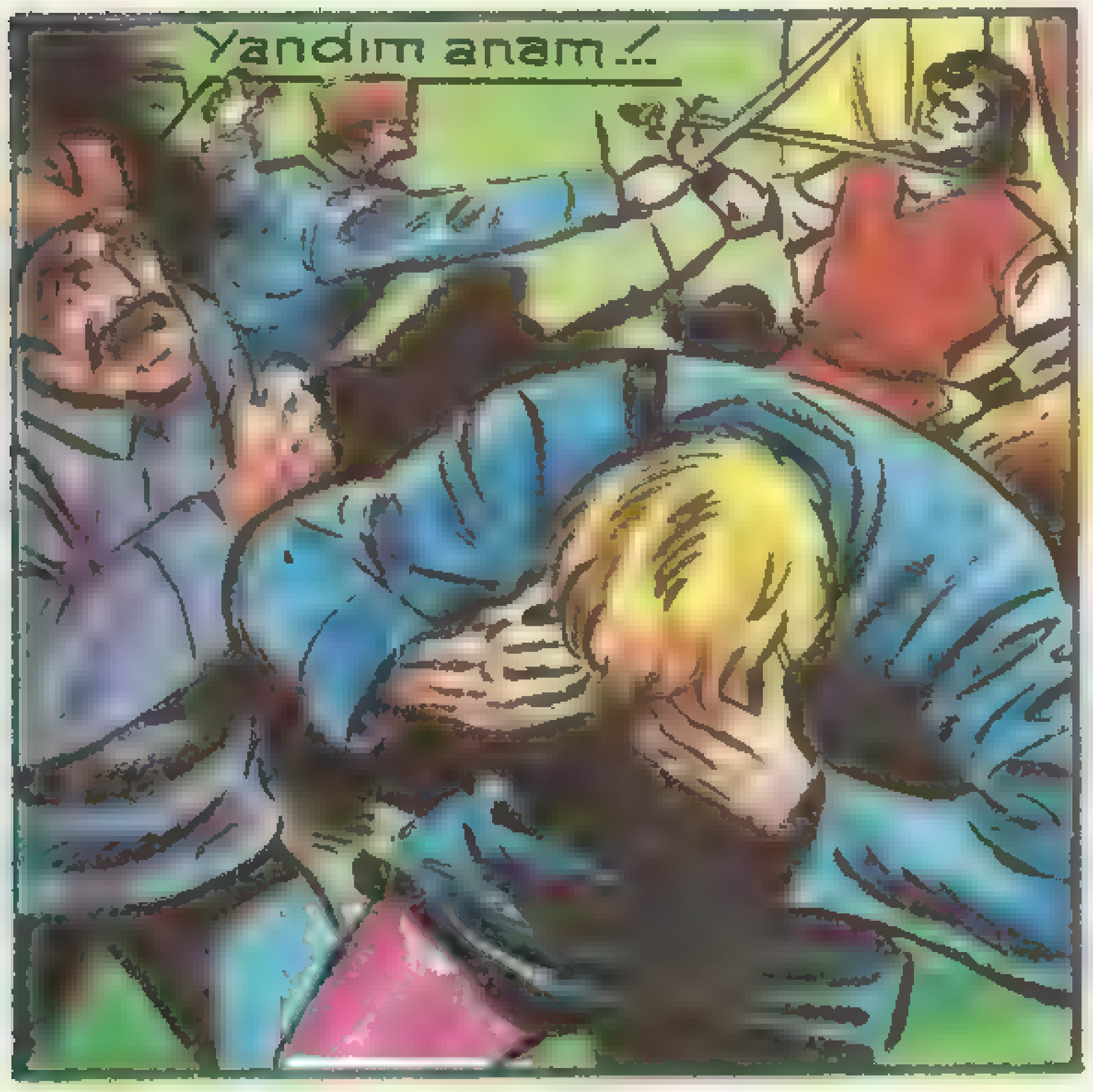

Bunu başka çığlıklar izledi:

—Yüzüm... Yüzüm parçalandı!..

—Yandım anam!

Kanlar içinde kalan adamlar dehşet içinde geri çekildiler.

Tek başına hepsine karşı koyan Durakoğlu'na korkudan büyüyen gözlerle baktılar...

Eğer Komutan Mihail olmasa, belki de dövüşü bırakıp kaçacaklardı...

Bu Türk çok yaman bir adamdı...

Komutan Mihail kudurmuş gibi haykırıyordu:

—Onu gebertmezseniz hepinizin kafasını koparırım!

Kaçmakla ölümden kurtulamayacağını anlayan adamlar bağırarak tekrar atıldılar.

Adamların son saldırıları çok şiddetli ve amansız oldu.

Kılıçlar birbirine çarpıyor, küfürler, homurtular, tehditler salonu inletiyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eseri: Rahmi MURSTOĞLU

Çizen: Kegap DERİN

Komutan Mihail haykırdı:

—Teslim ol Kara Tegin! Kurtulamazsın!

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Benim adım Kara Tegin değil, Durakoğlu!.. Kolaysa gel teslim al beni..

Durakoğlu'nu kolayca yere sereceklerini sanan muhafızlar yara bere içinde, perişan bir haldeydi.

Onun hala teslim olmadığını gören Komutan Mihail içinden: "Kavgacı olduğu kadar inatçı da.. Çar, canlı ele geçirmemizi istedi ama, ne yazık ki öldürmekten başka çare yok!" diye düşündü. Sonra yüksek sesle:

—Madem ki teslim olmuyorsun, o halde son duanı yap! dedi.

Durakoğlu gerçekten güç durumdaydı.. Kurtuluş umudunun kalmadığını görüyordu. O ölüm anında bile Prenses Aleksandra'yı hatırladı. Genç kadınla geçirdiği tatlı dakikalar kafasının içinden yıldırım gibi geçti..

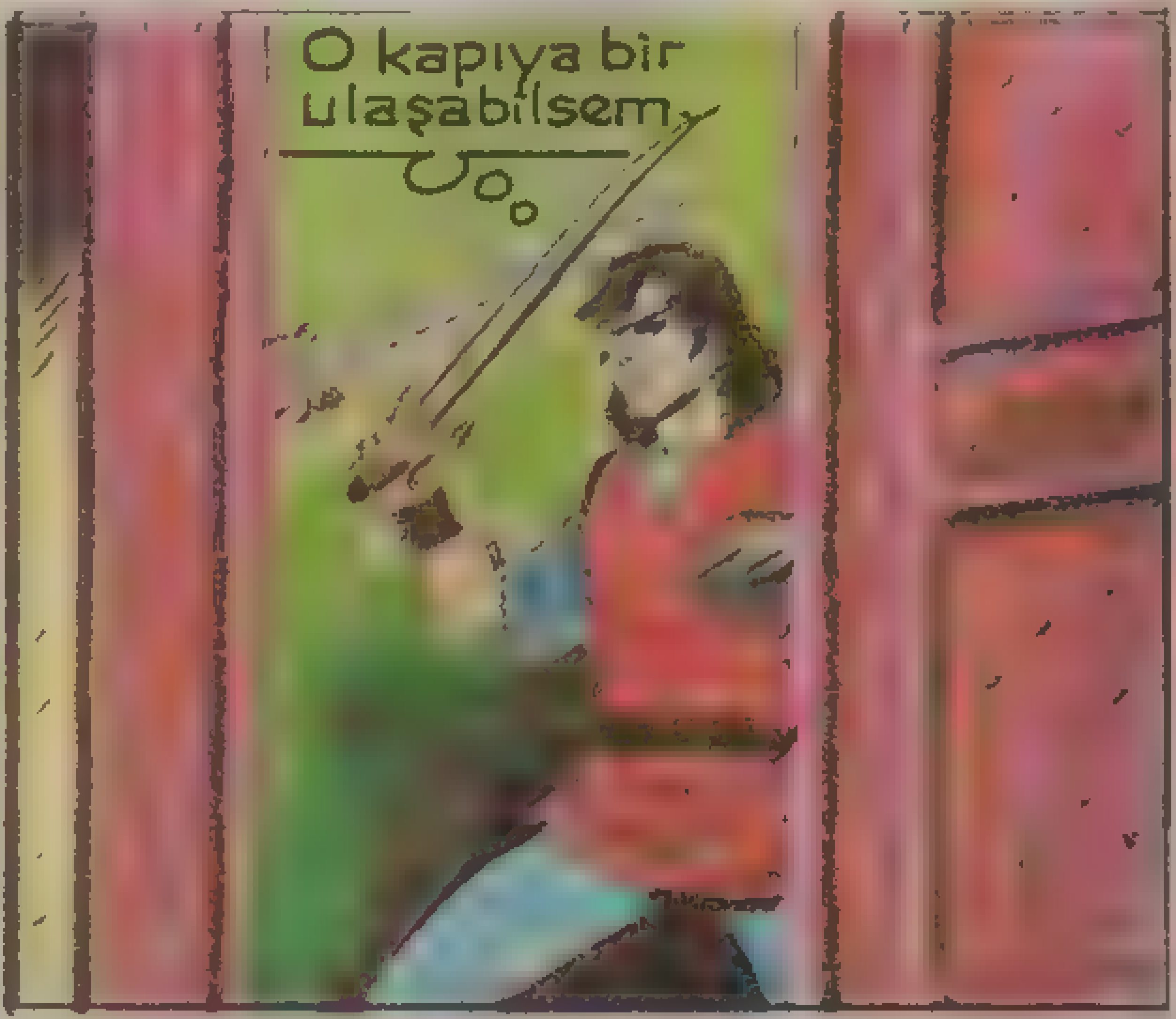

"Yazık...Bir daha onunla sevişemeyeceğim.. Artık dünyadaki nimetlerin hiç birini tadamayacağım."

En yakın arkadaşı Mustafa beyin intikamı aklına gelince içi titredi:

—Yazık!..Başaramadan öleceğim!..

Öyle ya.. Katillerden ikisini tepelemişti ama, en büyük katil olan Çar İvan hala sağdı..

Bu düşünce ona yepyeni bir güç verdi. Umutsuzluğun yarattığı bir çılgınlıkla dövüşmeye devam etti.

Bir yandan da ustaca manevralarla karşıdaki kapıya yaklaşmaya çalışıyordu.

Salonun görünür iki kapısı vardı. Birincisi kendisinin girdiği kapıydı. Onun tam karşısında ise Komutan Mihail ile adamlarının girdiği kapı bulunuyordu.

Kendi girdiği kapının kilitli olduğundan emindi. Oysa karşı kapının aralık olduğunu görüyordu.

Durakoğlu'nun son gücünü harcadığını sezen Komutan Mihail haykırdı:

—Ne duruyorsunuz sersemler? Gebertin!

Fakat muhafızların gözleri yılmıştı artık.. Daha dikkatli ve daha ağır hareket ediyorlardı.

Durakoğlu, çevresindeki çemberin yavaş yavaş daraldığını gördü.

Ölüm yaklaşıyordu.

Kapıya bir kaç adım kala kılıçlar kalktı, kollar üzerine doğru indi. Durakoğlu aynı anda kendini yere attı. Vücudunun ekseni etrafında fırıldak gibi dönerek kapıya ulaştı ve yıldırım gibi dışarı çıktı.

Hızla inen kılıçlar, boşlukta ıslık çaldı. Ağızlardan acı feryatlar fışkırdı:

—Allah kahretsin!...

—Şeytan mı bu adam?

—Tutun! Kaçıyor!..

Komutan Mihail, öfkesinden tepiniyordu:

—Tuh!..Topunuz yerin dibine batın!..Bir adamın hakkından gelemediniz!

Muhafızlar:

—Öldürün!..Gebertin! diye haykırarak Durakoğlu'nun çıktığı kapıya atıldılar.

Aynı anda hepsi öfkeyle sarsıldı!

—Kapı kilitli!

—Dışarıdan kilitlenmiş!

—Şeytan canını alsın!

—Ne duruyorsunuz? Kıralım kapıyı!

Durakoğlu koridora çıkıp, kapıyı adamların üzerine kilitleyince derin bir soluk aldı:

—Ohhh!..Dünya varmış! Az daha kelleyi kaybediyordum! diye sevinçle mırıldandı..

Fakat bu sevinci kısa sürdü:

"—Şimdi ne yapacağım! Ne taraftan gitmeli acaba?" diye düşündü.

Kapıyı omuzlayan muhafızların homurtularına, küfürlerine aldırış etmeden rastgele yürüdü.Çıktığı kapı çok sağlama benziyordu. Kırılıncaya kadar uzun süre geçerdi.

Çabuk, fakat telaşsız adımlarla koridorda ilerlemeye başladı.

Her taraf ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Bir kaç dakika kadar yürüdükten sonra gittiği yolun döne döne aşağıya inen taş bir merdivenle son bulduğunu gördü. Başka çıkış yolu olmadığına göre devam etmekten başka çaresi yoktu..Taş merdivenleri sıkıntıyla indi..

Kılıcını çekmiş, kabzasını avucunun içinde kinle sıkmaya başlamıştı..

Sessizlik onu ürpertiyordu.

Bir mezar sessizliğine benziyordu bu sessizlik..

Durakoğlu'nun bütün hatları gerilmişti. Gözleri kısık, çeneleri kaskatıydı.

Kalbi küt küt atarak bir kaç adım daha

ilerledi. Ansızın korkunç bir uğultu kulaklarını doldurdu.

Bir çıkrıktan boşanan zincirlerin sesleri geniş yankılar yaptı.

Durakoğlu, topuklarının üzerinde şimşekler gibi dönerek arkasına baktığı zaman, tavandan hızla inen demir bir parmaklığın geçtiği yolu tıkamış olduğunu dehşetle gördü, sapsarı kesilerek homurdandı:

—Hiç şüphe yok, bir tuzak bu!.. Namussuz herifler şarayı tuzaklarla doldurmuşlar!..

Dişlerini gıcırdatarak devam etti.

—Fakat elimde kılıcım oldukça beni canlı yakalayamazlar! Çar'ın eline sağ geçersem dürzü bana akıl almaz işkenceler yapar! Ona bu zevki tattırmayacağım!..

İşler gittikçe sarpa sarıyordu.

Birden koridorda vahşi, zalim, ilikleri dondurucu bir kahkaha duyuldu. Bu Kontes Hanna'nın sesiydi:

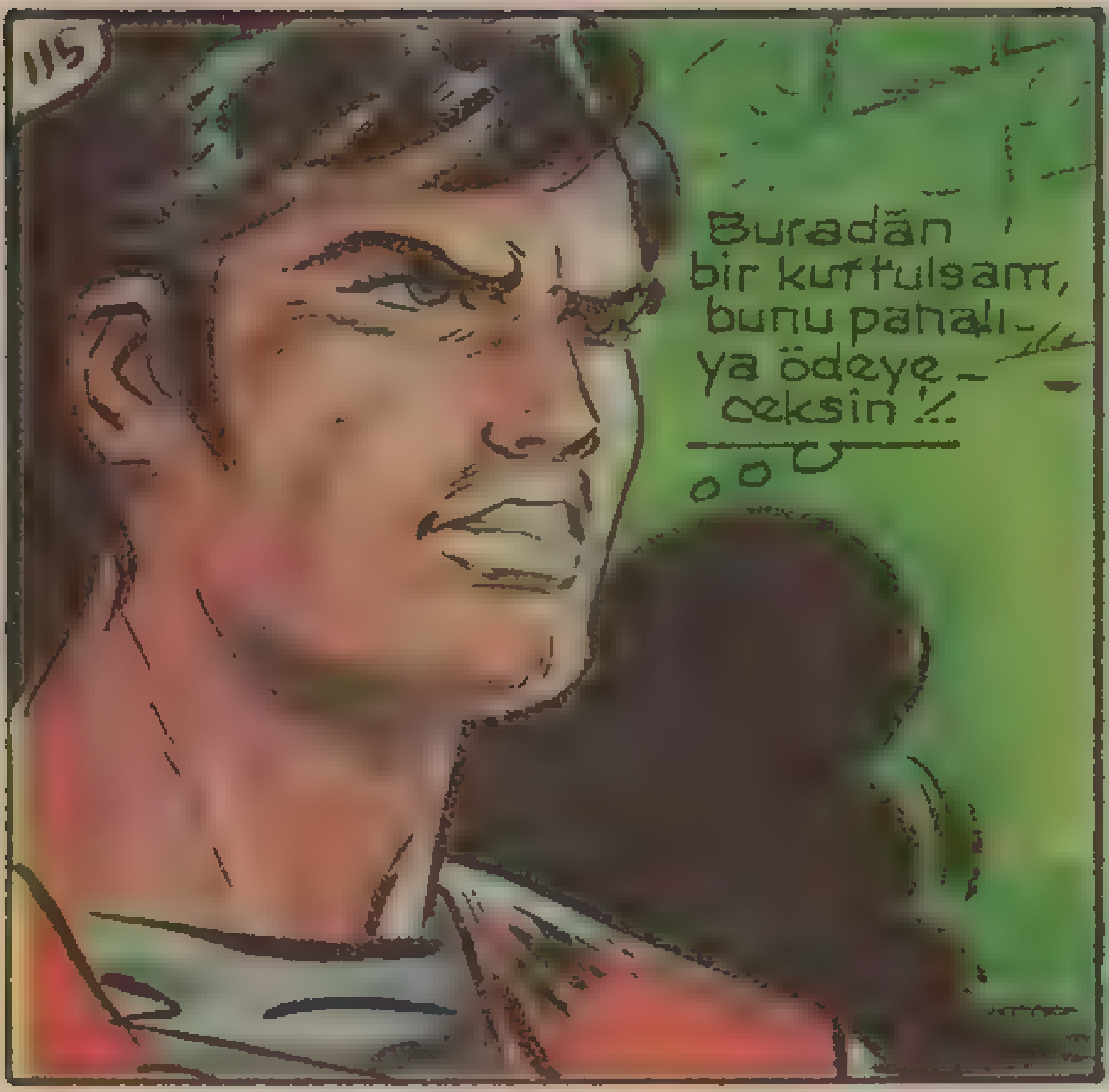

—Hah, hah, ha!.. Elimden kurtulacağını mı sandın sersem Türk! Her adımda ölüme biraz daha yaklaşıyorsun!

Nereden geldiği belli olmayan ses sustu..
Durakoğlu yumruğunu sıkarak haykırdı:

—Eğer buradan kurtulursam, bunu pahalıya ödeyeceksin!

Koridorlarda yine aynı ürpertici kahkaha duyuldu.

O zaman Durakoğlu, kendi sesinin Kontes Hanna tarafından duyulmadığını, sadece, nasıl olduğunu bilmediği bir tertibat sayesinde bütün koridorlara aynı sesi dağıttığını düşündü.

—Anlaşılan sinirlerimi bozmak istiyor! diye düşündü kendi kendine..

Yürümeye devam etti.
Koridor dümdüz uzanıyordu.
Birden saçları öfkeden diken diken oldu:
Kulağına mırıltıya benzer bazı sesler

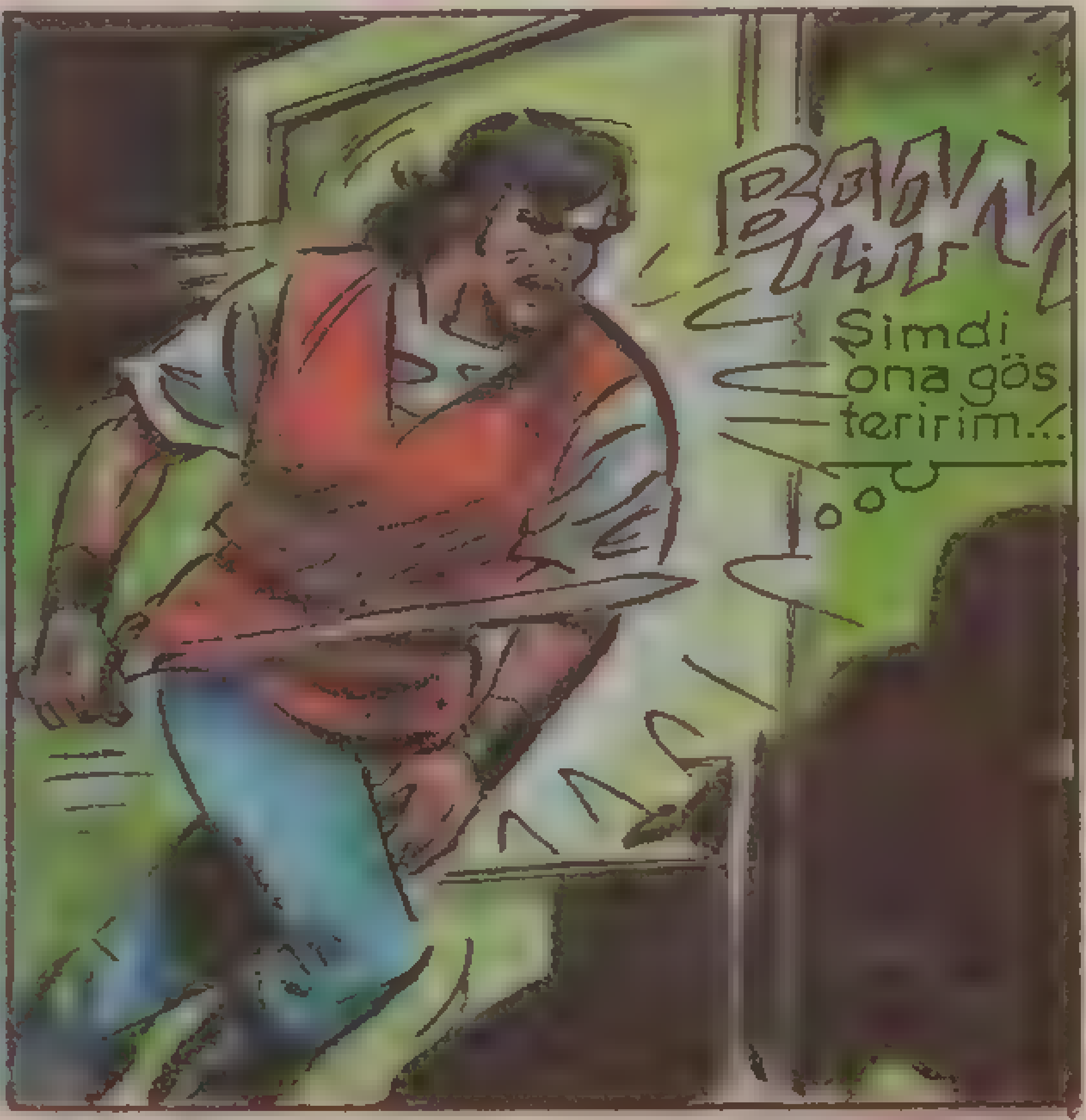

gelmişti.

Durup dikkatle baktığı vakit, yan tarafta bir kapının olduğunu gördü.
İçeride birileri konuşuyordu:
Bir an kulaklarına inanamadı..
Bu Kontes Hanna'nın sesiydi..
—Benden bahsediyor! diye düşündü..
Kontes'in sesi:
—Aptal herif, ya koridorlarda fare gibi can verecek, ya da açık bıraktığımız yollardan geçip, kendi ayağıyla işkence odasına girecek! diyordu.
Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Durum daha iyi anlaşılıyordu. Benimle oyun oynuyor aşifte! İşkence odasına gitsem bile kuzu kuzu teslim olacağımı mı sanıyor?

O güne kadar az duyduğu bir öfkeyle bütün vücudu sarsıldı, buz gibi bir sesle:

—Şimdi ben ona gösteririm! diye mırıldanarak olanca gücüyle kapıya yüklendi.

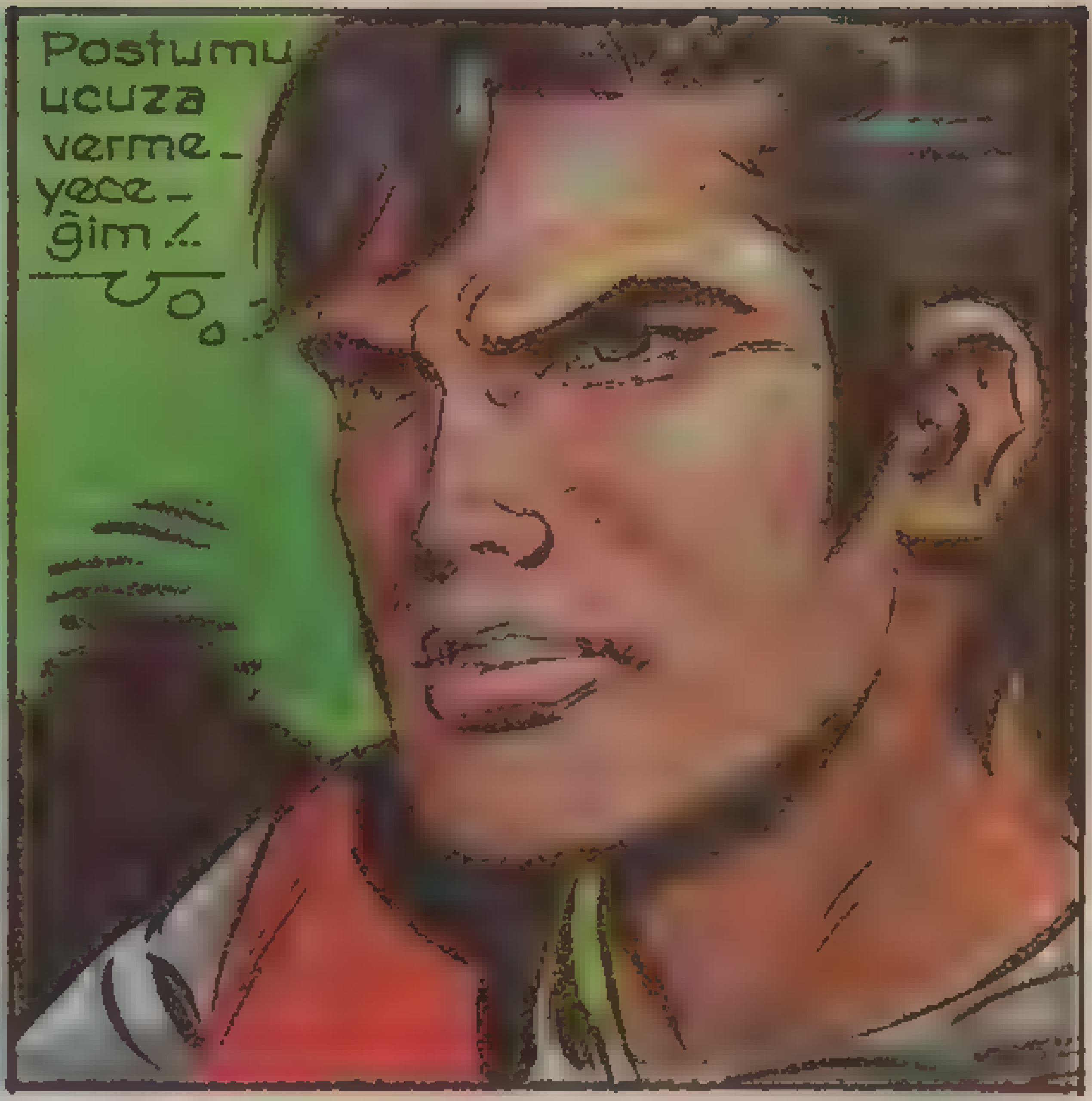

Birden hayret ve korku onu olduğu yere çiviledi..

Kapı, dokunur dokunmaz açılmış ve Durakoğlu kendini içeride bulmuştu.

Odada kimseler yoktu.. İnsana korku veren boş bir salondu burası..

Durakoğlu düşürüldüğü tuzağı anlayarak yıldırım hızıyla geri dönüp çıkmak istedi. Ama kapı kilitlenmişti bile.. İçindeki kızgınlık gitgide büyüyordu.

En çok, aptal yerine konuluşuna içerliyordu.

Alnında buz gibi terler birikmişti..

—Beni bu şekilde iyice yorduktan sonra üzerime çullanacaklar anlaşılan.. diye mırıldandı.

Yavaş yavaş sinirleri bozulmaya, soğukkanlılığını kaybetmeye başlıyordu.

—Postumu ucuza satmayacağım!diye homurdanırken karşısındaki iki kapı aynı anda açıldı ve içeriye askerler doldu..

Durakoğlu korkunç bir şekilde gülümseyerek kılıcını havada öylesine vınlattı ki, adamlar korku ile geri çekilmek zorunda kaldılar..

Durakoğlu haykırdı:

—Haydi it sürüsü!.. Gelin bakalım, sizi bekliyorum!..

Delikanlının bakışları öylesine müthişti ki, hiç kimse yaklaşmaya cesaret edemedi.

Fakat askerlerin komutanı her türlü tedbiri almıştı. Onun bir işaretiyle muhafızlar kenara çekilince kapının ağzında okçular göründü..

Hepsi de yaylarını germiş, oklarını Durakoğlu'na fırlatmaya hazır bir halde duruyorlardı.

Komutanın bir işaretiyle Durakoğlu delik deşik olabilirdi..

Delikanlı, komutana alev saçan gözleriyle bakarak:

—Böyle ölmek, zindanda pis fare gibi gebermekten daha iyi! diye homurdandı..

Komutan, sesine yumuşak bir hava vermeye çalışarak:

—**Seni öldürmek istemiyoruz**, dedi. **Çünkü Çar, canlı yakalamamızı istedi. Fakat güçlük çıkarırsan öldürmek zorunda kalırız!**

—**Benim de istediğim bu zaten. Dövüşerek, bir Türk gibi yiğitçe ölmek!**

Birden yanına sinsice yaklaşan iki kişinin bütün güçleriyle kollarına sarıldıklarını farketti.. Aynı anda başına bir torba geçirilmiş ve bu torba boynunun çevresinde iple büzülmüştü..

Durakoğlu, tüm gücüyle adamları silkeleyerek savurdu ve kollarını kurtardı.

Aynı anda diğer askerler bağrışarak üzerine üşüştüler:

—**Yakalayın!**

—**Çabuk ipi sıkın!**

—**Dikkat edin, tehlikeli haydutturl!**

—**Ha gayret!.. Bağlıyoruz..**

Başındaki torbayı çıkaramayan Durakoğ-

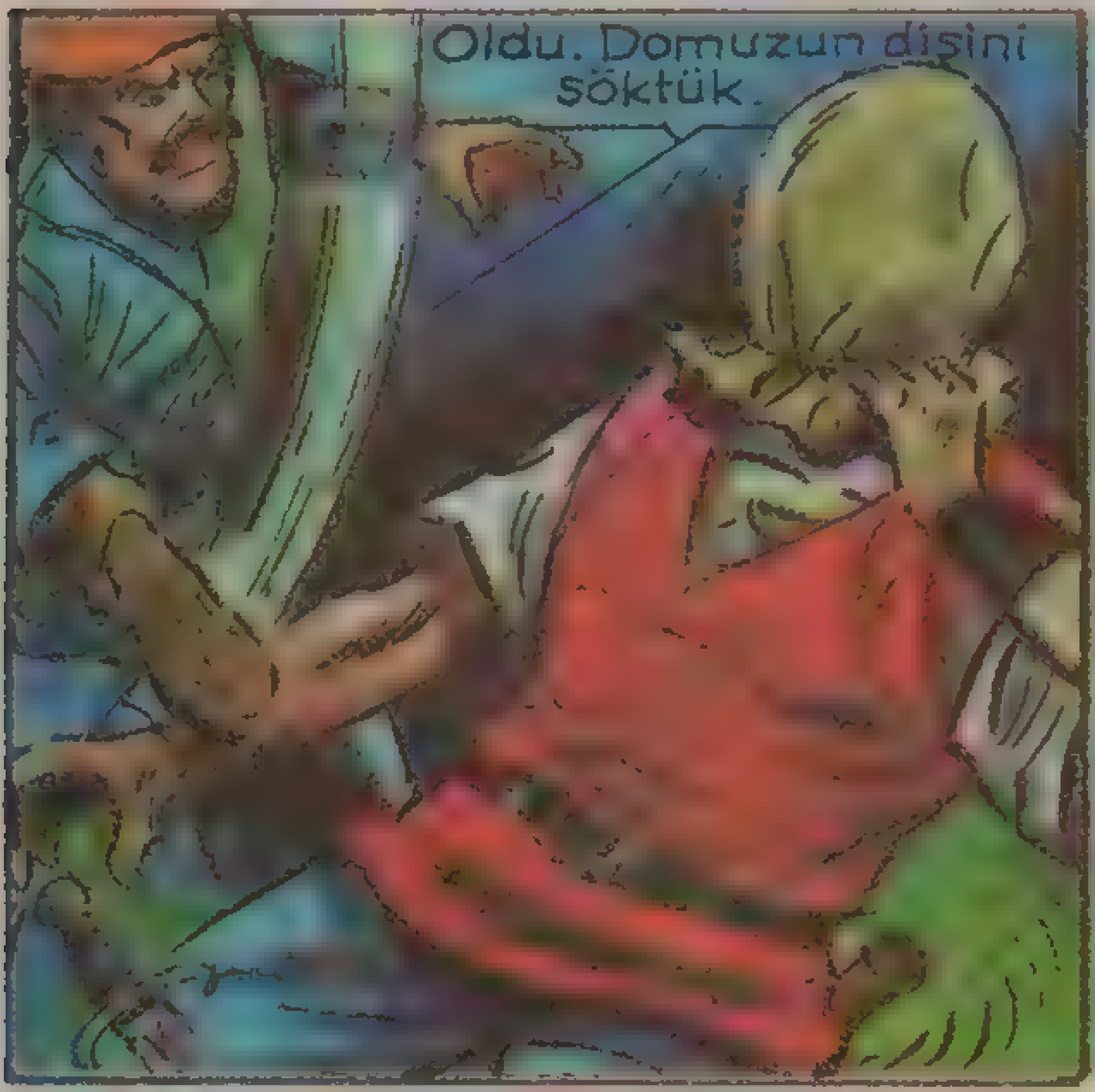

lu, çevresini görmeden adamlarla boğuşmaya çalışıyor, bir yandan da:

—**Beni öldürmeden ele geçiremezsiniz!** diyordu.

Bu arada, bileğine yediği bir darbe ile kılıcını elinden düşürdü. Askerler sevinçle haykırdılar:

—**Haydi arkadaşlar! Domuzun dişini söktük!**

Durakoğlu, sağ eliyle öldürücü yumruklar savururken, sol eliyle de başındaki torbayı çıkarmaya çalışıyordu. Ama düğümü tek eliyle çözmesine olanak yoktu.

Bu garip dövüş, beş dakika kadar sürdü.

Durakoğlu hançerini çekmiş, öldürücü darbeler indirmeye başlamıştı.

Çevresini görmüyor, kolu her inişte, ya bir gövdeye, ya da bir kola saplanıyordu.

Askerlerin komutanı sapsarı kesilmişti:

Bir an, okçu birliğine atış için emir vermeyi düşündü. Fakat buna gerek kalmadı.

O sırada Durakoğlu, bacaklarına dolanan bir iple yere yıkılmış, muhafızlar onu kıskıvrak bağlamıştı.

Komutan:

—Ohh!.. diye derin bir soluk aldı.

Bu müthiş Türk, ölüm halinde bile tehlikeliydi.

Sevinç çığlıkları atan askerler, Durakoğlu'nu kollarından ve bacaklarından tutarak zindana götürdüler..

Bir takım merdivenlerden inildi, uzun koridorlardan geçildi.

Başına geçirilen torbayı çıkarmadıklarından Durakoğlu çevresini göremiyordu.

Uzun süren yolculuktan sonra, ağır bir demir kapının gıcırdayarak açıldığını duydu,

Onu yere bıraktılar.

Birbirlerine çarpan kalın zincirlerin şakır-

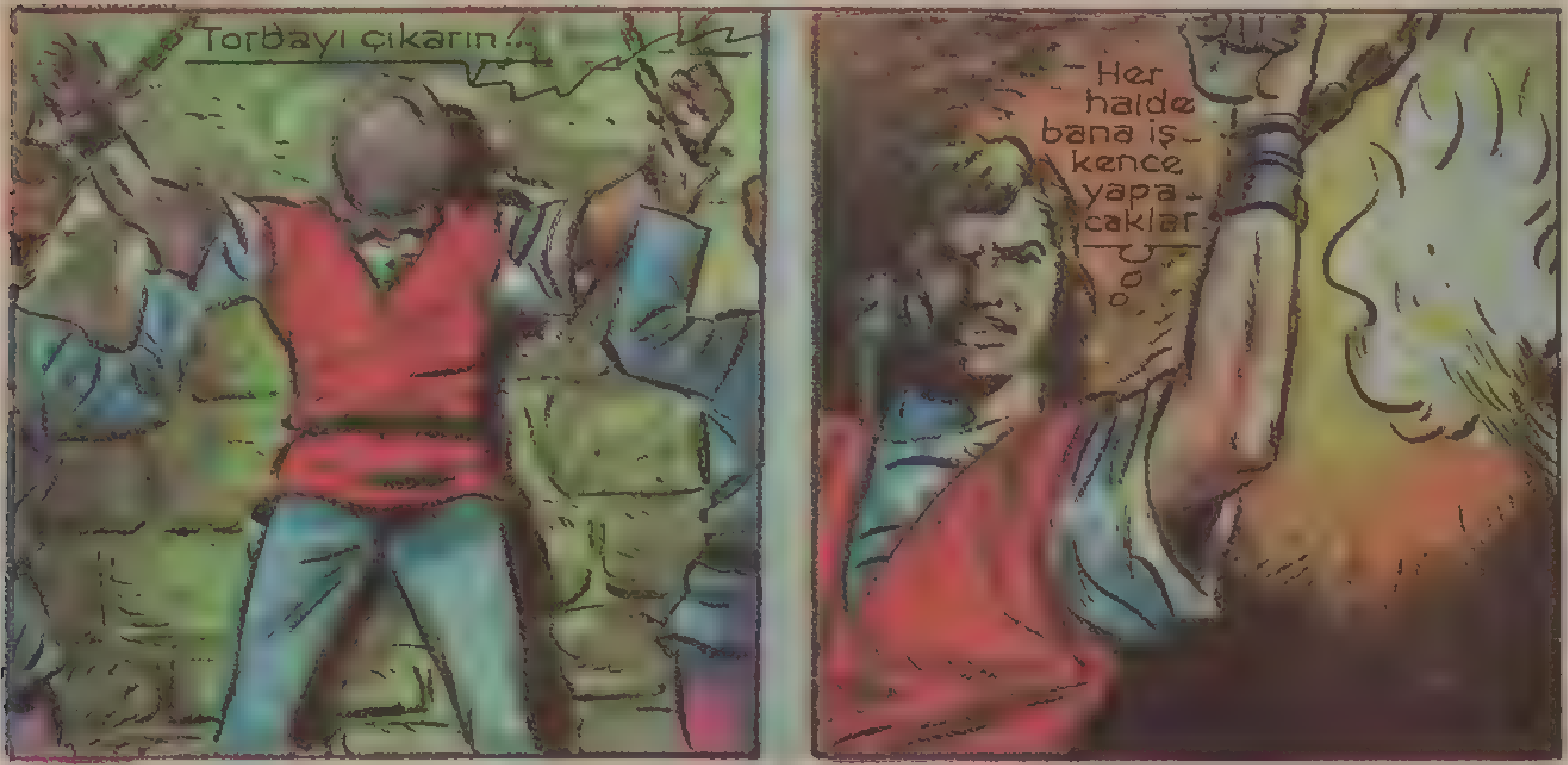

tıları bir an kulaklarını doldurdu.

El ve ayak bileklerine demir halkalar geçirip kilitlediler..

Bütün bunlar bittikten sonra Komutan Mihail'in sesi:

—Başındaki torbayı çıkarın! diye emretti.

Sonra ağır demir kapı tekrar gıcırdayarak açıldı ve koridorda uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Durakoğlu:

—Gittiler! Tekrar geldikleri vakit bana herhalde işkence yapacaklar! diye mırıldandı.

Göz kapaklarını yavaş yavaş araladı.

Duvarda yanan meşalenin ışığıyla bir an gözleri kamaştı.

Pis ve rutubetli bir zindandaydı.

Her yanına zincir vurulmuştu.

Meşalenin ışığından ürküp kaçan bir takım iğrenç örümcekler duvar taşlarının üzerinde koşuşuyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen: Ragıp DERİN

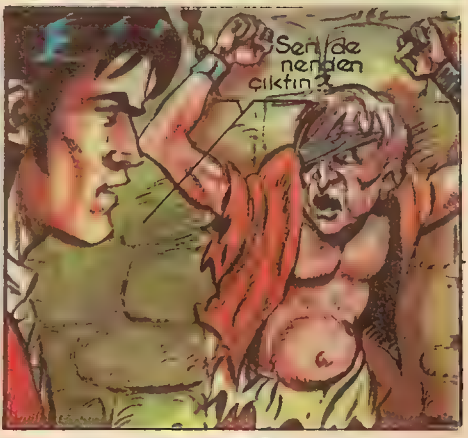

Zindan, dayanılması güç bir koku içindeydi.

Durakoğlu'nun ayağındaki zincirler ancak ileriye ve yana doğru adım atabilecek uzunluktaydı.

Delikanlı içinde biriken öfkenin birdenbire kin haline dönüştüğünü ve kabaran göğsünden taştığını hissetti, korkunç bir sesle bağırdı:

—Rezil herifler!.. Soysuzlar!..

Yan taraftan sinirli ve titrek bir ses:

—Eşşoğlu eşşekler! dedi.

Bir başka ses:

—Al benden de o kadar! diye ekledi.

Durakoğlu şaşırarak başını çevirdi.

Kendisi gibi zincire vurulan, tek gözlü, kambur bir adamın kendisine baktığını gördü. Adamın tek gözünün, insanın içine işliyor gibi derin ve etkili bir bakışı vardı.

Durakoğlu kaşlarını çatarak:

—Sen de nereden çıktın? diye sordu..

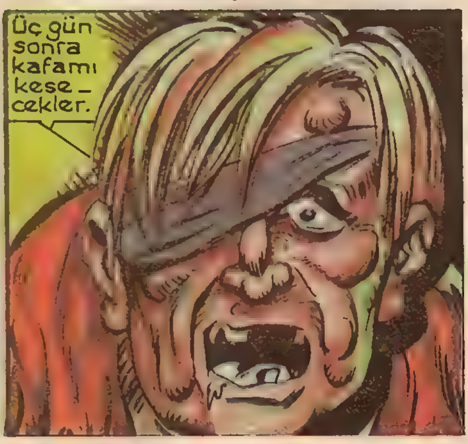

Tek gözü, siyah bir kumaş parçasıyla kapatılmış olan kambur adam homurdandı:

—Beni büyücü diye yakalayıp bir gözümü oydular. Sonra da zincire vurup buraya kapadılar..

Durakoğlu:

—Büyücülük her ülkede suçtur, dedi. Bir çok yerde adamı diri diri yakarlar.. Sen yine canını kurtarmışsın ahbap..

Adam hazin bir şekilde gülümsedi:

—Hayır! Ölüme mahkum edildim. Üç gün sonra kafamı kesecekler..

Durakoğlu zindanda yeni inlitler duydu..

Merakla çevresine bakındığı vakit, meşalenin ışıklarının zor ulaştığı karanlık bir köşede üç mahkum daha gördü:

—Peki, bu zavallıların ne suçu var?

Durakoğlu'nun gösterdiği üç adam da zincire vurulmuştu. Biri dev gibi iri yarı, diğer ikisi ise normal yapılı insanlardı.

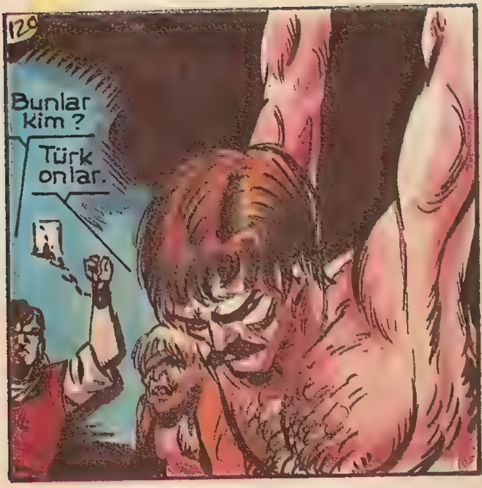

Üçünün de feci şekilde dövüldükleri anlaşılıyordu. Her yanları kan içindeydi. Görünüşleri hüzünlü, korkunç ve içler acısıydı. Durakoğlu:

—**Bunlar kim?** diye sordu.

Büyücü Diviye:

—**Onlar Türk!** diye cevap verdi.

Durakoğlu tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

—**Nee? Türk mü? Ne işleri var burada? Suçları ne?**

Büyücü Diviye umursamaz bir tavırla:

—**Hiç bir suçları yok. Bunlar birbirlerinden ayrılmayan üç arkadaşlar... Osman, Hüseyin ve Bekir.. Ülke ülke dolaşıyorlarmış. Yolları Moskova'ya düşmüş... Parasız kaldıkları için benden yardım istediler...**

—**Eee.. Sonra?**

—**Ben insanlar üzerinde deney yaparım. Mesleğim bu... Onlara "Yaşayan üç ölü" adını**

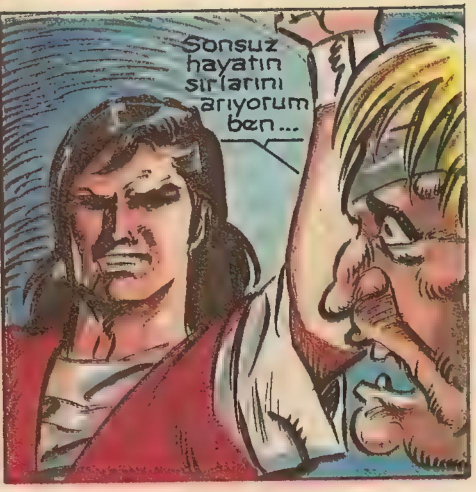

taktım.

—**Neden bu garip adı yakıştırdın onlara...**

—**Onlar yaşayan ölülerdir de ondan.**

—**Anlayamadım...**

—**Yani ben bilim adamıyım. Onları önce öldürecek, sonra da kendi yöntemimle tekrar canlandıracaktım..**

Durakoğlu, büyücü Diviye'yi dinlerken hayretten hayrete düşüyordu.

—**Peki ne diye yapacaktın bunu?** diye sordu...

Büyücü esrarengiz bir şekilde gülümsedi:

—**Ben, sonsuz hayatın sırrını arıyorum... Onu bulduğum vakit, ölüleri canlandıracağım, istediğim insanları sonsuza kadar yaşatabileceğim...**

—**Bu mümkün mü?.**

—**Elbette mümkün... İşte ben bu deneyi yaparken, askerler evimi bastılar ve gördüğün üç zavallıyı da suç ortağım diye yakalayıp buraya kapadılar.**

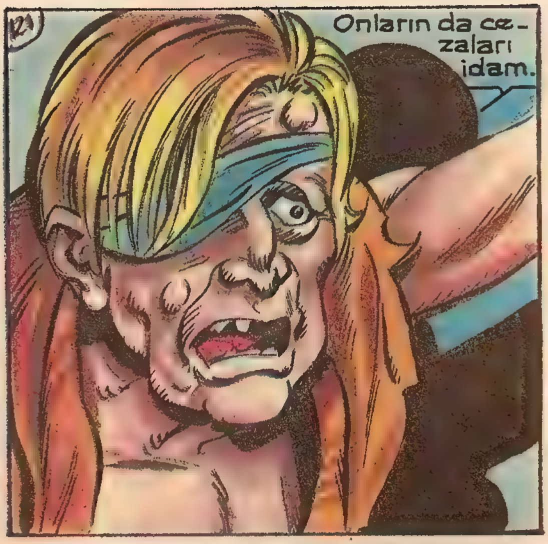

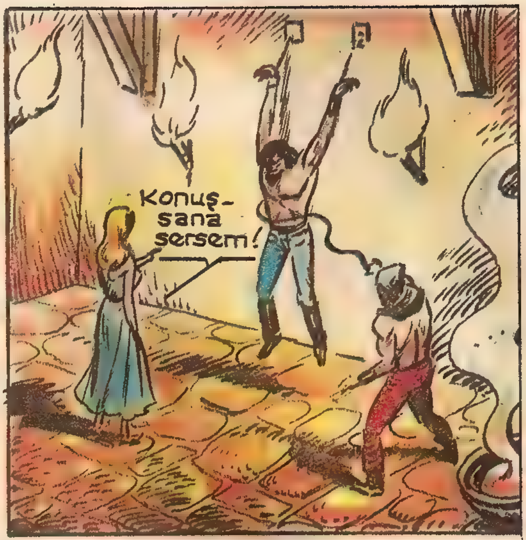

Büyücü kısa bir an sustu. Tek gözünün zalim bakışı insanın içine ürperti veriyordu:

—Onların da cezaları idam!... Zaten bu hücreye hep idam mahkûmları kapatılır!

Durakoğlu umursamaz bir şekilde:

—Kimin ne kadar yaşayacağını Allah bilir? Umudunu kesme büyücü dostum! Gün doğmadan neler doğar?

Vakit gece yarısını geçmişti.

İşkence odasında yanan meşalelerin isli ışığında uzayan gölgeler ıslak duvarlarda titreşiyordu.

Zincire vurulan Durakoğlu'nun belinden yukarısı çıplaktı.

Vücudunun her yanından kanlar sızıyordu:

Kontes Hanna, müthiş bir öfke içindeydi. İstediğini öğrenememenin hırsı ile kuduracak gibi oluyordu.

Birden Durakoğlu'nun üzerine yürüyerek haykırdı:

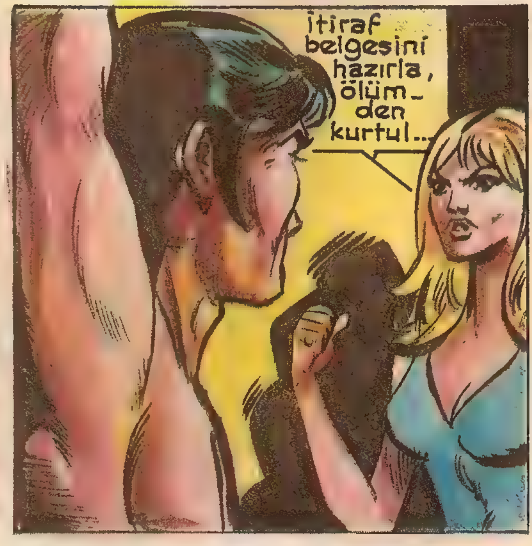

—Söylesene sersem. Bu işkenceye daha ne kadar dayanacağını sanıyorsun?

Durakoğlu, içinde bulunduğu korkunç acılara rağmen muhteşem bir soğukkanlılıkla cevap verdi:

—Boşuna yoruluyorsun Kontes.. Prenses Aleksandra hakkında hiç bir şey bilmiyorum.

Delikanlının vücudu delik deşik olmuştu. Kızgın demirle dağlanan göğsünün tüyler ürpertici bir görünüşü vardı. Yanı başında duran cellatın elindeki uzun şişten kan damlıyordu.

Gözlerinden şimşekler çakan Kontes Hanna, kanlı bakışlarını Durakoğlu'na dikerek tekrar gürledi:

—Senin, Prenses Aleksandra ile seviştiğini gözlerimle gördüm. Fakat prensesin rakibi olduğum için Çar bana inanmaz. Senin itiraf etmen gerek. İtiraf belgesini imzala, ölümden kurtul. bir kadını kurtarmak için bu kadar acı çekmeye değer mi?

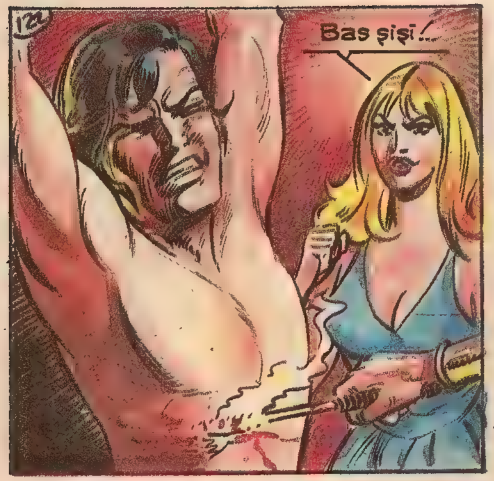

Durakoğlu cevap vermedi. Bu umursamaz hareketi, vahşi kadını daha da sinirlendirdi. Cellada dönerek:

—Bas şişi! diye bağırdı.

Cellat, elindeki kızgın demiri Durakoğlu'nun karnına yapıştırdı. Korkunç bir cızırtı duyuldu. Zindanı yanık et kokusu sardı.

Durakoğlu gık bile demedi. Ama duyduğu acı gözlerinden alev gibi fışkırdı. Alnından boncuk terler iniyor, bakışlarından ıstırap dolu bir ifade taşıyordu.

Kontes Hanna'nın iki adım gerisinde duran sadık adamı Komutan Mihail:

"—Hiç bir insan bu kadar dayanıklı olamaz!... Prensesle sevişse, mutlaka itiraf ederdi. Demek ki bizim Kontes numara yapıyor!" diye düşündü, fakat sesini çıkartmaya cesaret edemedi.

Kontes Hanna'nın gözü artık hiç bir şeyi görmüyor, "Söyle!... Söyle!" diye bağırıyordu.

Zalim kadın, kurbanına vahşi vahşi baktı, sonra cellada dönerek tekrar emretti:

—Bas şişi!

Aynı yanık et kokusu, bir kez daha genizleri doldurdu.

Durakoğlu'nun çıplak gövdesi, bağlı bulunduğu zincirlerin arasında acıyla kıvrandı.

Kontes Hanna'nın haykırışları artık çılgın bir kahkaha halini almıştı.

—Bas şişi! Bas!... Bir daha!... Konuş köpek! yoksa inleye inleye öleceksin!...

Cellat, bir makine düzgünlüğü içinde emirleri yerine getiriyordu. Bir süre sonra yılların tecrübesine dayanarak:

—Kontesim, galiba bu adam hiç bir şey bilmiyor! demek cesaretini gösterdi:

Vay, sen misin söyleyen?

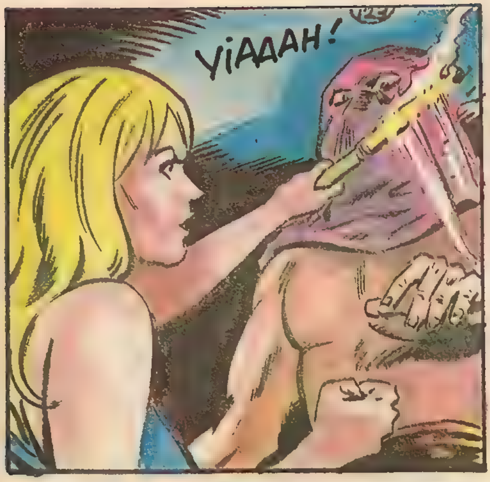

Kontes Hanna'nın işkence aletleri arasından kaptığı bir demir, olanca hızıyla celladın yüzüne indi, kanlı, korkunç bir yara açtı:

—Atın zindana bu köpeği!... Başka bir cellat gelsin!...

—Affedin beni! Kontesim...

—Defol sersem herif!...

Muhafızlar adamı yaka paça götürdüler...

Durakoğlu, kan sızan dudakları arasından mırıldandı:

—Çok zalimsin Kontes.. Ama ben senin gibi bir sürü zalim gördüm. Hiç biri şu anda hayatta değil...

Kontes Hanna vahşi bir kahkaha kopardı:

—Nee? Bu halinle beni tehdit ediyorsun ha? Çok gülünç...

Kanlı Kontes, bu inatçı Türk'ü işkence ile konuşturamayacağını anlamıştı. Başka bir yol denemeye karar verdi.

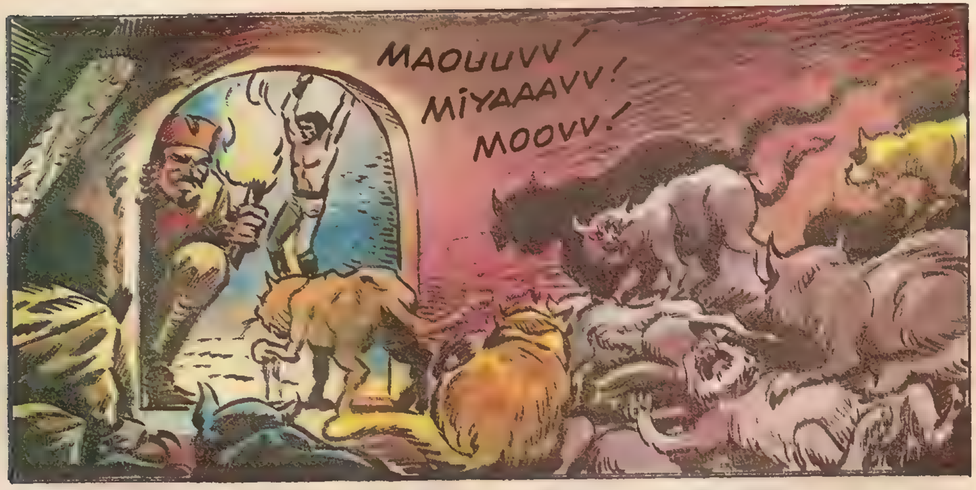

Durakoğlu'nun bir kaç adım ötesinde bulunan demir kapağın açılmasını emretti.

İki muhafız kapağı kaldırdıkları vakit, ortaya koca bir delik çıktı. Bu delikten tiz ve boğuk sesler geliyordu.

Muhafızlardan biri elindeki meşaleyi deliğe uzatınca, üç metre kadar aşağıda müthiş bir manzara göründü.

Mahzende yüzlerce kedi vardı.

Hepsi açlıktan canavarlaşmıştı. Gözleri ateş gibi parlıyor, açlıktan bağırırlarken, beyaz ve parlak dişleri keskin bıçaklar gibi görünüyordu...

Moskova sokaklarından toplanıp bu mahzene kapatılan ve günlerdir aç bırakılan kediler canavarlaşmıştı.

Birbirlerini eziyor, öldürüp yiyor, kan kokusu hayvanları daha da coşturuyor, vahşileştiriyordu.

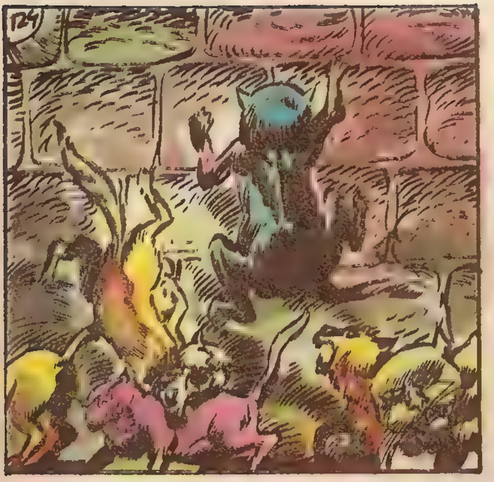

Zaman zaman yığından kurtulup, duvara tırmanmak isteyen hayvanlar, tekrar kedi okyanusunun içine düşüyor, kaybolup gidiyordu.

Kontes Hanna boğuk bir sesle:

—Bunlar aç kedilerdir dedi. **Özel olarak toplanıp bu mahzene kapatılmışlardır. Bir insanı yarım dakika içinde yiyip, iskelet haline getirebilirler.**

Canavar kedilerin bitip tükenmeyen kaynaşmasını, birbirlerini nasıl yediklerini, dişleriyle hemcinslerini nasıl parçaladıklarını gören Durakoğlu ürperdi. Bakışlarındaki parlaklık sönmüş, saçları diken diken olmuştu.

"—Bu kedilerin arasına atılmak, her türlü işkenceden daha müthiş!" diye düşündü.

Durakoğlu'nun titreyişini gözünden kaçırmayan Kontes Hanna'nın dudaklarında garip bir gülümseme belirdi, alaylı bir sesle:

—Bu kedilerin insanı nasıl yediklerini göstereyim istersen! dedi. Sonra, Komutan Mihail'e

dönüp, az önce tutuklattığı cellatın getirilmesini emretti.

Kontes, bu adamın kendisini yalancı yerine koyarak ölümü hak ettiğini düşünüyordu...

İki muhafızın arasında deliğin başına kadar getirilen cellat aşağıdaki aç kedilere ürpererek baktı:

—Aman Allahım!... Ben böyle bir ölüme layık mıyım?...

Kontes Hanna bağırdı:

—Atla!

Tutuklu cellatın gözleri yuvalarından dışarı fırlar gibi oldu:

—Acıyın bana efendimiz...

—Atla diyorum köpek!...

—Karıma, çocuklarıma bağışlayın!..

Kontes Hanna sabırsız bir hareket yaptı. Bunun anlamını çok iyi bilen muhafızlar adamı ansızın iterek deliğe yuvarladı...

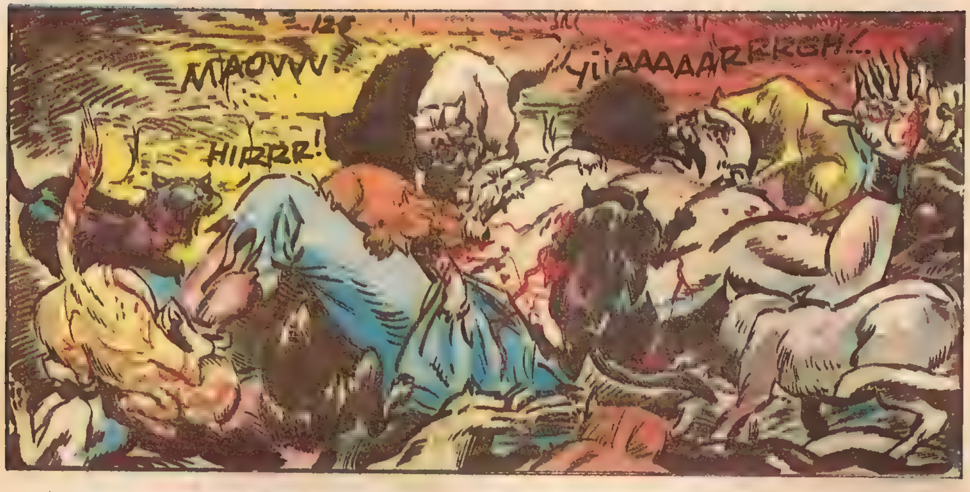

Tüyler ürpertici bir çığlık duyuldu.
Adamın gövdesi, dalgalanan yumuşak kedi yığınının üzerine düştü.

Bütün soğukkanlılığına rağmen, Durakoğlu'nun rengi sarardı,yüzü ve bakışları karardı.

Görünen manzara çok korkunçtu.
Adamın yarısı, kaynaşan kedi yığınına gömülmüştü.
Hayvanlar ordu gibi göğsünde omuzlarında yürüyordu.
Adam içler acısı çığlıklar atıyor, umutsuzca çırpınıyordu.

Kediler sonunda bütün gövdeyi kapladılar.
Isırdıkları her yerden kan fışkırıyordu.

Hayvanlar, ummadıkları bir ziyafetten pay alabilmek için birbirleriyle boğuşuyor, keskin, parlak dişleriyle adamın elbiselerini parçalayıp, yumuşak gövdesini didikliyorlardı.

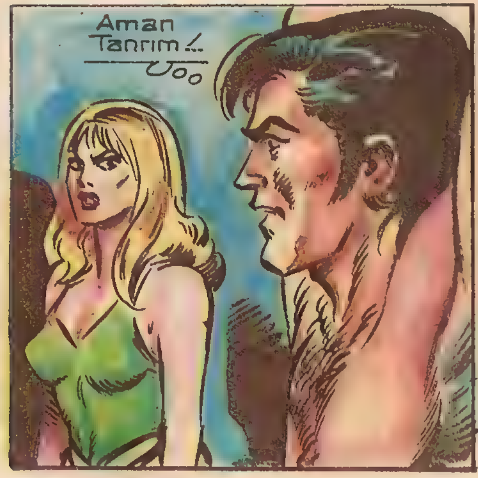

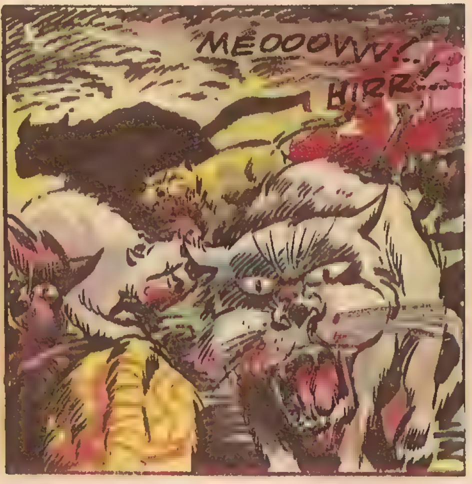

Kontes Hanna, dehşet verici sahneyi, gözünü bile kırpmadan adeta zevk alarak seyrediyor, bazen alaylı bakışlarını kaldırıp, Durakoğlu'nun sararan yüzünü süzüyordu.

Vahşi bir galibin sınırsız sevincini taşıyan gözlerinde "Nasıl? Buna da dayanabilecek misin?" der gibi zalim bir ifade vardı.

Durakoğlu donmuş kalmıştı.
Bir kadının böyle bir vahşeti yapabileceğine inanamıyor gibiydi.
Bu sırada kedi denizi tekrar dalgalandı, iskelet haline gelen bir kol ve bacak, yığının tepesine yükseldi.

Açlıktan kuduran kediler, keskin dişleriyle et parçalarını koparıyor, yırtılan kanlı kumaşları çekiştiriyordu.

Ceset bir dakika sonra, etleri kemirilmiş bir iskelet haline gelmişti.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

Kontes Hanna, Durakoğlu'na tehdit dolu bakışlarını uzatarak:

—**Sıra sende!...Hazır mısın?** dedi.

Durakoğlu, ölümü yiğitçe karşılamaya karar verdi. Korkusunu belli etmemeye çalışarak hafifçe güldü...

Kontes Hanna sinirlendi:

—**Neden gülüyorsun?**

Durakoğlu acı bir sesle:

—**Size değil, kaderime gülüyorum!** dedi. Birçok savaştan, en tehlikeli dövüşlerden, türlü ölüm tuzaklarından kurtulduktan sonra, şu aç kedilerin dişleriyle ölmek hazin bir şey.

—**İstersen ölmeyebilirsin...**

—**Nasıl?**

—**Prenses Aleksandra ile seviştiğini itiraf ederek. Önce kağıdı imzalayacaksın, sonra Çar isterse bunu onun önünde tekrarlayacaksın.**

Durakoğlu kızdı:

—**Ne laf anlamaz kadınsın sen. Prensesle aramızda bir şey yok dedim ya!**

Kontes Hanna muhafızlara işaret etti. Durakoğlu'nu duvardaki demir halkadan çözüp, ayaklarına kalın bir ip bağlayarak mahzene baş aşağı sarkıttılar.

Yüzlerce aç kedi, yeni bir ziyafet umuduyla kaynaştı.

Hayvanlar dalgalandı. Yüzlercesi avlarının üzerine doğru atılmak istedi.

Durakoğlu, burnunun ucuna kadar yaklaşmayı başaran birkaç kediyi, bileklerindeki zinciri savurup aşağıya düşürerek haykırdı:

—**Defolun pis hayvanlar!**

Kedilerin kaynaşması bitmek tükenmek bilmiyordu. Olanca güçleriyle zıplıyorlar, ona yetişmeye çalışıyorlardı.

Durakoğlu zincirli kollarını sallamaktan ter içinde kalmıştı. Yakınına kadar sıçrayan vahşi kedilerden güçlükle korunurken, bir yandan da acı acı düşünüyordu.

"—Bu defa kurtuluş yok! Sonunda bu aç hayvanlara yem olacağım galiba?"

Yukarıdan Kontes Hanna'nın şeytani kahkahası geldi..

—Nasıl? Yeni numaramı beğendin mi?

Komutan Mihail ile yanındaki iki subay Yuri ve Repnin de kahkahalarla güldü:

—Bu pis Türk'e ancak böyle rezil bir ölüm yakışıkır!

Durakoğlu bağırarak küfretti...Kedilerin çığlıklarından Durakoğlu'nun ağzından çıkan sözü anlayamayan Kontes Hanna:

—Galiba itiraf edecek! Yukarı çekin

ye emretti..

Ter içinde kalan Durakoğlu'nu mahden çekip aldılar...

Delikanlının başı dönüyordu ama kendine hakimdi..Ayakta dimdik durdu...

Kontes Hanna zafer kazanmış gibi gülümsedi:

—Nihayet akıllandın demek.. Getirin kağıdı. İtirafnameyi imzalayacak.

Durakoğlu içinde biriken tüm öfkeyle Kontes Hanna'nın yüzüne tükürdü:

—Tuh...Beni, canını kurtarmak için masum bir insanı mahvedecek kadar alçak mı sandın?

Kontes Hanna'nın yüzü öfkeden mosmor kesildi, gözlerinden alevler fışkırdı sanki..

Hanımlarının hakarete uğraması Komutan Mihail ile iki subay Yuri ve Repnin'i harekete geçirdi...Üçü de atılıp Durakoğlu'nun yüzüne şiddetli birer tokat indirdiler..

Durakoğlu, yumruk yese aldırmazdı ama, bu tokatlar ona çok acı, aşağılayacı geldi...

Rus subayları hakaret etmek istedikleri insanlara yumruk atmaz, onları tokatlarlardı...

Durakoğlu acı bir sesle:

—Bunu unutmayacağım, dedi. **Eğer sağ kalırsam, bu tokatların cezasını, hayatlarınızla ödeyeceksiniz...Yemin ederim..**

Üç subay da alaylı kahkahalarla güldü:

—Sağ kalmayacaksın, çünkü az sonra aşağıdaki kedilere yem olacaksın...

Kontes Hanna kükredi:

—Evet... Sarkıtın onu aşağıya.. Öylece kalsın.. İpin mesafesini iyi ayarlayın. Sabaha kadar aç kedilerle boğuşup işkence çeksin. İp kopunca da geberip gitsin...

Durakoğlu, mahzene ikinci defa sarkıtılmadan önce Komutan Mihail ile subay Yuri ve Repnin'in yüzüne uzun uzun, dikkatle baktı:

—Bu suratları asla unutmayacağım. Bir gün ölümünüz benim elimden olacak, diye söy-

lendi..Sonra Kontes'e döndü:

—Sen de Kontes Hanna, dedi. **Sende onlar gibi öleceksin!**

Hepsi birden alaylı kahkahalarla attılar:

—Budala herif. Ölmek üzereyken bile kabadayılığı elden bıramıyor!

Kontes Hanna:

—Sarkıtın onu mahzene, diye kükredi.

Aşağıda kediler yalanarak onu bekliyorlardı.

Durakoğlu içinde bulunduğu zor duruma rağmen cevap vermekten geri kalmadı:

—O hayvanlar senden daha sevimli Kontes...

Hanna, sinirli sinirli dudaklarını ısırdı, Durakoğlu'na karşı duyduğu nefret gözlerinde parladı:

—Küstah! Beni kızdırıp çabuk ölmek istiyorsun ama bu oyuna gelmem ben..

Bu gece asılı kalacaksın... Üzerine atılan kedilerden korunmak için sallandıkça ip gerilecek, deliğin keskin kenarına sürtünerek yavaş yavaş kopacak. Sonra kendini bir anda aç kedilerin içinde bulacaksın. Haydi bakalım kahraman!.. Sinirlerin sağlamsa dayan!

Durakoğlu'nu baş aşağı tekrar mahzene sarkıttılar.

Delikanlı, üzerine atılan aç kedileri bileklerine bağlı zincirle kovalamaya çalışırken, Kontes Hanna muhafızları peşine takıp gitti. Zindandan çıkarken, Komutan Mihail'e:

—Her saat başı gelip kontrol edin. Konuşmaya karar verirse bana bildirirsiniz! dedi.

Komutan Mihail sordu:

—Ya konuşmazsa?

—O zaman gebersin serseri!

Durakoğlu, baş aşağı sallandığı delikten zindanın kapısının gürültüyle kapandığını duydu.

Kediler hâlâ umutla onu doğru atılıyorlardı.

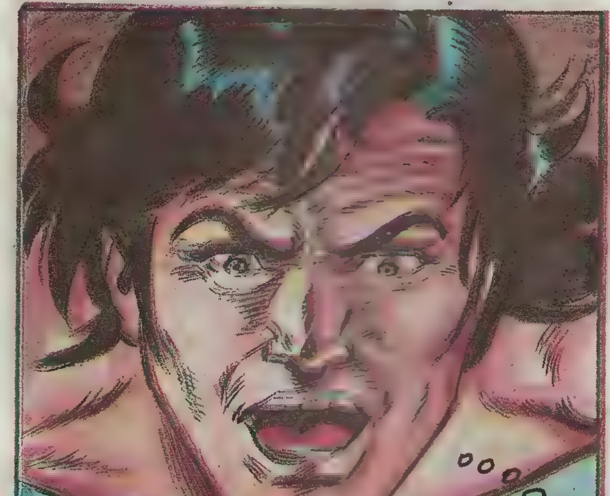

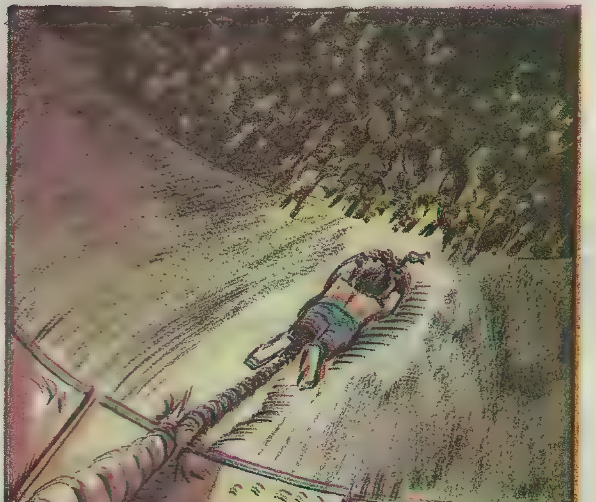

Alev saçan yüzlerce çift göz, karanlıkta kıvılcım gibi parlıyordu. Aç hayvanların haykırışları tüyler ürperticiydi.

Durakoğlu:

"—Tanrım! Bu kadın gerçekten bir canavar!" diye düşündü. Sonra kedilere doğru tüm nefretiyle haykırdı.

—Defolun!

Yüzlerce kedi yeniden dalgalandı, hayvanlar birbirlerini ezercesine yığının üzerine çıkıp Durakoğlu'na doğru atıldı.

Fakat bu atılışlar hep kısa kalıyor, çok yakına gelen kedileri ise Durakoğlu, bileklerine bağlı uzun zinciri savurarak düşürüyordu..

Böylece dakikalar geçti..

Deliğin keskin kenarına sürtünen ip yavaş yavaş incelmeye başlamıştı. İpin örgüleri birer birer kopuyordu.

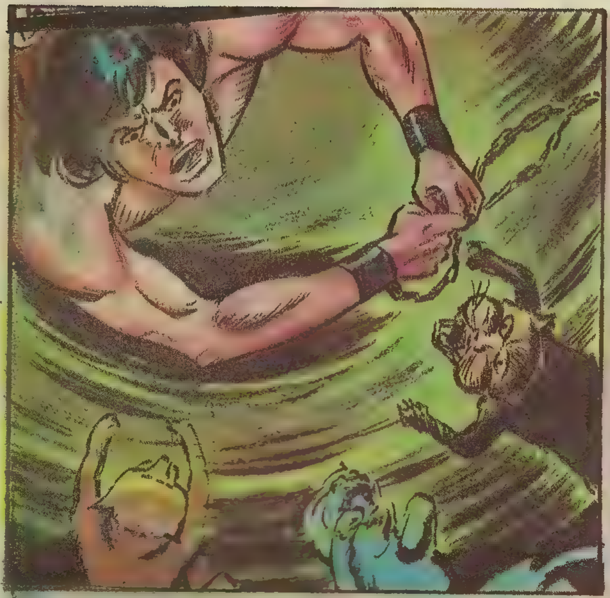

Terler delikanlının alnından su gibi akıyor, kedilerin üzerine damlıyordu.

"—Artık sonum geldi.. Kurtulmam için mucize gerek!" diye acı acı düşündü..

Kan beynine hücum ettikçe şakakları tokmak gibi vuruyor, o ana kadar mislini duymadığı bir korkuya kapılmakta olduğunu anlıyordu..

Yüzü gerilmişti..Dudakları mosmordu..

Bağlı bulunduğu ip iki saat kadar ancak dayanırdı...Sonra...

Kedilere yem olacaktı...

Elinde olmadan titredi...

Burnuna garip bir koku geliyordu.

Bu kokunun adını aramış olsaydı, ona dehşet kokusu diyebilirdi..

★ ★ ★

Kontes Hanna öfkesinden tir tir titreyerek, odasına döndüğü vakit hâlâ Durakoğlu'nu düşünüyordu:

—İblis herif! Ne kadar da inatçı! Böyle bir

yardımcım olsa, çoktan Kremlin Sarayı'nı avucumun içine alırdım...

İçinden Durakoğlu'nun cesaret ve soğukkanlılığına hayran oduğunu itiraf etti. Ona karşı öfkesi müthiş olmasına rağmen istemeye istemeye mırıldandı:

—Bu adam benim olsa, neler yapmazdım.. Ama madem benim değil, o halde ölmeli...

Birden kapı vuruldu...

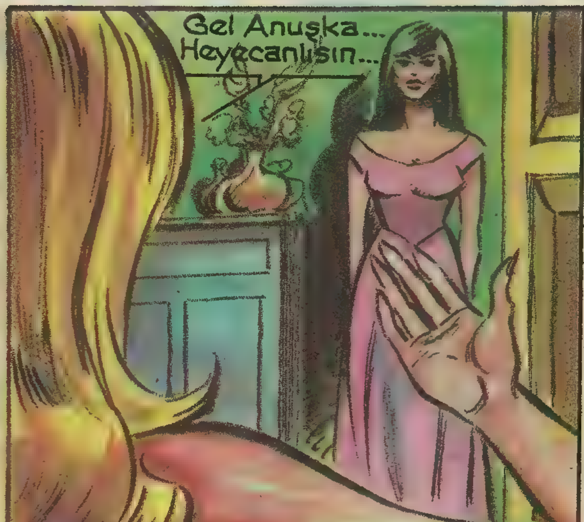

Komutan Mihail'e kendisini rahatsız etmemesini söylemiş ve muhafızların hepsini başından savmıştı...

Bu gelen kim olabilirdi?

—Gir! diye seslendi.

Kapı açıldı, eşikte genç ve güzel bir kızın sevimli yüzü belirdi.

Kontes Hanna, onu görünce gülümsedi:

—Gel Anuşka... Heyecanlı görünüyorsun..Önemli bir haberin mi var?

Anuşka Kontes Hanna'nın nedimesiydi. Genç kız, uzun kirpikli, güzel gözlerini kırpıştırarak:

—Evet efendim, dedi. Sizi ilgilendireceğini umduğum bir haberim var. Bu haber hoşunuza giderse belki babamı affettirirsiniz.

Anuşka'nın babası, Çar'a baş kaldırmak suçundan zindana atılmıştı.

Her an öldürülebilirdi.

Kontes Hanna bunu Anuşka'ya karşı koz olarak kullanıyor, ona her istediğini yaptırıyordu.

Güzel kız babasını kurtarmak uğruna her şeyi göze alabilirdi:

Kontes Hanna, sesine yumuşak bir hava vererek konuştu:

—Babanı kurtarmak için bütün gücümle çalıştığımı biliyorsun, Anuşka.. Eğer ben olmasaydım, şimdiye kadar çoktan idam edilirdi. Şimdi söyle, getirdiğin haber nedir?

—Çar hazretleri iki saat önce Prenses Aleksandra'nın odasına gitti, orada uzun süre kaldı. Kapıdan gizlice dinleyen hizmetçi arkadaşımdan öğrendim. Çar efendimiz, Prenses Aleksandra'ya evlenme teklif etmiş!

—Neee?

Kontes Hanna birden sarardı, heyecanlandı. Anuşka'nın kolunu tutarak sarstı:

—Evlenme mi teklif etmiş? Nasıl, ne zaman? Çabuk söyle...

Anuşka hanımının ilgisini çeken bir haber bulmanın sevinci içinde:

—Fakat efendim, dedi. Prenses Aleksandra bu teklife "Düşünmem lazım" diyerek belirsiz bir cevap vermiş.. O kadın galiba deli. Böyle bir teklif düşünülür mü hiç?

Kontes Hanna, bir süredir kafasında beliren uğursuz düşünceyi gerçekleştirmek zamanının geldiğini anladı:

"—Demek Çar, Prenses Aleksandra'ya evlenme teklif etti. Bu fena işte. Kızı öldürmezsem her şey biter!"

Derhal kararını verdi, gitti köşedeki dolabın rafından bir şişe aldı, avucunun içinde sıkarak Anuşka'ya yaklaştı:

—Sen kaç yaşındasın Anuşka?

—Yirmi efendim...

—Hiç evlenmedin değil mi?

—Hayır efendim...

—Kaç nişanlı değiştirdin?

Anuşka utanarak başını öne eğdi:

—Hiç nişanlanmadım efendim...

—Fakat çok sevgilin oldu, değil mi?

—Sadece birkaç tane efendim...

—Yüzün çok güzel. Bu güzellik, erkekleri etkiler..Vücudun nasıl?

—Bilmem ki!...

—Öyleyse soyun da vücudunu göreyim...

Genç kız şaşırdı, yüzü utancından kıpkır-

mızı oldu:

—Anlayamadım efendim...

Kontes Hanna, kaşlarını çattı:

—Soyun, dedim. Seni çıplak olarak görmek istiyorum...

Anuşka kekeledi:

—Vücudum pek öyle güzel değil efendim...

Kontes Hanna öfkelendi:

—Gevezeliği bırak, hemen soyun...

Her yanı titremeye başlayan Anuşka, korku içinde soyunmaya başladı..Güzel vücudunun bütün hatları birer birer ortaya çıktı.

Genç kız Kontesi kızdırmanın, başına müthiş felaketler getireceğini biliyor, telaş içinde bir an önce çıplak kalmak istiyordu...

Utançtan kıpkırmızı kesilen yüzünü saklamak istercesine yere eğmişti..Yanakları alev gibi yanıyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen: Ragıp DERİN

Kız tamamen çıplak kalınca Kontes Hanna yerinden kalktı, ağır ağır kendisine yaklaştı...

Anuşka'nın yüreği, sanki kopacakmış gibi küt küt atıyordu.

Kontes Hanna, kızın yanına gelince durdu, parmaklarını Anuşka'nın çıplak vücudunun üzerinde dolaştırmaya başladı:

—Gerçekten vücudun çok güzelmiş Anuşka...

—Teşekkür ederim efendim...

—Etlerin sert ve sıkı... Her erkeği kolayca baştan çıkarabilirsin...

—Utanıyorum efendimiz...

Kontes gevrek gevrek güldü:

—Hayır, bu utanılacak bir şey değil... Tam tersine gurur duyulacak bir olay... Bacakların da çok güzel...

Kontes Hanna elini körpe vücudun üzerinde uzun uzun dolaştırdı.

Genç kız titriyor, korkuyor, ürperiyordu...

Kontes bir süre sonra:

—Pekala giyinebilirsin, dedi.

Kontes'in kendisine kötü şeyler yapacağını sanan kız şaşırdı, biraz da hayal kırıklığına uğradı.

Telaşla giyinirken, bir yandan da Kontes'in neden kendisini böyle soyduğunu düşünüyor, buna mantıklı bir cevap bulamıyordu.

Kontes Hanna sorularına devam etti:

—İçkiyi sever misin?

—Hayır efendim...

—Sevmeye alışsan iyi olur... İçki içmesini ve karşısındaki erkeğe içirmesini bilen bir kadın çok şey kazanır...

—Öyleyse sevmeye çalışırım efendimiz...

—Peki sevişmesini bilir misin?

Anuşka yine şaşırdı. Bu sorulara hiç bir anlam veremiyordu:

—Anlayamadım efendim...

—Aptal aptal konuşma... Bunda anlamayacak ne var? Elbette birçok sevgilin olmuştur... Sana sevişmeyi öğretmediler mi?

—Hayır efendim...

—Belki gerçekten öyledir... Ama en kısa zamanda öğrenmelisin... Hem de çok iyi öğrenmen gerekiyor...

—Öğrenmem mi gerekiyor?

—Evet... Ben sana bu işin birçok sırrını bizzat öğreteceğim...

—????

—Şimdi sarayın baş terzisine git... Sana yepyeni elbiseler, iç çamaşırları diksin... Hepsi de ipek olsun...

—Emredersiniz, fakat...

—İtiraz istemiyorum.. Sana güzel kokular vereceğim... Devamlı olarak bu kokuları süreceksin... Anlayacağın, senin çok güzel olmanı istiyorum. Bir iki günde seni dünyanın en güzel kadını yapacağım...

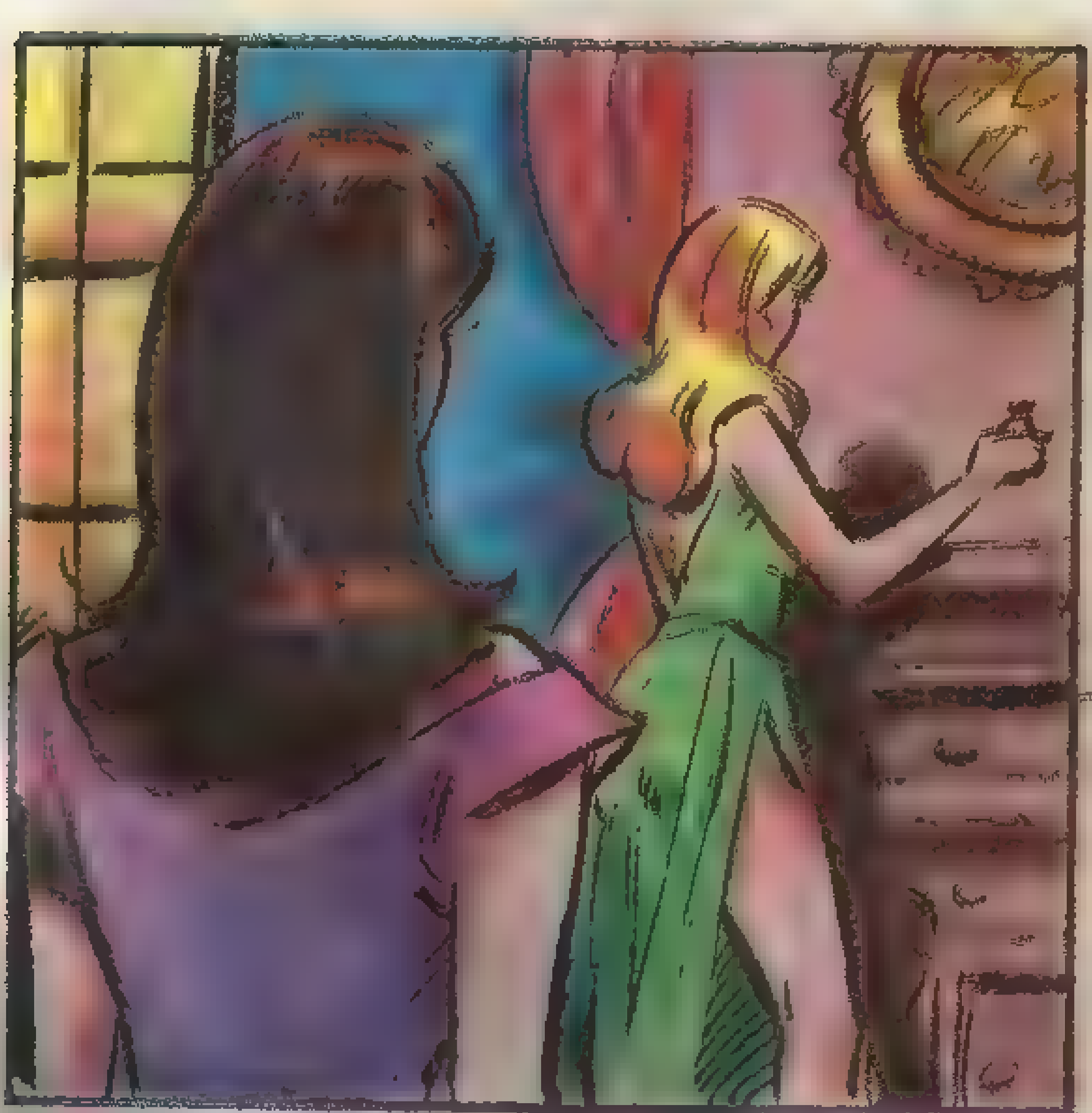

—Hiç bir şey anlayamıyorum efendimiz...

—Seni görecek olan her erkeğin yüreğini hoplatacak kadar güzel olmalısın. Ayrıca her erkeğin koynuna girmeye de hazır olacaksın...

Anuşka'nın gözleri parladı. O, yükselebilmek için bütün zorlukları göze almaya hazırdı... Şimdi uzun zamandan beri hayal ettiği o büyük şansın gelmekte olduğunu hissediyordu.

Yepyeni bir hayatın eşiğindeydi... Bunu düşünmek bile genç kıza heyecan veriyordu...

Kontes Hanna planını anlattı:

—Her şey tamam olunca, sana önemli bir görev vereceğim.

—Görevim ne olacak efendim...

Kontes Hanna elindeki şişeyi gösterdi:

—Bu zehir şişesidir Anuşka... dedi. Su kadar duru olan bu sıvı, aynı zamanda kokusuz ve lezzetsizdir. Bunu, öldürmek istediğimiz kimseye içirirsek, o yalnız su veya şarap içtiğini zanneder.

—Hiç rahatsızlık hissetmez. Ama birkaç saat sonra birdenbire, esrarengiz bir şekilde öldüğünü duyarız...

Anuşka korkuyla iki adım geri çekildi.. Sapsarı kesilmişti. Titreyen sesiyle:

—Benden cinayet işlememi mi istiyorsunuz efendim? diye kekeledi.

Kontes Hanna vahşi vahşi gülümsedi. Dişleri, Azrail'in ölüm kokan dişleri gibi ışıldadı:

—Ne o? Titriyorsun... Korkuyor musun ?

—Şey... Fakat... Bu müthiş bir şey...

—Benim düşmanımı öldüreceksin Anuşka... O, ölmesi gereken biridir. Yoksa babanın ölmesini mi istersin?

Kontes Hanna'nın sesi bir bıçak gibi keskin çıkmıştı. Anuşka ürperdi, cevap vermedi...

Kontes kıza dik dik bakarak, devam etti:

—Karşımda korkudan sararmış bir çehre, dehşet dolu gözler görmek istemem. Ben yalnız itaat isterim...

Anuşka boynunu büktü:

—Haklısınız efendim!

Kontes Hanna emretti:

—Hemen dediklerimi yap... Erkekleri etkileyici bir dişi ol...En geç üç gün içinde hazırlanmalısın... Prenses Aleksandra'nın muhafızlarından birini kendine aşık edeceksin... Onu şehvetinle büyüleyeceksin... Sonra, sevgilinin nöbet tuttuğu bir gece onu uyutup, Prenses'in odasına girerek bu şişedeki zehiri onun sürahisine boşaltacaksın... Yoksa baban da ölür, sen de ölürsün...

—Emredersiniz efendim...

Anuşka, zehir şişesini koynuna koyarak hızla salondan çıkarken, Kontes Hanna öfkeyle söyleniyordu:

—Prenses Aleksandra... Öleceksin!.. Çar'ı sana asla bırakmam... Azrail'in geliyor!..

Birden aklına Durakoğlu geldi:

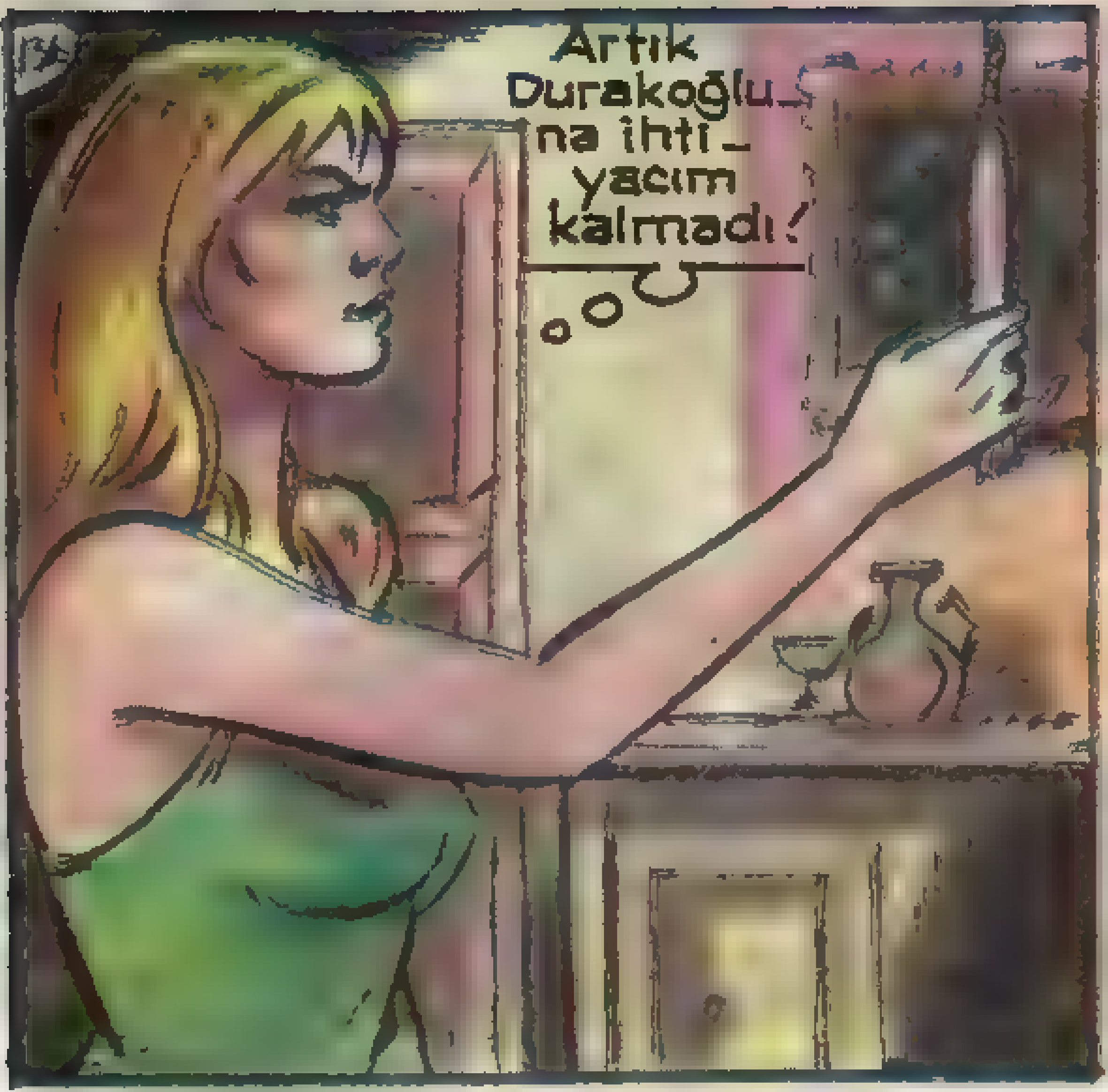

—**Artık ona ihtiyacım kalmadı. Komutan Mihail'e söyleyeyim de öldürsün!** diye mırıldanarak elini zilin kordonuna uzattı.

★ ★ ★

Anuşka, Kontes Hanna'nın odasından heyecanla fırlamıştı. Koridorda hızlı adımlarla giderken, bütün benliğini saran derin bir korku içinde mırıldanıyordu:

—**Çok müthiş bir şey... Kalbim neden böyle çarpıyor? Duracak gibi sanki... Zehiri nasıl vereceğim?.. Elim titremeyecek mi? Prenses Aleksandra çok iyi bir insan... Kalbim hayır diyor ama bunu yapmak zorundayım... Yoksa Kontes Hanna babamı öldürtür...**

Anuşka hızla köşeyi dönerken, karşı yönden gelen bir gölgeyle çarpıştı:

—**Aaaa...**

Tatlı bir ses:

—**Korkma güzel kız... Yabancı değilim!** dedi.

Anuşka utancından kıpkırmızı kesildi:

—**Şey... Affedersiniz...**

Karşısındaki adama dikkatle baktı... Karanlıkta yüzü görünmüyordu... Adam:

—**Kontes Hanna'nın odası neresi, söyler misin güzel kız?** diye sordu.

Anuşka:

—**Köşeyi dönünce sağdaki ikinci kapı,** derken kalbi heyecandan kafesteki bir kuş gibi çırpınıyordu.

Sırtında siyah pelerin, başında geniş kenarlı şapka, belinde ince, uzun bir kılıç bulunan genç adam, zarif bir reveransla teşekkür edip, uzaklaştı.

Anuşka onun arkasından derin bir hayranlıkla bakarak içini çekti:

—**Ne tatlı, ne etkileyici sesi var... Kontes'in sevgililerinden biri olmalı...**

İçinde Kontes Hanna'ya karşı öfkeyle karışık bir kıskançlık duydu.

Adam, sakin fakat hızlı adımlarla koridoru geçti, köşeyi döndü, sağdaki ikinci kapıyı açıp, içeri girdi.

Aynanın karşısında yarı çıplak bir halde saçlarını düzeltmekte olan Kontes Hanna kilidin tıkırtısını duydu, kapıya bakmaya gerek görmeden:

—Gel Mihail, dedi. **Seni şu pis Türk'ü gidip gebertmen için çağırdım... Artık ona ihtiyacımız kalmadı...**

Keskin bir ses:

—Ben Mihail değilim! diye cevap verdi.

Kontes Hanna, çıplaklığını unutup, karşısındaki adama dikkatle baktı. Vücuduyla birlikte, kombinezonunun altındaki dik memeleri de sarsılıyordu. Tükürür gibi tekrar sordu:

—Kimsin sen?

Adam, kapının önünde ayakta dimdik duruyordu. Siyah bir pelerine bürünmüş, başına geçirdiği şapkayı gözlerinin üzerine kadar

indirmişti.

Bir heykel gibi sessiz ve hareketsiz duran adamın hali Kontes Hanna'yı birden ürküttü. Sesindeki öfke, korkuya döndü:

—Kimsin? Ne istiyorsun?

Adam şapkasını usulca çıkarıp, odanın ortasına attı, soğuk, fakat alaylı sesi salonu çınlattı:

—Hâlâ tanımadın mı?

Kontes Hanna'nın gözleri dehşetten büyümüştü.

Ansızın bir yılan görmüş gibi irkildi, titredi, iki adım geriye çekildi...

Genç adam, kadına doğru ilerledi:

—Güzeeelll... Halinden beni hatırladığın anlaşılıyor...

Kontes Hanna, bitkin ve umutsuz bir halde mırıldandı:

—Sensin ha? Demek ölmedin?!

—Ölmek için biraz genç sayılmaz mıyım?

Kontes Hanna, titreyen dizlerinin kendisini taşımakta güçlük çektiğini hissetti. Kendisini, yığılırcasına bir koltuğun üzerine bıraktı. Güzel gözlerini kaplayan ifade, anlatılamayacak kadar korkunçtu:

—**Durakoğlu... Sen şeytanın ta kendisisin!** diye bağırdı.

Durakoğlu'ndan başkası olmayan genç adım acı acı güldü:

—**Hem de kediler cehenneminden dönen bir şeytan!**

Kontes Hanna'nın saçlarının diplerinde soğuk terler birikmişti:

—**Nasıl... Nasıl kurtuldun?** diye güçlükle kekeledi.

Soluk alırken boğazı sıkışıyor, başı dönüyordu.

Durakoğlu'nun, ayaklarından iple bağlanarak sarkıtıldığı ölüm zindanından kurtulması gerçekten aklın alacağı şey değildi.

★ ★ ★

Durakoğlu, kedili mahzende, ölümün soluğunu yüzünde hissederken, mucizevi bir şekilde kurtulmuştu.

Bakınız nasıl olmuştu bu?

Delikanlı, başaşağı sallandırıldığı yerde, üzerine atılan kedileri uzaklaştırmak için çırpındıkça, bağlı olduğu ip, deliğin keskin yanına sürtüne sürtüne incelmiş, kopacak duruma gelmişti.

Bu sırada zindanda, Büyücü Diviye'nin sesi duyuldu:

—**Durakoğlu! Sana kurtulman için bir yol göstereceğim!**

Durakoğlu, başaşağı sallandığı mahzenden yukarıya sesini duyurabilmek için bağırarak sordu:

—**Nasıl?**

—**Ama daha önce bir söz vermelisin... Ben Türklerin sözüne inanırım...**

—**Ne sözü?**

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

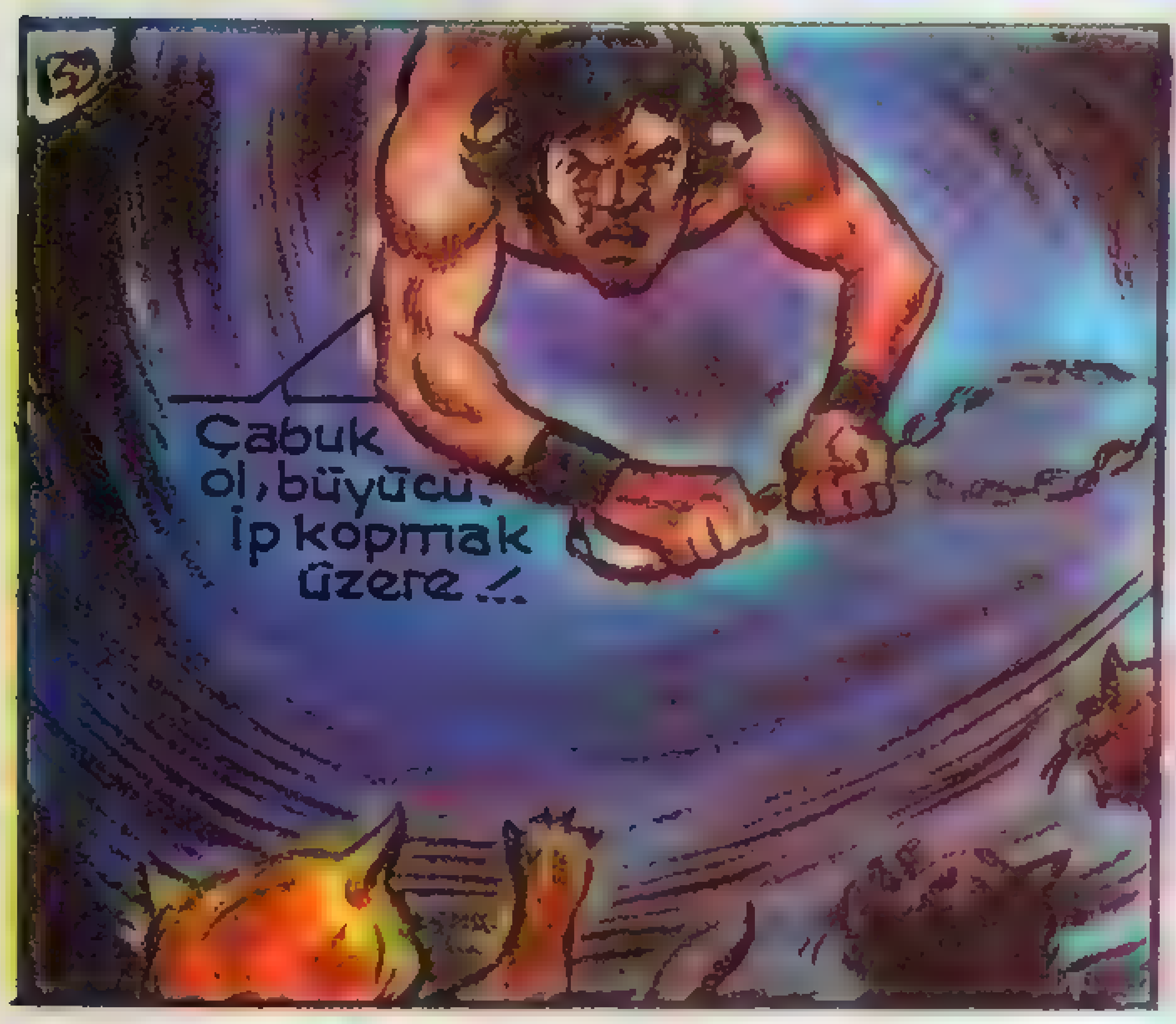

—Beni de zindandan kurtaracaksın...
İp kopmak üzereydi...
Durakoğlu'nun fazla vakti yoktu.

Kedilerin karanlıkta kıvılcım gibi yanan gözleri aç bir iştahla parlıyordu.
Acele ile:

—Peki, söz... Kurtulursam seni de, yanındaki üç arkadaşını da kurtaracağım! diye bağırdı.
Büyücü Diviye'nin uğursuz sesi duyuldu:

—Ötekilere karışmam!.. İster kurtar, ister kurtarma!.. Ben kendi canımı kurtarmaya bakıyorum.

—Çabuk ol Büyücü! İp kopmak üzere!..

—Sana inanıyorum Durakoğlu!.. Beni kurtarmadan bu zindandan çıkmazsın... Şimdi iyi dinle... Gözlerin, mahzenin karanlığına alışmıştır... Çevrene dikkatle bak!.. Baktın mı?
—Baktım...

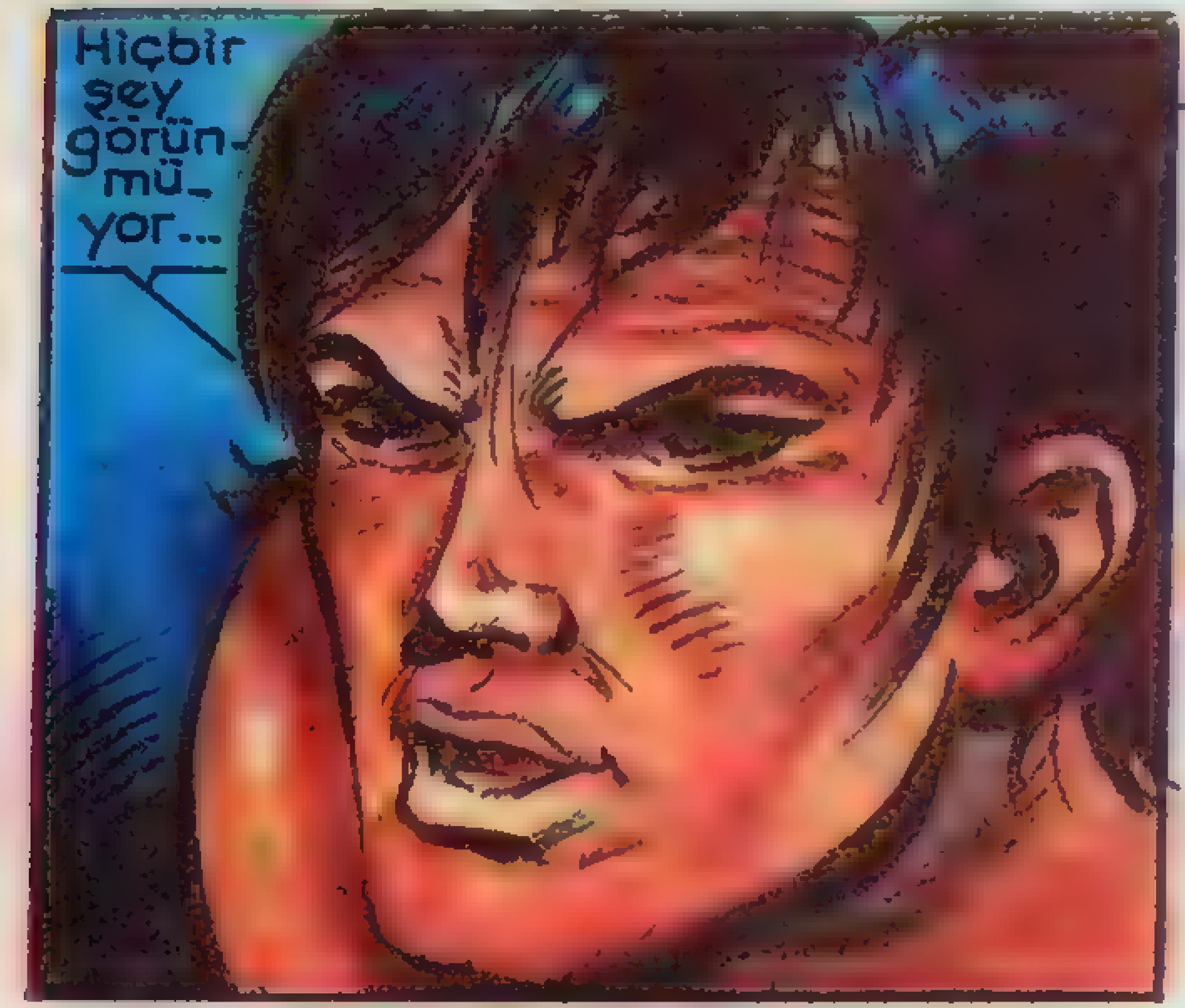

—Ne görüyorsun?
—Hiç bir şey...
Büyücü Diviye'nin sesini bir şaşkınlık ifadesi kapladı:

—Nasıl olur? Duvarın üst kısmında koca bir delik olması gerekir... Ben Kremlin Sarayı'nı avucumun içi gibi bilirim... Eskiden mahzen, mahkûmların boğulduğu bir idam sarnıcı olarak kullanılırdı... Adamlar sarnıca atılır ve su kanalı açılırdı... Sarnıcın suyla çabuk dolması için de-

lik oldukça geniş tutulmuştu... Sonra kedili ölüm daha cazip bulununca, su işkencesinden vaz geçtiler... Dikkatli bak... Mutlaka göreceksin...

Durakoğlu duvarlara yeniden bakınca, mahzenin koyu karanlığında deliğe benzer bir karaltı görür gibi oldu...

Büyücü Diviye'nin sözünü ettiği kanal, bulunduğu yerden birkaç metre ötede duran duvardaki bu delikti demek ki...

Yüreği birden umutla doldu.

Çektiği bunca acılardan sonra, talih yine yüzüne gülmeye başlıyordu.

Bütün gücüyle sallanmaya başladı...

Yarım dakika sonra ip koptuğu vakit, o bir cambaz çevikliğiyle deliğin kenarına tutunmuştu. Zincirli kollarıyla kendisini yukarı çekmesi zor oldu ama bunu da başardı.

Her yanı sıyrık, yara, bere, kan, ter içinde kalmıştı.

Kendisini deliğe çekerken, paçalarına yapışan birkaç kediyi silkeleyerek düşürdü ve sürüne sürüne kanalda ilerleyip, zindanın koridoruna çıktı:

—Oh kurtuldum!

Aynı anda kulağının dibinde bir ses gök gürültüsü gibi patladı:

—Yaaa? Kurtuldun demek? Kaçıyorsun, öy-

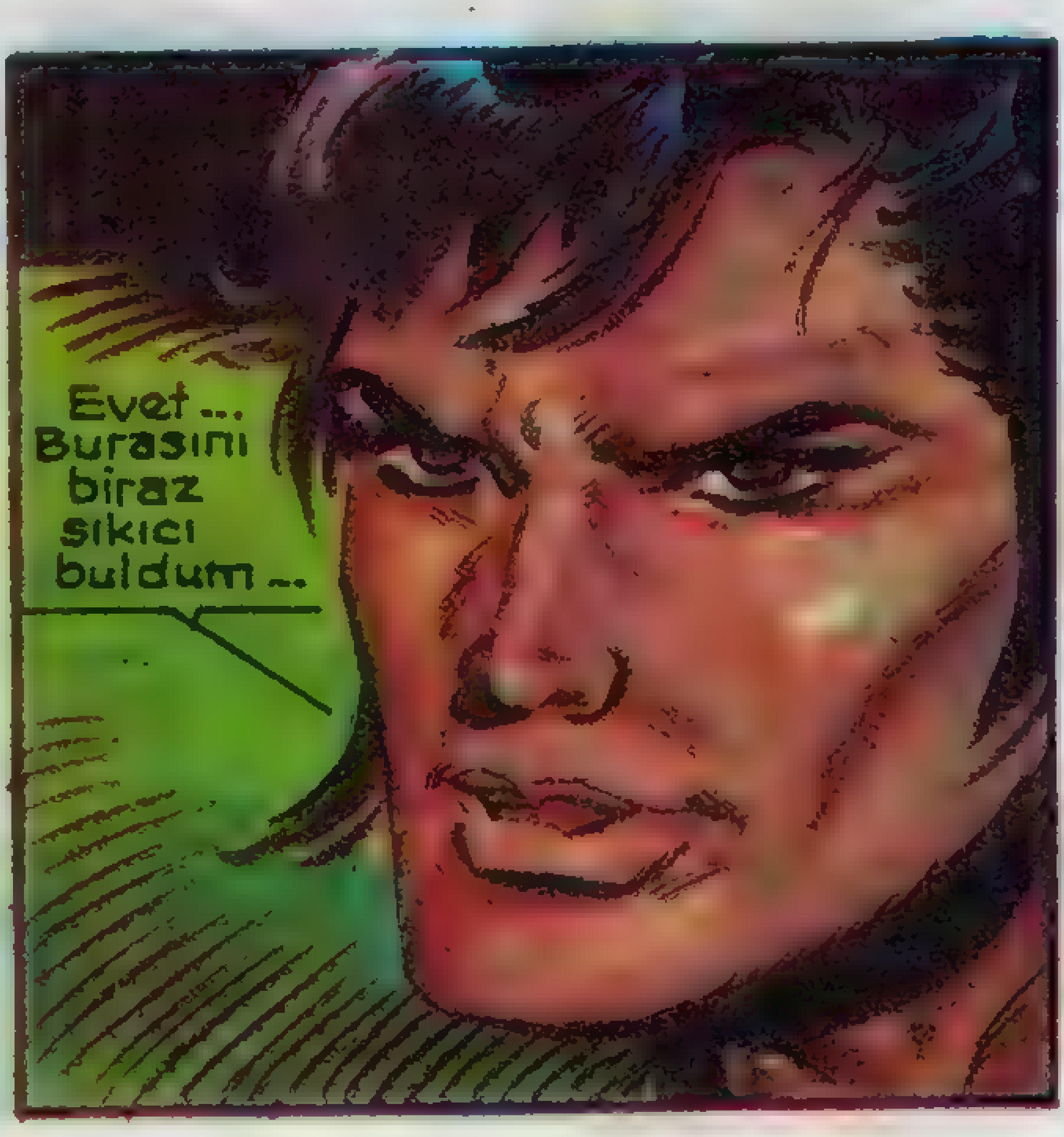

le mi?

Durakoğlu hızla döndü...

Karşısında insan azmanı olan, dev yapılı zindancı duruyordu.

Bu, kendisini deliğe sarkıtan adamlardan biriydi... Uzun, siyah sakallarının kapladığı iri yüzü öfke ile kasılmıştı:

—Zannedersem kaçıyorsun? diye hırladı.

Durakoğlu onun bu kızgın haline, hafifçe gülümseyerek karşılık verdi:

—Kaçtığımı nasıl da bildin? Çok zeki bir adamsın sen!

Zindancı, gözlerine inanmıyormuş gibiydi:

—Olur şey değil! Benim zindanımdan kaçıyorsun ha?

—Evet... Burayı biraz sıkıcı buldum...

Zindancının sesindeki şaşkınlık ve öfke gittikçe artıyordu:

—Aptal!... Benim zindanımdan kaçmaya kalkışanların ne hale geldiğini bilmiyor musun?

—Hayır!

—Kemiklerini birer birer kırıp, o beyinsiz kafalarını soğan başı gibi ezdiğimi bilmiyorsun demek?

—Bilmiyorum... Nasıl yapıyorsun bunu?

Zindancının, top gibi patlayan sesi, birden koridoru kapladı:

—Dur, öğreteyim sana!

Aynı anda atıldı. Balyoz gibi yumruğu, şimşek gibi bir hızla, delikanlının yüzüne doğru indi.

Savurduğu yumruk boşa giden zindancı dengesini kaybedip yere düşerken, Durakoğlu kendine özgü bir çeviklikle adamın arkasına dolanıp, bileklerindeki zinciri boğazına sararak tüm gücüyle sıktı.

Zindancının gözleri yuvalarından fırladı, ağ-

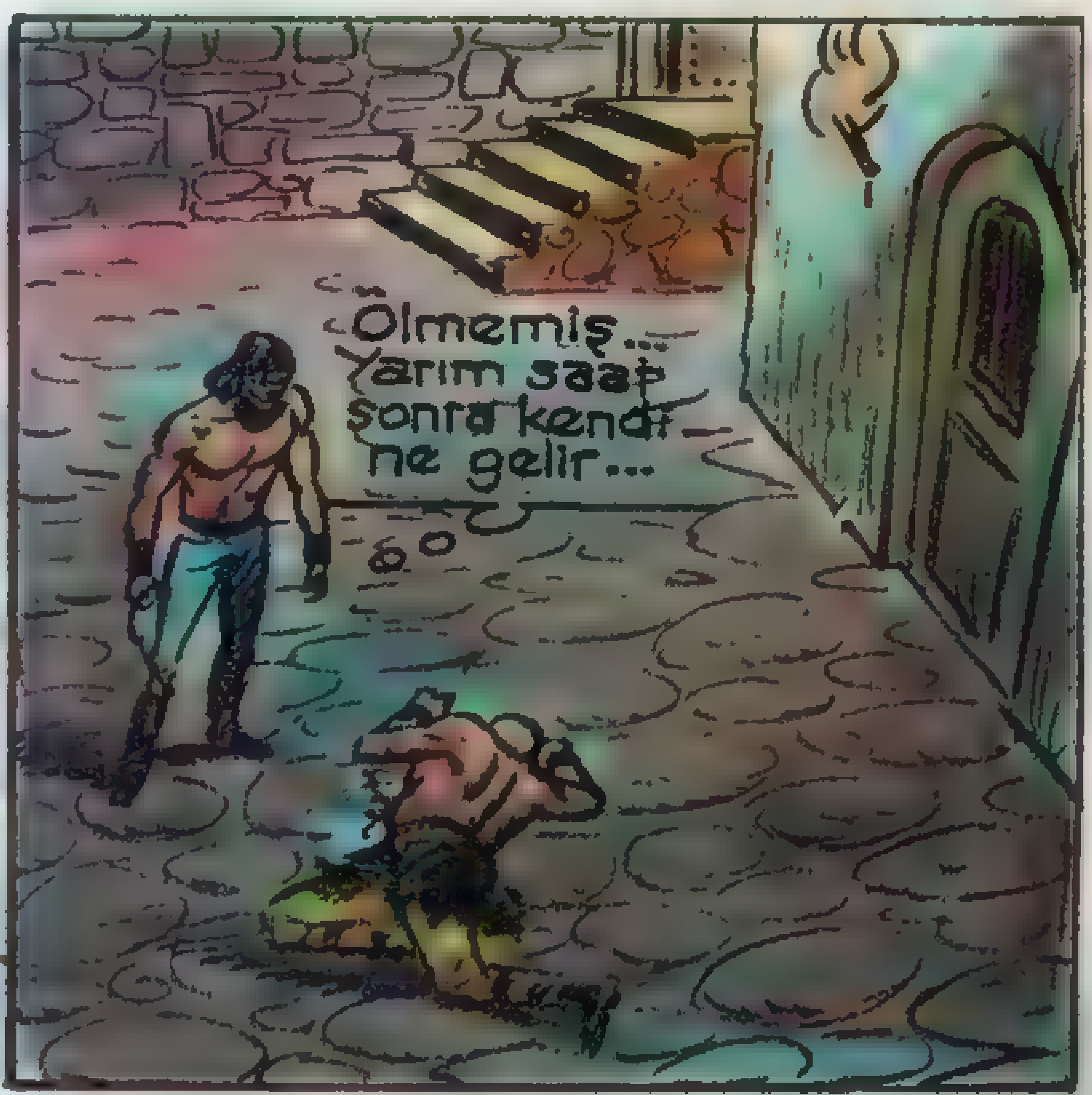

zından korkunç hırıltılar çıktı, birkaç saniye sonra boynunun kırılacağını anlayınca inledi:

—Affet beni... Öldürme!... Yalvarırım bağışla!...

Bir yandan da olanca gücüyle çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyordu.

Sonunda dizleri büküldü, baygın bir halde koridora serildi.

Durakoğlu, hızla zindancının üstünü ararken:

—Boğa kadar kuvvetli... Başkası olsa çoktan ölürdü! diye mırıldandı.

Adamın kuşağının arkasında bir deste anahtar buldu. Bunlardan en küçüğü olanı, bileklerindeki kilide uydu. Zincirin kilidini açarken , gözlerini yerdeki adamdan ayırmıyordu.

—Ölmemiş!.. Yarım saat sonra kendine gelir... O zamana kadar buradan çıkmam gerek!

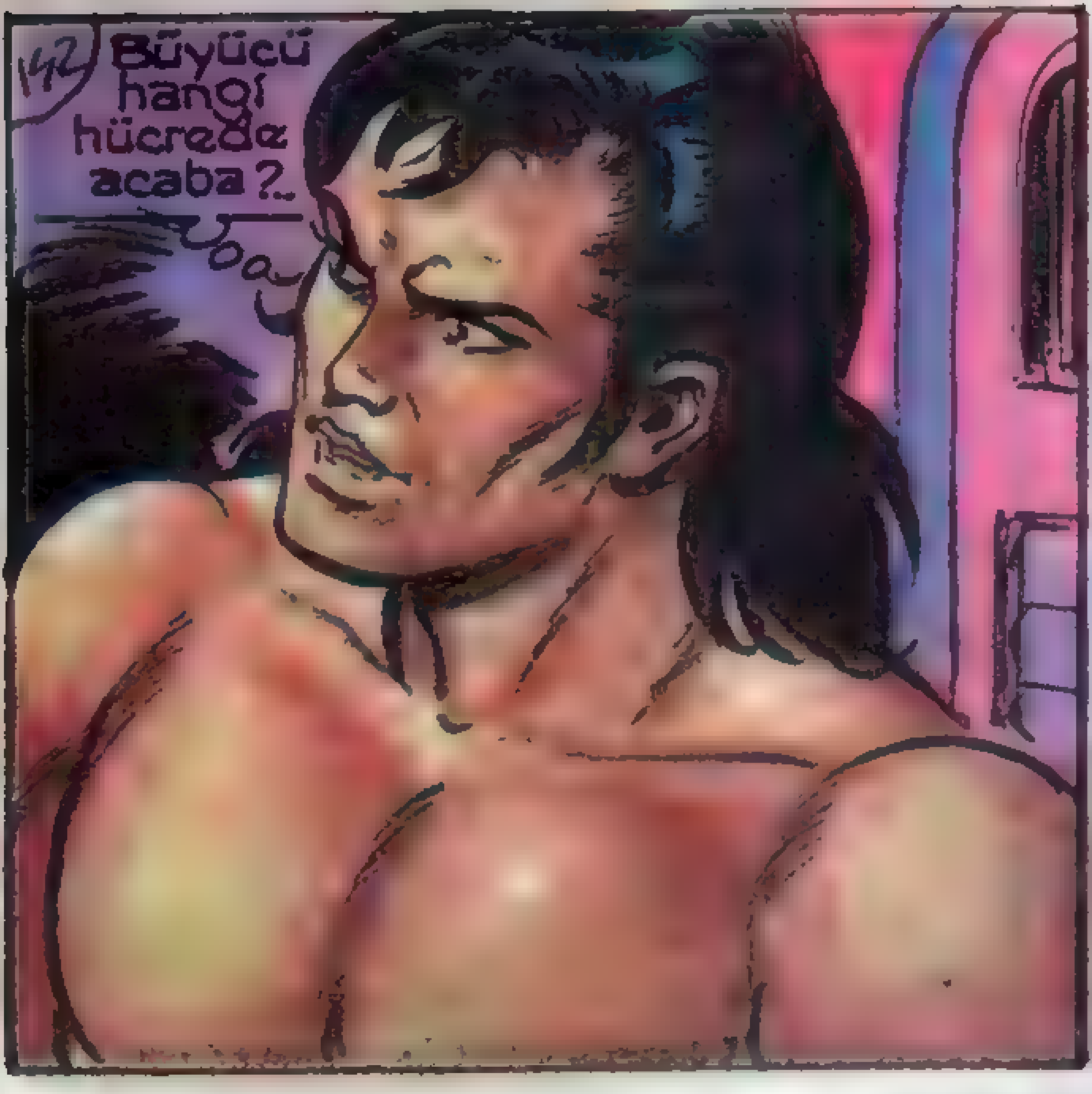

Eğildi, az sonra kendi bileklerini saran zinciri, zindancının ayaklarına bağladı. Zincirin öteki ucunu, duvara gömülü bir halkaya kilitleyerek ilerlemeye başladı.

Koridor boyunca bir çok kapı vardı. Acaba bunlardan hangisi Büyücü Diviye ile, üç arkadaşın kapatıldığı, az önce kendisinin de bulunduğu hücreydi?

Rastgele birkaç kapı açıp bakmayı düşünürken, koridorun öbür ucunda sert ayak sesleri duyuldu.

Gelenler vardı...

Çevresine hızlı bir bakış fırlatıp, saklanacak yer aradı ama bir fare deliği bile göremedi.

Aynı anda, koridorun köşesinden iki adam döndü, hızlı adımlarla kendisine doğru ilerlemeye başladı.

Durakoğlu, kaçmasının imkansız olduğunu anlayınca, zindancının belinden aldığı hançerin sapını avucunun içinde sıkarak çekinmeden ge-

lenlere doğru yürüdü.

Bir umudu vardı...

Adamlar kendisini tanımazlarsa, yanlarından yürüyüp geçecekti..

Tanırlarsa mahvolmuştu...

O zaman bağırıp hemen yardım isteyeceklerdi.

Koridor, bir anda silahlı askerlerle dolabilirdi.

Durakoğlu, böyle olursa, mümkün olduğu kadarını öldürdükten sonra çarpışa çarpışa ölmeye karar verdi.

Tanınmamak için başını hafifçe eğerek yanlarından geçerken adamlardan biri:

—**Sen misin zindancı?** diye sordu.

Koridorun öbür köşesinde yanan meşalenin ışığı, bulundukları yeri güçlükle aydınlattığı için delikanlının yüzü karanlıkta kalıyordu.

Durakoğlu birden, sesin sahibini tanıdı.

Bu kendisini mahzene sarkıtan subaylardan biriydi. Kontes Hanna'nın sadık adamı. Ölüm mahkumunu, yani kendisini, kontrola gidiyordu.

Durakoğlu'nun, içinde adeta bir kin fırtınası kaynadı. Kendisine korkunç işkenceler yapanların arasında bulunan bu adamı affedemezdi.

Bir an, içinde bulunduğu güç durumu unuttu, başını dikip, göğsünü gererek cevap verdi:

—Hayır! Ben zindancı değilim!..

Adam öfkeli bir şaşkınlık içinde:

—Kimsin öyleyse? Zindanda ne arıyorsun? diye haykırdı.

Aynı anda, uzaktaki meşalenin, Durakoğlu'nun yüzüne vuran titrek ışıkları altında onu tanıdı, korktu, iki adım geri çekildi, kekeledi:

—Sen... Sen, Durakoğlu değil misin?

Gözleri yuvalarından fırlarcasına açılmıştı. Şeytan görmüş gibiydi... Boğulurcasına mırıldandı:

—Fakat... Nasıl olur?

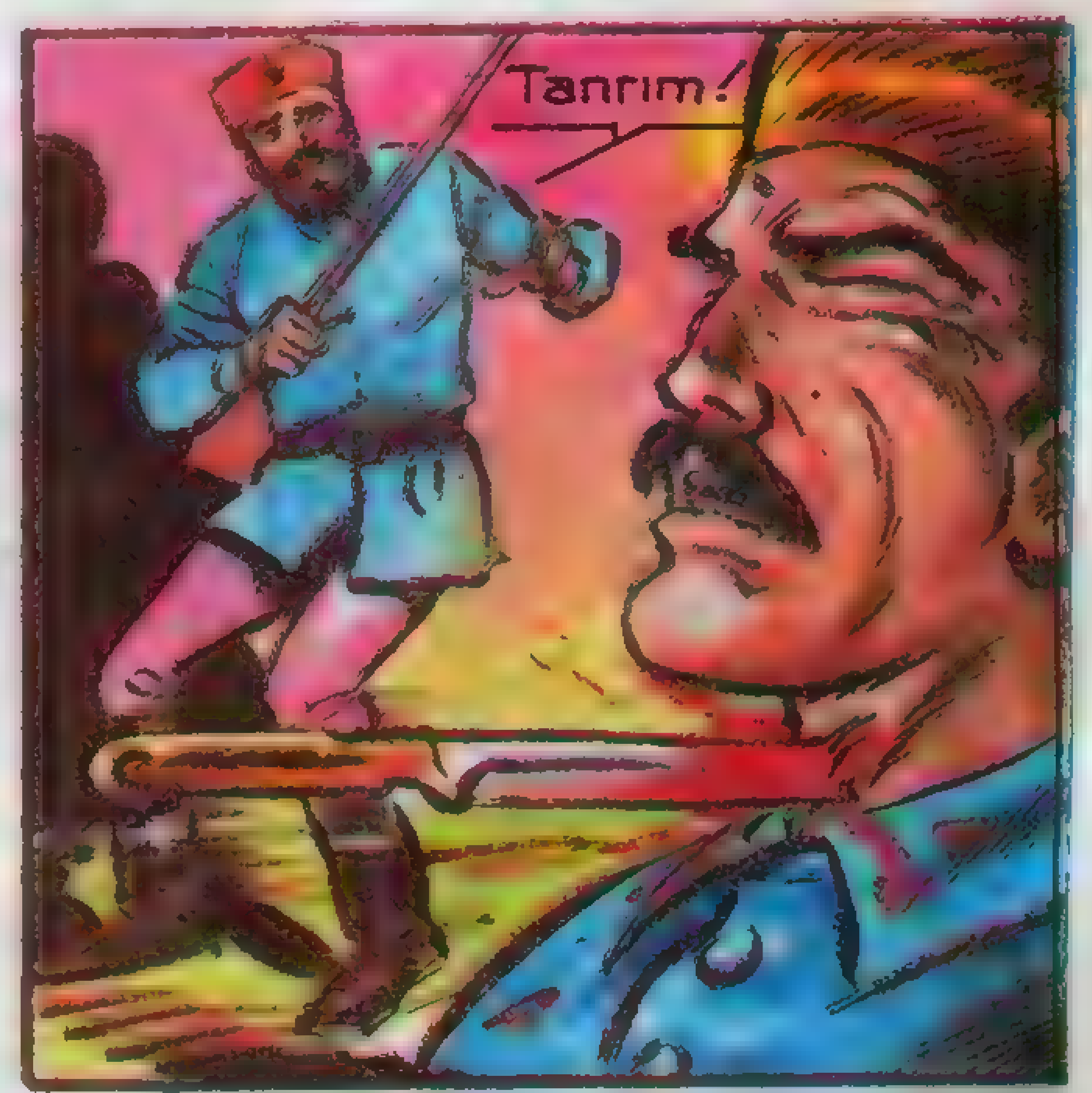

Durakoğlu, karşısındakini şaşırtan bir soğukkanlılıkla omuz silkti:

—Oldu işte...

Onun silahsız olduğunu sanan adam, hızla kılıcını çekti:

—Öyleyse şimdi seni gebertirim!

Yanındaki muhafız da kılıcını çekmiş, subayla beraber Durakoğlu'nun üzerine atılmıştı.

İki kılıç, havada ışıltılı bir yay çizerek, aynı anda delikanlının üzerine indi.

Gözlerinde zalim bir sevincin ışıkları bulunan öfkeli adam:

—Nihayet sonun geldi köpek! diye homurdandı.

Fakat birden sarsıldı, kılıçlı kolu duvara çarptı, sendeledi, dizlerinin üzerine çöktü. Boynunda bir soğukluk hissetti, elini boğazına götürdüğü vakit, çelik bir hançerin sapına kadar gömülmüş olduğunu dehşet içinde fark etti.

Kan oluk gibi akıyordu.

Adam, neye uğradığını anlayamadan, büyük bir şaşkınlık içinde can verirken, boğazından hırıltılı bir ses fırladı.

—Lanet olsun sana!

Bu onun son sözü oldu...

Durakoğlu, üzerine inen kılıçlardan kurtulmak için kendini öne doğru fırlatırken, elindeki hançeri şimşek gibi bir hızla adamın boğazına saplamıştı.

Subayın öldüğünü gören muhafız, büyük bir korkuya kapıldı. Birkaç günden beri bu gencin ünü bütün Moskova'ya yayılmıştı. Onunla tek başına dövüşmesine imkan olmadığını biliyordu. Kılıcını elinden atarak inledi:

—Öldürme beni yabancı! Yalvarırım öldürme

Durakoğlu, dehşet içinde kalan muhafızı teselli etti:

—Merak etme dostum.. Ben sizler gibi ka-

til değilim? Ben de her Türk gibi, aman diyene kılıç kaldırmam!

Yerde yatan subayın cesedine baktı.. Durakoğlu, adamın şapkasını alıp başına geçirdi, sırtına da pelerinini sardıktan sonra gülümsedi:

—Hımmm... Herhalde subaya biraz benzedim.

Sonra hâlâ korkudan titreyen muhafıza dönüp emretti:

—Beni işkence odasına götür!

—Emredersin beyzadem...

Muhafız önde, Durakoğlu arkada yürüdüler...

Az sonra Büyücü Diviye ile üç Türk, Osman, Hüseyin ve Bekir'in kapatıldığı işkence odasındaydılar.

Büyücü Diviye'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu. Durgun ve donuktu... Soğuk bir sesle:

—Sözünü tutacağını biliyordum Türk! dedi.

Zincire bağlı öteki üç mahkum ise sevinç çığlıkları attılar:

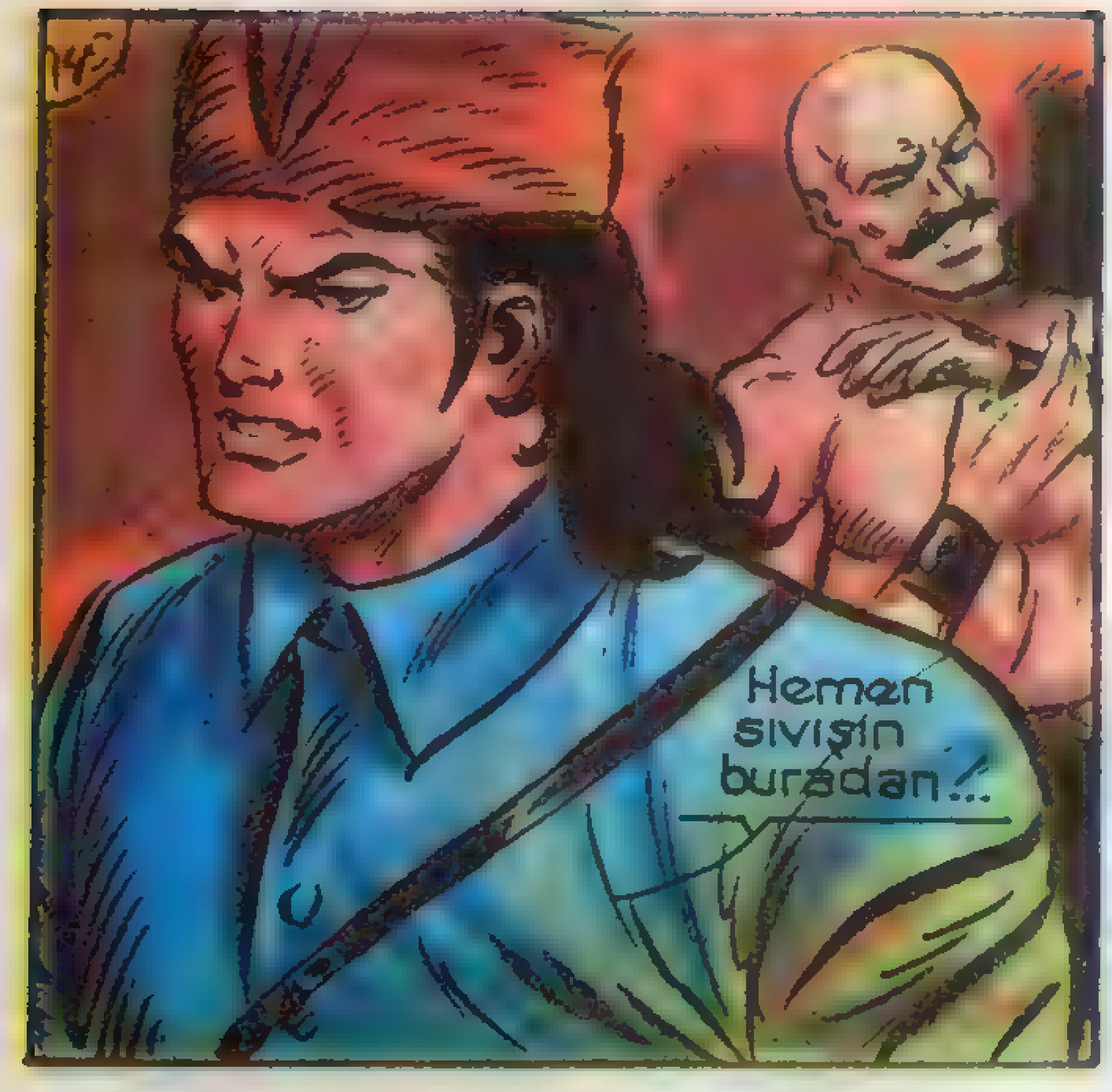

—**Yaşasın kurtulduk!**

—**Sağol Durakoğlu! Yaşa arkadaş!**

—**Bu borcumuzu ömrümüz boyunca unutmayacağız!**

Durakoğlu, zindancıdan aldığı anahtarlarla zincirlerin kilitlerini açtıktan sonra:

—**Haydi,** dedi. **Hemen sıvışın buradan...**

Üç Türk mahkum şaşırdı:

—**Nasıl gideceğiz? Bu sarayda yol, yordam bilmeyiz ki...**

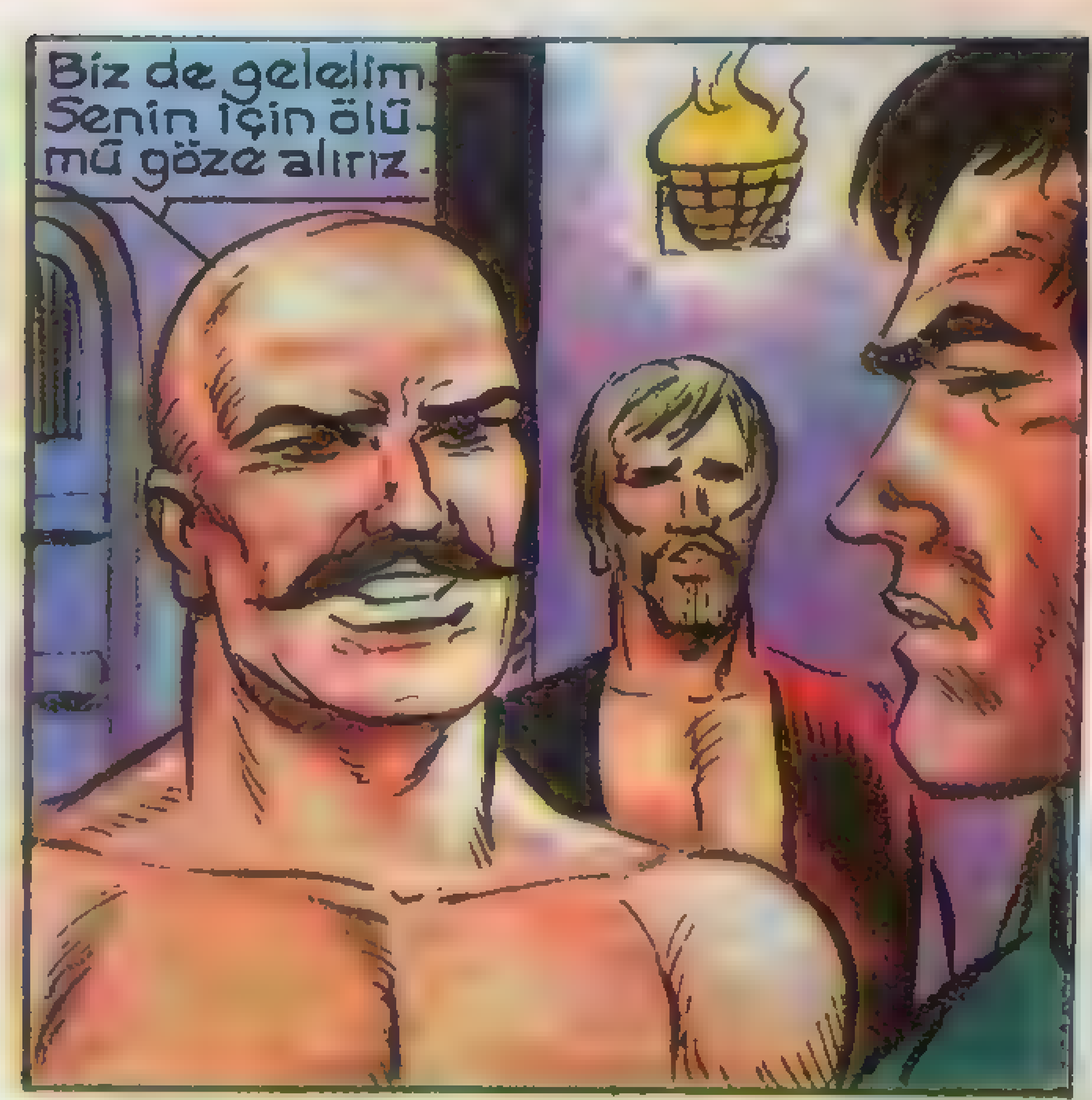

Durakoğlu, Büyücü Diviye'yi gösterdi:

—**O bilir.. Bu sarayı avucunun içi gibi bilir hem de... Büyücüyü takip edin kurtulursunuz.**

—**Ya sen? Sen ne yapacaksın?**

—**Yarım kalan bir işim var. Onu halledeceğim!**

Üç Türk bir ağızdan bağırdı:

—**Biz de gelelim!... Senin için ölümü göze alırız..**

—**Olmaz...**

—**Sana can borcumuzu ödeyelim.**

Durakoğlu kaşlarını çattı:

—**Ben tek başıma daha rahat hareket ederim. Siz büyücüyle gidin...**

Kendilerini büyük şaşkınlıkla dinleyen Rus askeri zincire bağlayan Durakoğlu:

—**Haydi, hoşça kalın! diyerek koridora fırladı:**

Bir süre, hızlı hızlı yürüdü. Karşısına çıkan taş merdivenlerden yukarı tırmandı.

Saray odalarının bulunduğu kata gelince ileride bir ışık gördü. Meşalelerin aydınlattığı kapıda iki muhafız nöbet tutuyordu.

Durakoğlu, şapkayı iyice gözlerinin üzerine indirdi, hızla kapıya ilerledi.

Öldürdüğü subayın pelerinine bürünmüş olduğu için muhafızlar onu tanımadı. İkisi de komutan geçiyor sanarak aynı anda selam durdular.

Durakoğlu, muhafızlara bakmadan koridora çıktı.

Devamı Gelecek Sayıda

Birkaç adım ilerledikten sonra geniş bir soluk aldı. Şimdilik tehlikeyi atlatmıştı.

Hiç vakit kaybetmeden, Kremlin Sarayı'nın ikinci katına giden merdivenlerden çıkmaya başladı. Çevrede kimseler yoktu.

Durakoğlu, Kontes Hanna'nın dairesinin nerede olduğunu düşünürken, birden koridorda Anuşka ile karşılaştı. Ondan, odanın yerini öğrendikten sonra sakin adımlarla yürümesine devam etti.

Şimdi Kontes Hanna'nın karşısında bulunuyordu...

★ ★ ★

Kontes Hanna titriyor, Durakoğlu'nu sanki gözleriyle yiyordu. İçinde öfkeyle karışık bir korku gitgide büyüyordu.

Sonunda haykırırcasına sordu:

—**Peki söyle! Ne istiyorsun benden? İntikam mı?**

Durakoğlu birden ciddileşti. Dudaklarını

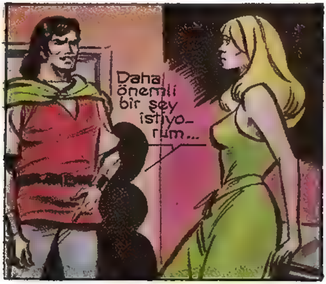

süsleyen gülümseme kayboldu. Bakışlarında korkunç şimşekler çaktı:

—**Daha önemli bir şey istiyorum!**

—**Para mı? Servet mi? Ünvan mı?**

—**Hayır... Onlardan daha önemli bir şey...**

—**Nedir?**

—**Çar İvan'ın kellesini!**

—**???**

Kontes Hanna hayretle yerinden sıçradı. Durakoğlu'nu garip bir tavırla baştan aşağıya süzdü.

Genç kadının gözleri silah olsa, o anda delikanlıyı bakışlarıyla öldürebilirdi. Yüzü, ölü gibi sararmıştı.

Tehlikeli serüvenlerin adamı olduğu anlaşılan bu genç demek ki Çar'ı öldürmek için Kremlin'de bulunuyordu.

Neden onu öldürmek istiyordu?

Kiralık bir katil miydi? Yoksa intikam peşinde miydi?

Bütün bu sorular şimşek hızıyla aklından geçti.

İri, güzel gözleriyle Durakoğlu'na baktı. Bakışları ılık ve tatlıydı.

Az önceki şaşkınlığı geçmiş, dudaklarında ince bir gülümseme belirmişti. Bu kadının rol yapma yeteneği fevkaladeydi.

—Bak, belki seninle anlaşabiliriz! dedi. Sesinde aşk vaat eden yakıcı bir ifade vardı.

İnce kombinezonunun altından, şehvet duygusu uyandıran sert ve diri göğüsleri görünüyordu.

Sarhoş edici bir sesle mırıldandı:

—Ben zenginim. Güzelim üstelik sana çektiğin bütün acıları unutturabilirim...

Durakoğlu, bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu. Hareket eden sadece gözleriydi. Merak dolu bakışları, kadının yarı çıplak vücudunda geziniyordu.

Kontes Hanna, her erkeği etkileyen büyü-

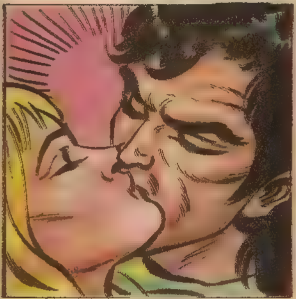

leyici, havasının delikanlıyı sarmak üzere olduğunu gördü.

Yüreği çılgın bir sevinçle çarparak bütün dişiliğiyle usul usul ona yaklaştı.

O güne dek dişiliğiyle, iradesi en güçlü erkekleri bile yenmişti

Bu genç Türk'ü baştan çıkarması onun için zevkli bir iş olacaktı.

Bir an kendisi de Durakoğlu'na karşı çılgın bir arzu duydu. Şehvete susayan körpe vücudunu ona verme isteği içini yaktı.

Çıplak kollarını ihtirasla delikanlının boynuna doladı, kendini yukarı doğru çekti, ateş gibi yanan dudaklarını onun dudaklarının üzerine kapadı.

—Sana işkence ederken bile, beni kollarının arasına alıp göğsünde ezmeni bana sahip olmanı istiyordum...

Durakoğlu, genç kadının yakıcı sıcaklığını hissediyordu.

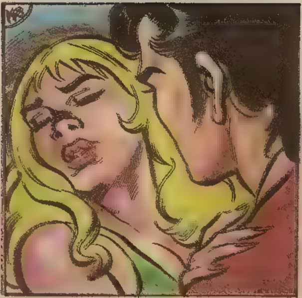

Coşkun bir arzu ile tutuşan bu genç ve çıplak vücudun tenine dokunuşu onu tatlı bir zevk dalgasına götürdü, alevli dudakların öpüşü fırtınayı andıran bir baş dönmesi yarattı..

Kontes Hanna'nın vücudu şehvetle kıvranıyordu..

Durakoğlu'nun elleri, kadının göğsüne doğru kaydı, aşk dolu bir sesle:

—Ben de işkence anında bile senin göğüslerinin yuvarlaklığını görüyor onu okşamayı istiyordum, dedi.

Kontes Hanna, memelerinin yuvarlaklığı arasında Durakoğlu'nun sert parmaklı elinin dolaştığını hissetti...

Bu okşayışlarla sonsuz bir zevk duyduğunu anlatmak istercesine gözlerini kapadı...

Hafif hafif inleyerek:

—Sev beni! Sev beni! diye fısıldıyor, bir yandan da: "İşte son şansım. Türk'ün başını döndürüp onu mahvetmezsem, ben mahvoldum demektir!" diye düşünüyordu.

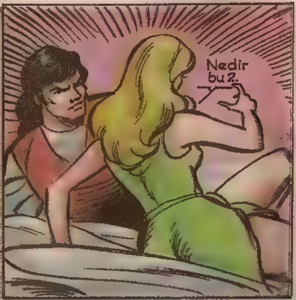

Şehvete doğru yükseliş hiç durmadan devam ediyordu.

Birden, memelerinin arasında garip bir kıpırtı hissetti, irkildi.

Bu Durakoğlu'nun eli olamazdı.

Aman, Allahım, o ne?

Göğsünde iğrenç bir yaratık dolaşıyordu.

Başı döndü midesi bulandı...

Acıdan, öfkeden ve endişeden kendini kaybetmiş halde durakladı.

Dehşet içindeydi.

Büyüyen gözlerinde, o ana kadar duymadığı bir korku belirmişti.

Korkunç bir çığlık atarak sıçradı.

Bu beklenmedik bir şeydi...

Ne olmuştu?

Bu zalim kadını ürküten korkutup dehşete düşüren neydi?

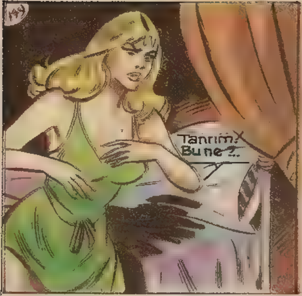

Durakoğlu yanından uzaklaştığı halde, kombinezonunun altında, göğsünün ortasında kıpır kıpır bir şey oynuyordu.

Kontes Hanna'nın gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk belirdi:

—Tanrım, bu ne?

Kombinezonunu kaldırarak silkeledi. Yere "Pat" diye siyah bir şey düştü.

O an, kadının çığlığı salonu kapladı:

—Aaaaa!

Yere düşen, el büyüklüğünde iri bir örümcekti..

Yerde bir iki saniye hareketsiz kalan hayvan, kendini toparladıktan sonra hızlı hızlı kaçmaya başladı..

Kontes Hanna, ölü gibi bir çehreyle donmuş kalmıştı..

Örümceğin ısırdığı göğsünde geniş bir kızarıklığın belirdiğini görüyordu.

Öfkeyle Durakoğlu'na bakarak bütün ki-

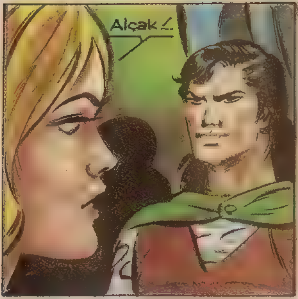

nini boşaltırcasına haykırdı:

—Alçak!

Delikanlı hafif bir kahkaha attı:

—Ne yapalım Kontes? Zindandan size getirecek başka bir armağan bulamadım...

Düştüğü gülünç durum Kontes'i çılgına döndürmüştü. Köşede, tavandan sarkan kordona doğru doğru atılarak imdat zilini çalmak istedi..

Durakoğlu:

—Sakın ha! diye haykırdı. Askerlerini çağırdığın an kendini ölmüş bil...

Delikanlının elinde küçük bir şişe belirmişti!

Buz gibi soğuk bir sesle devam etti:

—Örümcek seni zehirledi Kontes... Bak, ısırdığı yer kıpkırmızı oldu.. Zehir vücuduna yayılıyor..

Kontes Hanna'nın gözleri dehşetle açıldı:

—Neee? Zehir mi?

—Evet... Zehirli bir örümcekti o.. Bir saat içinde kıvrana kıvrana öleceksin...

Kontes Hanna korku dolu acı çığlıklar attı:

—Alçak!...Namussuz... Katil herif!..

Durakoğlu aynı soğukkanlılıkla devam etti:

—Fakat sözlerimi dinlersen ölmezsin..

Kontes çılgınca bir umutla sordu:

—Nasıl?

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Seni ısıran örümceğin zehirini etkisiz hale getirecek panzehir elimdeki şu şişede duruyor...

Kontes delikanlının elindeki küçük şişeye dikkatle baktı. İçinde bir miktar renksiz sıvı vardı..

—Ver onu bana! diye haykırarak atıldı..

Durakoğlu parmaklarını kapatıp, küçük şişeyi avucunun içinde sakladı:

—Söylediklerimi yaparsan veririm... Bu

panzehiri hemen içer ölümden kurtulursun.. Aksi halde şişeyi yere atar, kırarım...

Kontes Hanna sapsarı kesilmişti!..

Başının döndüğünü, bakışlarının karardığını hissediyor, bu Türk'ün sözünü dinlemekten başka bir şey yapamayacağını anlıyordu.

Bağırmak istedi. Ancak kuruyan dudaklarının arasından boğuk bir inilti çıktı. O anda zalim Kontes, darmadağınık saçlarıyla dehşetin, insanı ürküten canlı bir tablosu gibiydi..

Kontes, kararsızlık içinde yutkunarak sordu:

—Söyle, ne istiyorsun?

Durakoğlu bıçak gibi keskin ve kesin bir dille konuştu:

—Beni Çar'ın yanına götür.. En ufak bir oyun oynamaya kalkarsan şişeyi kırarım. Vücudun zehirden davul gibi şişer, korkunç acılar içinde can verirsin...

Kontes Hanna nefret dolu bir sesle:

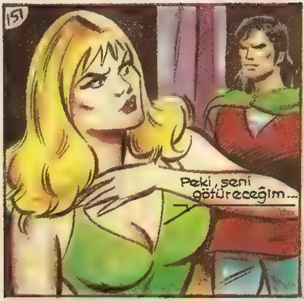

—Lanet olsun sana! diye haykırdı.. Sonra, öldürücü bir kinin gölgelediği bakışlarını Durakoğlu'na dikerek devam etti:

—Seni Çar İvan'ın yanına götüreceğim.. Fakat Çar'ın odasına girdiğimiz an panzehir şişesini isterim...

—Tamam... Söz veriyorum şişeyi kırmadan sana vereceğim..

Kontes Hanna tehdit karşısında boyun eğmek zorunda kaldığını düşündükçe delirecek gibi oluyor, fakat ölüm korkusu ona, bu gencin dediklerini yapmak zorunda olduğunu hatırlatıyordı.

—Seni oraya götüreceğim, ama ne yaparsan yap, bu saraydan canlı çıkamayacaksın.. Belki Çar'ı öldüreceksin ama, sen de köpek gibi gebereceksin...

—Olabilir... Haydi, düş önüme.. Her geçen an ölüme yaklaşıyorsun çünkü...

Kontes Hanna hızlı adımlarla yürüyüp,

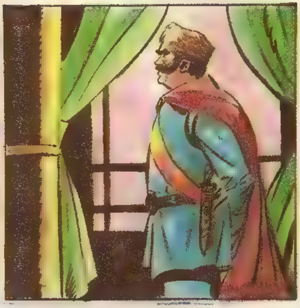

gizli bir kapıyı açtı:

—Ölmek istemiyorum.. Beni takip et..

Durakoğlu tehdit dolu bir sesle tekrarladı:

—Unutma... En ufak şüpheli bir hareketini sezersem şişeyi kırarım...

Kontes Hanna'nın bakışları nefret doluydu.

Hiç sesini çıkarmadı. İçinden:

"—Senin ölümün benim elimden olacak!" diye söylendi.

Bakışları kanlı, karanlık ve düşmancaydı...

* * *

Rus Çar'ı İvan canı sıkılmış halde geniş salonda dolaşıyordu. Saraya girip adamlarını bir bir öldüren müthiş Türk'ün hâlâ yakalanamamış olması onu sinirlendirmiş, öfkeli ve huzursuz bir adam haline getirmişti.

Durakoğlu'nu Kontes Hanna'nın yakalatıp zindana attırışından Çar'ın haberi yoktu tabii...

Birden yalnız Kontes Hanna'nın bildiği gizli kapının hızla açıldığını duyarak başını o yana çevirdi, boğuk bir sesle haykırdı:

—Bu da ne?

Karşısında Durakoğlu ile Kontes Hanna duruyordu..

Kontes'in yüzü sapsarıydı... Deli gibi bakan gözlerini Durakoğlu'na dikerek:

—Haydi, sözünü tut, ver panzehiri! diye bağırdı...

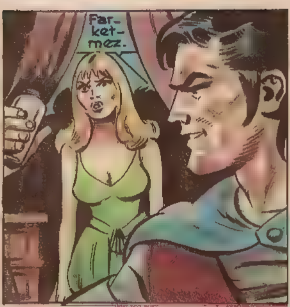

Durakoğlu, elindeki küçük şişeyi Kontes Hanna'ya uzattı.

—Beni buraya kadar getirdiğin için çok teşekkür ederim. Kontes.. İşte, al şişeyi.. Fakat, içindekini içsen de olur, içmesen de...

Kontes Hanna boğuk bir sesle haykırdı:

—Ne demek oluyor bu?

Durakoğlu'nun yüzünü alaylı bir gülümseme kapladı:

—Yani, şişenin içindeki sadece su demek

istiyorum... Bildiğimiz içilecek su...

Genç kadının yüzü mosmor kesildi, gözleri dehşetle büyüdü:

—Alçak adam! Aldattın beni!

—Evet, bir oyundu bu..

—Yani.. Ben şimdi ölecek miyim?

—Hayır Kontes... Ölmeyeceksin... Çünkü seni ısıran örümcek zehirli filan değildi.

—Rezil herif.. Her şeyin sahte senin.. Yalan söyledin.. Beni kandırdın..

Durakoğlu, gevrek gevrek güldü:

—Evet, dedim ya, bir oyundu bu... O kadar korkmuştun ki, ne söylesem inanmaya hazırdın. Neyse, rahatla artık, tehlike filan yok.. İstersen şişedeki suyu iç..

Çar İvan, olanlara hiç bir anlam veremeden onlara bakıyordu.

Bağırmak istedi.

Bu ne kepazelikti böyle?

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Perişan bir halde, duvarda asılı duran kılıçlardan birine uzanırken, Durakoğlu'nun demir gibi pençesi onun bileğine yapıştı:

—Uslu dur itlerin çarı! diye homurdandı.

Çar İvan, bu müthiş gençle teke tek baş edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Bitkin bir sesle:

—Ne istiyorsun? diye sordu.

Durakoğlu acı acı güldü:

—Ne istediğimi bilmen gerekir..

Çar İvan'ın yüzü kül gibiydi.. Kalbi o ana kadar duymadığı bir acı ile sarsılıyordu. Bu Türk, idam ettirdiği Mustafa beyin arkadaşıydı. Onun intikamını almak istiyordu. İşte, kıskıvrak onun eline düşmüştü.. Hem de kendi sarayında, binlerce askerin arasında. Çok acı bir sondu bu.. Kekeledi:

—Ne istiyorsun? Para mı?

—Değil..

—Nişan mı? Ünvan mı?

Değil..

—Rütbe mi? Şeref mi?

—Değil..

—Ya ne istersin? Ne dilersen yaparım!..Söyle..

Durakoğlu'nun yüzü solgundu, korkunçtu, allak bullaktı. Bakışlarında kinli ve vahşi bir ateş yanıyordu. Acımasız bir sesle:

—Kelleni istiyorum! dedi.

Rus Çar'ı, henüz tüm umudunu yitirmemişti. Gözlerini kamaştırarak Durakoğlu'nu yumuşatmaya çalıştı:

—Beni öldürmekle ne kazanacaksın? Sen bilmiyormusun ki, dünyada benim hazinelerimden büyüğü yoktur. Altınlarımı, elmaslarımı, zümrütlerimi ayaklarının altına sersem, başın tavana değer.. Benim askerlerim bir buyruğumla dünyayı titretir.. Ama sen.. Madem ki buraya kadar gelebildin.. O halde büyük iş gördün demektir.. Yiğit bir kişisin.. Dile, sana en büyük komutanlıkları vereyim..

Durakoğlu başını salladı:

—Aldanıyorsun Çar!.. Ben ünvan peşinde değilim!.. Komutanlık da paran da, pulun da, her şeyin senin olsun.. Son duanı yap çünkü az sonra kafanı koparacağım..

Çar İvan, dakikalarca yalvardı. Sonunda bütün umutlarının yok olduğunu görünce derin bir yeise kapıldı. Kontes Hanna'ya dönerek:

—Sen de mi bu rezille beraber oldun?

Kontes Hanna hıçkırdı:

—Hayır İvan... Ben seni seviyorum.. Ben hep senden yana oldum..

—Peki, onu neden buraya getirdin?

—Beni tehdit etti, korktum..

Çar İvan, Kontes Hanna ile konuşurken, ustaca bir manevra ile duvarın yanına kadar gitmişti..

Birden durdu.. Şimdi yüzünde vahşi bir ifade vardı.

Durakoğlu, kapı ile Çar'ın arasında durduğu için onun kaçmasına ihtimal vermiyor, sakin bir şekilde sonucu bekliyordu.

Çar İvan birden, çılgın ve vahşi bir kahkaha attı:

—Aptallar.. Öleceksiniz!.. Ben kurtulacağım, siz öleceksiniz!

Çar, Durakoğlu'nun kımıldamasına fırsat bırakmadan atıldı tavandan sarkan bir kordonu

olanca gücüyle çekti..

Durakoğlu ile Kontes Hanna'nın dehşetle açılan gözleri önünde tavandan uzun bir alev sütunu fışkırdı.

Çar İvan şimdi deli gibi gülüyordu:

—Hah, hah, ha! Kebap olacaksın Durakoğlu! Beni öldürecektin ama ben kurtulacağım, sen öleceksin!

Durakoğlu ok gibi atılarak Çar İvan'ı yakalamak istedi ama geç kalmıştı.

Çar, duvarda açılan gizli bir kapıdan geçip kayboldu, duvar kapandı, tekrar eski haline geldi..

Durakoğlu:

—Vay canına! dedi. Çok tedbirli adammış! Kaçış yollarını önceden hazırlamış... Bunu düşünmediğim için aptalın biriyim ben..

Alevler bütün salonu kaplamıştı..

Kontes Hanna sapsarı bir yüzle genç adama bakıyordu. Durakoğlu:

—Her taraf çatır çatır yanıyor! Sevgili çarın seni de ölüme terk etti! dedi.

Kontes Hanna, üzerine doğru gelen Durakoğlu'nun karşısında, gözleri faltaşı gibi açılarak geri çekildi. Zayıf bir sesle:

—Beni öldürme! Beni öldürme! diye kekeledi.

Durakoğlu homurdandı:

—Seni neden öldüreyim? Nasıl olsa az sonra ikimiz de yanarak can vereceğiz...

Hızla kapıya atıldı, sürgüyü çekti, fakat açamadı. Kapının gizli bir mekanizmayla kilitlendiği anlaşılıyordu. Delikanlı yüzünü buruşturarak:

"—Kapı açılsaydı, hiç değilse dışarı fırlar, muhafızlarla boğuşarak yiğitçe ölürdüm!" diye söylendi.

Alevler o kadar tehlikeli bir hal almıştı ki, Durakoğlu, geçen her saniyenin kurşun bir tokmak gibi kalbine indiğini hissediyordu. Dayanılmaz anlardı o anlar.

Delikanlının gözleri bulanıyor, çeneleri kısılıyordu. Şakakları tokmak gibi vuruyor, alevlerin harereti adeta yüzünü yakıyordu. Çok az zamanları kalmıştı.

—Galiba öleceğiz! diye umutsuzca söylendi.

Acı ve feci bir sondu bu..

Çar İvan hızla koridorlardan geçip kendisini dışarıya attı, sonra yanan binaya bakarak zalim bir kahkaha attı:

—Hah, hah, ha!..En büyük düşmanım öldü! Varsın sarayın bu kısmı yansın..

Askerler, muhafızlar, subaylar küme küme birikmiş, dehşet içinde yanan binayı seyrediyorlardı.

Artık alevler her yanı sarmıştı. Kıvılcımlar gökyüzüne doğru uşuyordu.

Yangını uzaktan seyreden Prenses Aleksandra, Durakoğlu'nun, alevlerin arasında kaldığını duymuştu.

Yüzü ıstırap içindeydi.

Gözlerinde yaş belirdi, beyaz tenli yanaklarından aşağıya yuvarlandı..

Ağlıyordu..

Büzülen dudakları arasında zayıf ve titrek bir sesle:

—Yazık!..Senin için hiç bir şey yapamadım Durakoğlu! Beni bağışla! diye inledi..

Bu sırada Çar İvan, alevlerin karşısına geçmiş çılgın kahkahalar atmaya devam

ediyordu:

—Durakoğlu öldü!..Hınzır herif yaman bir silahşördü!..Ama ben ondan daha akıllıyım.. Beni kolayca öldüreceğini sanarak aptallık etti!

Birden, metresi Kontes Hanna geldi aklına..

Başı döndü midesi bulandı...

Yüzünü üzüntüyle buruşturdu:

Dehşet içindeydi.

—O da öldü.. Güzel kadındı.. Yazık oldu!

diye mırıldandı sadece..

Alevler gökyüzüne doğru acımasızca yükseliyordu.

Korkunç çatırtılar binanın her yanını kaplamıştı..

Bu alevlerin arasından hiç bir canlının sağ çıkması mümkün değildi.. Fakat.

Acaba Durakoğlu ile Kontes Hanna gerçekten ölmüşler miydi?

Bu bölümün sonu